

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Axel

A CAROLINA REAPERS NOVEL
SAMANTHA WHISKEY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AXEL
CAROLINA REAPERS ROMANI
SAMANTHA WHISKEY

İÇİNDEKİLER

Samantha Whiskey'nin diğer eserleri

Şimdi sesli kitap olarak da mevcut!

1. Axel
2. Langley .
3. Axel
4. Langley .
5. Axel
6. Langley .
7. Axel
8. Langley .
9. Axel
10. Langley .
11. Axel
12. Langley .
13. Axel
14. Langley .
15. Axel
16. Langley .
17. Axel
18. Langley .
19. Axel
20. Langley .
21. Axel

Epilog __

Benimle bağlantı

kurun! Yazar

Hakkında Teşekkür

Samantha Whiskey

Copyright © 2019 Samantha Whiskey, LLC Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya kitabın herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

kitap incelemesi. Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Bu kitap yalnızca kişisel eğlenceniz için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, paylaşmak istediğiniz her kişi için ek bir kopya satın alınız. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

SAMANTHA WHISKEY'İN DİĞER ESERLERİ

Seattle Sharks Serisi: [Grinder](#)

[Enforcer](#)

[Winger](#)

[Rookie](#)

[Blocker](#)

[Skater](#)

[Bruiser](#)

[Wheeler](#)

[Defender](#)

Carolina Reapers Serisi: [Axel](#)

Modern Bir Peri [Masalı](#) Romantizmi:

[Taç Taht](#)

ŞİMDİ SESLİ KİTAP OLARAK MEVCUT!

Grinder
Enforcer
Winger
Rookie

Seattle Sharks sabah yolculuğunuzu renklendirsin!

*Hayalimi gerçeğe dönüştüren okuyucularıma.
Teşekkürler.*

1
AXEL

"Yerleşebildin mi?" diye sordum kardeşimize havaalanına girerken. En azından küçük, bölgesel bir havaalanıydı, bu yüzden Stockholm trafiğiyle uğraşmak zorunda kalmadım.

"Endişelenmeyi bırak," dedi Tage telefona neredeyse kükreyerek, bu ses Rover'ımın hoparlörlerinden titreşimlerle yayıldı.

Parlak siyah dört kapılı bu zarif makine, kendime harcadığım ilk "sırf öyle" paraydı. Hem de hayatımda ilk kez.

"Ben senin kardeşimim. Endişelenmek benim görevim," diye hatırlattım ona. Tage söz konusu olduğunda tek yaptığım şey buydu. Endişelenmek. On altı yaşımdan beri benim sorumluluğumda olduğu halde nasıl endişelenmemek mümkün olabilirdi ki?

"Normal kardeşler birbirlerini sarhoş ederler."

Normal kardeşler, trafik kazasında anne babalarını kaybetmezler.

"İçki içmediğini söyle. Koçunun gideceğini biliyorsun..."

"Sakin ol Axel. İçmiyorum. Sadece sana zorluk çıkarıyorum. Ama cehennem gibi bir sabah antrenmanının ardından uyuyordum."

"Hâlâ Luleå'ya tam zamanlı kaydolmanı diliyorum." Kapıya yanaştım ve camı indirdim. "Axel Nyström," dedim gardiyana.

"Senin yaptığın gibi, değil mi?" Tage alaycı bir şekilde sordu.

"Seçeneğim yoktu, hatırladın mı? Sen sekiz yaşındaydın. Ne yapacaktım, seninle öğrenci yurduna mı taşınacaktım?" Gösterge panelindeki saate baktım. Saat on on geçiyordu. Lukas beş dakika sonra inecekti.

"Listedesin," dedi güvenlik görevlisi. "İkinci hangar." Beni kapıdan geçirdi.

"Teşekkürler," dedim ve onun talimatlarını izleyerek, Lukas'ın Amerika'dan geldiğinde genellikle park ettiği hangara ulaşmak için sağa döndüm.

"Rahat ol," dedi Tage iç çekerek. "Koç birkaç dersi alabileceğimi söyledi. Ayrıca, burada sadece bir iki yıl kalacağım. Sonra belki bir Amerikan okuluna

Amerikan okuluna transfer olabilirim. Oradan da dört yıl ve bir üniversite eğitimi sonra NHL'ye seçilebilirim."

Kalbim gururla doldu. "Bu, tüm kalbimle destekleyeceğim bir şey olurdu. Seninle gurur duyuyorum, Tage."

"Hadi ama, bu kadar duygusal olma," diye alay etti Tage. "Neredesin bu arada?"

"Lukas'ı almaya havaalanındayım." Normalde, en iyi arkadaşım olan bu gösterişli adama havaalanına kendi arabasıyla gelmesini söyledim, ama daha önce benden onu almamı hiç istememişti.

"O da mı? Gerçekten mi? Sezon hazırlıklarına yoğun bir şekilde devam ettiğini sanıyordum. Yeni takımın çılgın olacağını duydum. En azından bir pivot bulduklarında öyle olacaklar... Bekle..."

"O konuya girme." Beni göremeyeceğini bilsem de başımı salladım.

"Hadi ama! Onun bu yüzden geldiğini biliyorsun. NHL arıyor!" diye bağırdı Tage.

Lukas'ın jeti iniş yaparken Rover'ımı hangarın yanına park ettim. "NHL takımının bir üyesi her zaman arar. Fazla derinlere inme. Şimdi biraz dinlen. Formanda Nyström adı yazıyor, o yüzden gurur duyman gerek."

"Sezon başladığında seni yenebilecek kadar gururluyum."

Lukas'ın jeti bize doğru ilerlerken gülümsedim. "Beni yenebileceğini düşünüyorsan yanlış takıma gittin."

"Evet, evet. Şakalar bir yana, Lukas'la iyi eğlenceler. Biraz rahatla, olur mu? Sonunda boş yuva sendromuna girdin!"

"Hoşça kal, Tage." Küçük kardeşimi kapattım ve Rover'dan indim, tam o sırada cep telefonum tekrar çaldı, bu sefer ekranda Lukas'ın yüzü belirdi. "Neden yüz metre uzaktan beni arıyorsun? Lanet olası jetin tam karşımda duruyor."

"Tamam," dedi en iyi arkadaşım yavaşça. "Şey hakkında..."

Arabamın sıcak kaputuna yaslandım. "Ne hakkında?" "Eğlen ve evet de!" Uçak park ederken telefonu kapattı.

Telefonuma baktım, tamamen kafam karışmış bir şekilde birkaç kez gözlerimi kırptım. Bir esinti esti, telefonumu pantolonumun arka cebine soktum, sonra ceketimin cebinden bir saç tokası çıkarıp saçlarımı topladım.

Güneş gözlüklerim sabah güneşinin parlaklığını büyük ölçüde keserken, Lukas'ın jetinin kapısı açıldı ve personel merdivenini indirdi. Bu adam sadece yüksek maaşlı bir NHL yıldızı değil, aynı zamanda kendi giyim markası ve buna uygun bir jeti olan yakışıklı bir mankendi. Neyse ki bu pisliği kardeşim gibi seviyordum, yoksa ona özel dikilmiş kıyafetleri için durmadan alay ederdim. Ah, kimi kandırıyordum ki, yine de alay ettim.

Ama içimde, onun o lanet jet uçağında olmadığına dair bir şüphe vardı. Yüzümdeki tüm kasları kullanarak çenemin düşmesini engelledim

Olamazdı. Halüsinasyon görüyordum. Öyle olmalıydı.

Bana doğru yürüyen görüntüyü hafızamla karşılaştırdım.

Beni sarmalamak için yaratılmış kilometrelerce uzun bacaklar? Evet.

Elimle neredeyse kavrayabileceğim kadar ince bir bel? Evet.

Ellerimle okşamak ve denemek için yaratılmış kıvrımlar? O da var.

Ama hatırladığımdan daha zayıftı, bu da kedicik topuklu ayakkabıları merdivenlerin dibine ulaştığında beni bir an endişelendirdi. Daha solgundu da.

Omuzlarına retro bir film yıldızı gibi atmış olduğu ceketini düzeltti, sonra el çantasını dirseğine aldı ve uzun, zarif adımlarla kararlı bir şekilde bana doğru yürüdü.

Yine de, belki de tüm bunlar bir rüyaydı, ya da belki de o kadın sadece çok benziyordu...

Büyük güneş gözlüklerini, lanet olası avuçlarımı terleten o abanoz saçlarının hemen önüne, kafasının üstüne koydu ve büyük, kahverengi gözleriyle bana baktı. Arabamı koltuk değneği olarak kullanmasaydım, bu bakış beni dizlerimin üzerine çökertebilirdi.

"Langley Pierce," dedim yavaşça, kendi güneş gözlüğümü burnumdan aşağı kaydırarak onu filtre olmadan görebilmek için. Bu kadında filtreye ihtiyaç duyulacak hiçbir şey yoktu. O sade, klasik, rafine bir mükemmellikti.

"Tamam, bu lanet sözleşmeyi imzalayacak mısın, yoksa ne yapacaksın?" Bir denizcinin ağzıyla.

Gülümsedim ve o hızla güneş gözlüklerini indirdi, sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni de görmek güzel, Langley. Lukas'ı beklediğim için çok yazık."

Güzel pembe dudakları aralandı. "Anlamadım?"

"Lukas'ı bekliyordum. İngilizcem mükemmel değil, biliyorum, ama bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm." Başımı eğip ona baktım. O çok güzel ve uzundu, ama 1,98 metre boyumla yine de ondan uzundum.

"Geldiğimi sana söylemedi mi?" Her kelimeyi bir halkla ilişkiler uzmanı gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde söyledi. Çünkü o tam olarak buydu. Bu kadın, tepkilerini kontrol etmekten para kazanıyordu ve birkaç ay önce NHL'nin en yeni takımı olan Carolina Reapers için çalışmaya başlamıştı.

"Hayır." Başımı salladım.

Ellerini hafifçe hareket ettirerek, ağırlığını nazikçe kaydırarak zihinsel olarak kendini toparlamasını izledim.

"Bayan Pierce?" Bir personel, tek valizini öne getirdi. "Çok teşekkür ederim, Michael. Çok güzel bir uçuştun." Adama gülümsedi ve ben kaşlarımı çattım.

Benim gülümsemem nerede kalmıştı?

"Her zaman memnuniyetle, Bayan Pierce. Geri dönmeye hazır olduğunuzda bize haber verin, biz burada olacağız. Yani, bir otelde, ama ne demek istediğimi anladınız."

Ona teşekkür etti ve adam uzaklaşırken bana baktı.

"Neden burada olduğumu bilmiyorsun, değil mi?" diye iç çekerek sordu.

"Tahminimce, seks yapma sözleşmesiyle bir ilgisi var." Onun yanından geçip valizini aldım.

"Ben öyle demedim!" diye bağırdı.

"Senin bu öfkeni özlemişim," dedim gülümseyerek, valizini Rover'ımın arkasına götürüp bagaj kapağını açarken. Bir dakika sonra valizini yerleştirip bagaj kapağını kapattım.

"Gerçekten bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu yine, bu sefer yumuşak bir sesle.

Langley'in dünyasında her şey düzenli, kontrollü, düzgün ve ölçülüydü. Lukas'ın ikimize yaptığı küçük numara gibi bir şey, onun A tipi kişiliğini AAA tipine dönüştürecek.

"Bilmiyorum," diye aynı yumuşaklıkla cevap verdim. "Neden binmiyorsun?"

"Nereye gittiğimi bile bilmiyorsun. Neden burada olduğumu bile bilmiyorsun." Rover'ın arka kapısını açtı ve ceketini içeri attı, özel dikim pantolonunun üzerine giydiği kolsuz ipek bluzla heykel gibi omuzlarını çıplak bıraktı.

"Dünyanın öbür ucuna uçup da hala milyon dolarlık görünmeyi sana bırakıyorum."

Yüzü benimkine doğru döndü, ama gözlükleri tepkisini gizledi.

"Nereye gittiğini bilmiyorum, ama seni oraya götüreceğim," diye devam ettim.

"Lukas, onun evinde kalabileceğimi söyledi." Sinirli bir şekilde dudaklarını yaladı. "Öyle mi?" diye sordum gülümseyerek.

"Neden?"

"Çünkü benim evimin zemini yenilenirken *ben* Lukas'ın evinde kalıyorum," diye gülerek söyledim. Bu iş çok çabuk ilginç bir hal alacaktı.

Derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, sonra başını geriye attı. "Lanet olsun sana, Lukas Vestergaard!" diye bağırdı.

Tanrım, kontrolünü kaybettiğinde onu çok seviyordum.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, tabağıma ve Langley'nin tabağına birer porsiyon ahududu koydum. Sonra her iki tabağı da içeceklerin hazır olduğu yemek odasına götürdüm ve oturdum.

"Üzgünüm!" Langley odaya koşarak girerken bağırdı, saçlarının bir kısmı topuzundan çözülerek stilini yumuşatmıştı. "Lukas'a bağırmakla meşguldüm."

"Duydum," dedim, yanımdaki sandalyeyi işaret ederek. "Otur ve yeme."

Elinde manila zarfıyla hareketsiz kaldı. "Yemek mi yaptın? Benim için mi?"

Gözlerini kocaman açarak krepleri inceledi.

"Evet," diye itiraf ettim. "Şimdi otur ve ye. Sonra seni uçağa bindiren şeyi konuşabiliriz." O sırtını dik tutarak oturduğunda, ben de termal tişörtümün kollarını dirseklerimin üstüne kadar sıvadım.

"Teşekkür ederim," dedi, zarfı tabağının önüne kaydırıp çatalını aldı.

"Rica ederim." Huh. Sanırım, her ne kadar çok garip olsa da, medeni davranabiliriz.

"Aman Tanrım, bunlar çok lezzetli," diye inledi ilk lokmasını aldıktan sonra. Ve şimdi pantolonum çok dar gelmeye başlamıştı.

Buna Langley Etkisi adını verdim: o içeri girdiğinde, ben sertleştim. Hayatın gerçeği. "Peki, neden burada olduğunu söyle bana," dedim, aptalca bir şey yapmadan önce, onu gerçekten inlettirmeden önce.

"Sözleşme teklifi," dedi ve bir ısırık daha almadan önce dosyayı bana doğru itti.

Onun yemek yemesini izlemek, şimdiye kadar gördüğüm en erotik şeylerden biriydi... ve ben *çok şey* görmüştüm.

"Tabii bu bir sözleşme bunun elinizdeki elinizde için evlilik ilgilenmiyorum ilgilenmiyorum." Öğle yemeğimi yemeye başlamadan önce zarfı açmaya zahmet etmedim.

kendi ögle yemeğime dalmadan önce zarfı açmaya zahmet

Yutkundu ve sonra bana ciddi bir *WTF* yüzü attı. "*Neyim için bir sözleşme? Ciddi ol, Axel. Carolina Reapers seni istiyor.*"

"Reapers'ın bana *ihtiyacı var*. Arada fark var. İlgilenmiyorum." Omuz silktim. Evim İsveç'teydi ve beni buradan ayrılmaya ikna edebilecek tek şey, o lanet zarfın içinde değildi. O bana bakarken, ögle yemeğimin geri kalanını yedim.

"İlgilenmiyor musun? NHL sözleşmesi ile mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"İlk kez reddetmiş olmayacağım." Ayağa kalktım ve tabaklarımı aldım.

"Ne? Ciddi misin?"

"Langley, gerçekten buraya gelip, her zamanki gibi o gülümsemele beni büyüleyeceğini ve sonra hayatımı bir Amerikan takımına teslim etmemi sağlayacağını mı sandın?"

Sanki bunun ilk düşündüğü kadar kolay olmayacağını ilk kez fark etmiş gibi bana gözlerini kırptı. "Evet, ama tam olarak değil. Rakamların seni etkileyeceğini düşündüm."

"O zarfın içinde beni ilgilendiren hiçbir şey yok."

Onu orada bırakıp uzaklaştım.

* * *

Ertesi gün otoparka vardığımızda Viktor'un saçlarını karıştırdım. El salladı ve annesinin yanına koştu, ben de o annesine ulaştığında el salladım.

"O iyi bir çocuk. Hepsi öyle," dedim Langley'e arabaya doğru yürürken. Son iki saati, gençlere verdiğim klinik dersini izleyerek geçirmişti, bir yandan dizüstü bilgisayarında çalışıyor, bir yandan da tribünde telefon görüşmeleri yapıyordu.

Bu sabah kendi takımımınla sezon öncesi antrenman yapmıştım ve koçumun başka bir sözleşme imzalamam ve serbest oyuncu olmaktan vazgeçmem için her türlü nedeni sıralamasını dinlemiştim. Son zamanlarda herkes benim bir şey imzalamamı istiyor gibiydi.

"O çocuklarla harika bir iş çıkarıyorsun," diye itiraf etti.

"Burada mutlu olmamın nedenlerinden biri de bu." Eşyalarımı arabanın arkasına attım, sonra Langley yolcu koltuğuna otururken ben direksiyona geçtim.

"Biraz araştırma yaptım," diye itiraf etti, yola çıkıp eve doğru ilerlerken.

"Ne buldun?"

"On yıl önce on milyon dolarlık bir sözleşmeyi reddettiğini." Ben gözlerimi yoldan ayırmazken, o bana doğrudan bakarak avantajlıydı.

"Araştırma derken Lukas'la konuştun demek istiyorsun." Yanaklarının pembeleştiğini görmek için ona yeterince uzun süre baktım.

"Küçük kardeşin Tage'yi büyüttüğün için reddettiğini söyledi." Bu bilgiyi aramızda asılı bıraktı, doğrulayıp doğrulamayacağımı bana bıraktı.

Özgürlük, ona anlatmayı seçmemin sebebiydi.

"Ben on altı yaşındayken annemle babam bir trafik kazasında öldü ve büyükannemle yaşamaya başladık, ama temelde Tage'den ben sorumluydum. İki yıl sonra büyükannem de öldü ve sadece ikimiz kaldık, Tage ve ben. Sekiz yaşındaki bir çocuğu büyütüp NHL'de oynayamazdım. Bu, annemle babamın onun için istediği ya da onun ihtiyacı olan şey değildi." Ellerim direksiyonu o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemlerim beyazladı.

Geriye dönüp baktığımda, alabileceğim tek karar buydu, ama bunu yaşamak ruhumu ikiye bölmek gibi bir şeydi. İstedğim hayat ile kaderimde olan hayat aynı değildi.

"Ama artık büyüdü, değil mi?" diye nazıkçe sordu. "On sekiz yaşında ve kuzeyde kendi SHL takımında oynuyor," diye onayladım.

"O zaman Reapers'ta oynamaya gel. Ne kadar iyi olduğunu ya da merkezde sana ne kadar ihtiyacımız olduğunu söylememe gerek yok."

"Çünkü McPherson ve Milyarder, olağanüstü oyunculardan oluşan bir takım kurdular, ama kilit bir oyuncuya ihtiyaçları olduğunu unuttular." Ona bir bakış attım. "Haberleri okudum, Langley."

"O zaman gel, bizim kilit oyuncumuz ol," diye yalvardı.

"Seni neden gönderdiklerini biliyorsun, değil mi? Sen, Langley, bir halkla ilişkiler uzmanı. Bir sahip, koç veya menajer değilsin." Lukas'ın evine giden yola girerken sordum. Güneş, Botniya Körfezi'nde parıldayarak suyu ışılatıyordu.

"Çünkü beni sevdiğini biliyorlar," diye fısıldayarak itiraf etti. "Başka kimseyle konuşmazsın."

"Çünkü seni *istiyorum*. Onların seni böyle kullanmasına nasıl izin verdin?"

Gözlerini kaçırıp, elleri kucağında yumruk oldu. "Çünkü işimi kaybetmek istemiyorum. Senin o sözleşmeyi imzalamasını sağlamak işimi kaybetmemek anlamına geliyorsa, sorun değil. İsveç'e uçarım."

"Ve seninle yalnız kalabileceğim tek durum bu mu? İşin tehlikede olduğu için mi benimle burada oturuyorsun?" Sesime öfke karışmıştı ve başımı salladım.

"Hayır," diye fısıldadı. "Tamam, evet. Sen..." Diye iç geçirdi. "Ben neyim?" diye sordum.

"Sen çok fazlasın... her şeyde. Çok büyüksün. Çok hızlısın. Çok seksisin." Parmağını bana doğru salladı. "Güzel olduğunu bilmediğini sakın söyleme."

"Sharks ve şimdi de Reapers ile çalıştıktan sonra görünüşe karşı bağışık olduğunu düşünmüştüm." Seattle takımını ve Seattle'daki nişanlısını terk etmişti.

"Senin boyunda birine karşı bağışık olmak imkansız, Axel. Arabadaki tüm havayı sen kaplıyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ben onun ne kadar sinirli görüldüğüne neredeyse gülecektim.

"Eski nişanlıyla işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

Yavaşça başını çevirip bana öfkeyle baktı ve Lukas'ın evine birkaç dakika uzaklıkta olduğumuz için Tanrı'ya şükrettim, çünkü beni gerçekten öldürebilirdi. "O konu tartışmaya açık değil."

"O zaman o sözleşme de yok."

"Anlamadım? Bu kişisel bir konu!" diye bağırdı.

"Peki benim tüm hayatımı kökünden söküp Amerika'ya taşınmamı istemen kişisel değil mi?"

Dişlerini sıkarak ağzını kapattı.

İşini ne kadar sevse de, bu onun iyileşmesine yardımcı olmuyordu. Bir yıl önce, o pislik ona işi ile aşkı arasında seçim yapmasını istediğinde, haklı olarak kendini seçmişti. Ama bunu gerçekten uygulamamıştı.

Daha zayıf, daha solgun ve mutsuzdu. Gözlerindeki ışık sönmüştü ve küçük öfke patlamalarında bile geçen yılki ateşi yoktu. Onu küçük işyerindeki rahatlık alanından çıkaracak birine ihtiyacı vardı.

"Sözleşmeyi imzala Axel, ben de eve gideyim."

"Hayır." Çünkü bu seçeneklerin hiçbirisi bana çekici gelmiyordu ve ona da yardımcı olmayacaktı.

* * *

Ertesi gün antrenmandan geldiğimde Langley'i aşağı bakan köpek pozisyonunda buldum. Yani, işte kıçım, ne kadar güzel, değil mi?

Gerçekten muhteşem bir kıçı vardı. Kahretsin, bu kadının başından ayak parmaklarına kadar her şeyi mükemmeldi. Eski sevgilisinin işinin ne kadar harika olabilirdi ki, onu kaybetmeyi göze alabilirdi? Kariyerler gelir geçer. Langley gibi bir kadının sevgisi? Bu, ikiniz de yaşlandığınızda ve gözleriniz kırıştığında geceleri tutunduğunuz şeydir.

"Eve geldin!" Ayağa fırladı, at kuyruğu arkasında sallanıyordu.

"Evet," diye kabul ettim, sonra Lukas'ın ultra modern mutfağına gidip bulabildiğim en soğuk şişe suyu almak için yürüdüm. Ben suyu yudumlarken, o içeri girdi, ellerini tezgaha dayadı ve sonra zıplayarak sert granit yüzeye oturdu.

Spor sütyeni imkansız başardı, göğüslerini kaldırıp kavisli bir şekil verdi. Bu şeyler onu düzleştirmeli ve benim sikimi gevşek tutmalı değil miydi?

Sertleşmemiş bir penis yoktu, orası kesindi.

Gerindi, gözlerimi hafif çizgili ama aşırı kaslı olmayan, tonlu karın kaslarına çekti. Langley, dokunulmak için çılgılık atan her yerinde yumuşaktı.

Lanet ellerimi kendime saklamam gerekiyordu.

"Peki, biriyle çıkıyor musun?" diye sordum, yanına yaklaşarak.

O, cilveli bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Bunun cinsel taciz olarak algılanabileceğini biliyorsun."

"Giydiğin kıyafet cinsel taciz," diye mırıldandım.

Gözlerini hafifçe kısarak, sonunda gözlerini devirdi. "Hayır, kimseyle çıkmıyorum. Çıkmayacağım da. Asla. Çıktığım tek kişi kendim, çünkü o zaman kendimi hayal kırıklığına uğrattıysam, kimi suçlayacağımı tam olarak bilirim."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve kalbim, mavi çizgi tatbikatlarının yapabileceğinden daha hızlı atmaya başladı.

"Bunun aptalca olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu, kahverengi gözleri o kadar yakındı ki, içindeki altın rengi benekleri görebiliyordum.

"Bence bu yalnızlık gibi geliyor."

Nefesini içine çekti. "Yalnızlık, kalp kırıklığından iyidir."

"Sevilmek, kalp kırılmasından iyidir. Sevmeye nasıl geri dönülür biliyor musun? Flört edersin."

"Peki, bir sonraki ilişkimde bu aşamayı atlayacağım. Çok yorucu. Doğrudan evliliğe falan atlayacağım. Ayrıca, sen flört etmekten ne anlarsın ki?" diye meydan okudu.

"Çok fazla randevuya çıkarım," diye cevap verdim gülümseyerek, avucumun üzerine eğilerek onun kişisel alanına girerek.

Gözleri büyüdü, göz bebekleri saklayamadığı bir farkındalıkla parladı, tıpkı boynundaki nabzının hafifçe atması gibi. Bağışıkmiş gibi davranabilirdi, ama değildi. Benden daha da uzaklaştı, sadece o lanet zarfı geri getirmek için. "İlk teklifinin on milyon olduğunu biliyor musun?"

"Evet." Şimdi ben geriye yaslandım, aramıza biraz mesafe koydum. "Bir sıfır ekle."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamadım?"

"Bu sekiz yıllık, yüz milyon dolarlık bir sözleşme." Gözleri sanki bana kutsal kaseyi vermiş gibi parlıyordu.

"İmzalamayacağım." Su şişemi alıp duşa doğru yöneldim. "Axel!"

Adımın onun dudaklarından çıkan sesi o kadar tatlı geliyordu ki, dönüp baktım.

"Sana 15 milyon dolarlık imza bonusu aldım. Ligin en yüksek maaşlı oyuncularından biri olacaksın." Bu sefer gözlerinde, benim hiç sevmediğim bir çaresizlik parıltısı vardı.

"Şunu açıkça söyleyeyim, Langley. Hayatında paraya hiç önem vermeyen tek kişi ben olabilirim. Şu anda mutlu olmak için yeterince kazanıyorum. Kardeşim burada. Takımım burada. Kampım burada. O zarfın içinde istediğim *hiçbir şey* yok."

"Peki, o zaman ne istiyorsun?" diye sordu ben kapıdan çıkarken.

"Sana zaten söyledim!" diye bağırdım odama doğru giderken. Bırak bir süre bununla uğraşsın.

* * *

ERTESİ GÜN Lukas'ın evinin yanındaki yüzme havuzunda turlar attım. Sabah antrenmanımı yapmıştım, sonra çocuklarla kaymıştım ve şimdi mutfakta beni bekleyen sözleşmeyi aktif olarak görmezden geliyordum.

Elbette, çok büyük bir paraydı. Ama para en son ne zaman birini gerçekten mutlu etmişti? Ailem neredeyse hiçbir şeye sahip olmadan mutluydu.

Daha yüksek bir maaşa terfi edene kadar Tage'yi k t bir maaşla b y t t m ve gayet iyi idare ettik. Evet, yeni Rover'ımı seviyordum, ama ona ihtiya ım yoktu. Lüks eşyalar bana göre değildi.

Benim istediğim Langley'di. Bunu itiraf etmek beni rahatsız etmiyordu. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilmek mi? Bu beni çok rahatsız ediyordu. O bu evden sözleşme olmadan çıkacak ve ben onu sadece Lukas'ı ziyarete gittiğimde görecektim. O zaman bile bu, buz pistinde, partide veya başka bir sa malıkta tesadüfen karşılaşmak olacaktı.

Mesele seks bile değildi, tabii ki ona dokunabileceğim bir gece için ruhumu satmazdım. Ona, onu tapan biriyle birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu gösterebileceğim bir gece. Ertesi gün onu ağlatmadan vücudunu nasıl coşturacağını çok iyi bilen biri.

O aslında o pislikle nişanlıydı. Onun karısı olmayı, hayatının geri kalanını onunla geçirmeyi kabul etmişti. Kendi ereksiyonunun ötesini göremeyen, onu seçen inanılmaz, azimli kadını fark edemeyen biri. Bunun yerine, bir iş yüzünden onu terk etmişti.

Bir dakika... ben de aynı şeyi mi yapıyordum? Yolu sonuna geldim ve nefes almak için havuzun kenarındaki serin taşa dirseklerimi dayadım. O aptal sözleşmeyi imzalarsam, Güney Carolina'da yaşayacaktım, onu sık sık görebilecek kadar yakın bir yerde.

Ama kemiklerimin derinliklerinde, orada yaşasam bile bana bir şans vermeyeceğini biliyordum. Kalbini o kadar sıkı kilitli tutuyordu ki, kimseye şans vermeyecekti.

"Hey, Axel,  ğle yemeği hazırlıyordum. Bir şey ister misin?"

şeytan aklına gelince.

"Teşekkürler, ama gerek yok," diye cevap verdim, körfeze bakarak.

"İyi misin?" diye sordu, havuzun etrafından dolaşarak durduğum yere geldi.

"Evet," diye yalan söyledim. Langley'nin üç gün burada kalmasıyla ilgili olan şey, onun bana daha kaç gün daha kalmasını istediğimi fark etmemdi. Bana vermeyeceği günler.

Çıplak ayağını suya daldırdı. "Güzel," dedi, sonra havuzun kenarına oturdu, dizleri ve ayak parmakları suda, uylukları yumuşak ve çıplak bir şekilde kot şortunun üstüne çıkmıştı.

Langley iş kıyafetiyle çok zarıftı. Sınıf, sofistike ve güzellik abidesi biriydi. Ama ben onu böyle daha çok seviyordum. Yumuşak ve dokunulabilir. Ev gibi.

"Kedimi geri vermiyor," diye fısıldadı, havuzun kenarını sıkıca tutarak. "O pislik, Hufflepuff'ı satın aldığı için onun olduğunu iddia ediyor."

Gözlerim onun gözlerine kaydı, ama onun suya baktığını fark ettim. "Kedinin adı Hufflepuff mu?"

"Önemli noktayı kaçırıyorsun. Evet, Harry Potter'ı seviyorum."

"Hiç izlemedim." Omuz silktim. "Ve ne demek istediğini anlıyorum. Bana kişisel bir şey sunuyorsun, ben de aynısını yapacağım."

Kalın kirpiklerinin altındaki gözleri büyüdü. "Onları *okudum* ve evet, tam da bunu yapıyordum. Tanrım, her zaman beni ele vermek zorunda mısın? Bana bir kez olsun kazanmama izin veremez misin?" Yüzüme su sıçrattı.

Ayak bileklerini tutup onu kendime doğru çektim.

"Axel!" Su göğüslerinin hemen üstüne kadar yükseldiğinde çığlık attı. "Seni pislik!" Duvara yaslandı.

Onu kollarımın arasına sıkıştırdım, gerçekten gitmek isterse yeterince yer bırakarak. "Ben şahsen Stephen King, Dean Koontz, gece yarısı olan biten her şeyi okumayı severim."

"Eminim geceleri gürültü yapmayı seviyorsundur," diye mırıldandı. "Bana bak."

"Hayır." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu, ama kollar su altındaydı, bu da istenen etkiyi biraz bozdu.

"Bana bak, Langley," emrettim.

Yavaşça gözlerini kaldırdı ve gözlerinin karın kaslarımın ve göğsümün hatlarını, sonra boynumu, dudaklarımı ve son olarak da gözlerimi izlediğini kaçırmadım. Aramızda çok fazla mesafe olması iyi oldu, yoksa onu ne kadar istediğimi tam olarak hissederdi.

"Ne?" diye sordu sonunda, gözlerinde saf bir meydan okuma vardı.

"Bu soruya dürüstçe cevap ver, sonra sözleşmeni konuşuruz."

"Gerçekten mi?" Kaşları yukarı kalktı.

"Gerçekten. Cevabına göre hareket etmeyeceğim. Sana baskı yapmayacağım. Ne dersen de sorun değil, yine de getirdiğin anlaşmayı konuşacağız. Tamam mı?"

Alt dudağını diliyle yaladı ve ben iniltiyi zorlukla bastırdım.

"Sorunu sor," dedi.

"Hiç, en ufak bir an bile olsa, en iyi arkadaşımın takımında çalıştığın için ne kadar uygunsuz olursa olsun..."

"Yeterince uyarı yaptın. Sor şunu."

"Beni öpmek nasıl bir şey olurdu diye hiç merak ettin mi?" Sözlerim alçak ve kaba çıktı.

Gözleri dudaklarıma indi ve dudakları aralandı.

"Hiç kıpırdamayacağıma söz veriyorum. Seninle yatmaya çalışmıyorum." Bu tamamen yalan değildi. Öyle değildim. En azından henüz değil. "Cevap ver. Beni öpmek nasıl olurdu hiç merak ettin mi?" diye tekrarladım.

Kendi içinde bir savaş veriyordu, gözlerinin titremesi ve dişleriyle alt dudağını ısırmasından içsel çatışması belliydi. Sonunda gözlerime baktı ve bakışlarımı karşıladı. "Evet."

Rahatlamıştım. Dürüst olmuştu. Vay canına.

"Şimdi sözleşme." Çenesini havaya kaldırdı ve Tanrı şahidimdir ki, o anda kalbimin bir parçasını ona kaptırdım.

"Bir şartla imzalarım." Bu delilikti, ama tek şansım buydu.

"Söyle." O da başını salladı.

"Altı aylığına benimle evlen."

Ağzı açık kaldı.

"Şaka yapmıyorum, Langley. Altı aylığına benimle evlenmeyi kabul edersen, lanet olası sözleşmeni imzalarım. Güney Carolina'ya taşınırım ve ekibinin kilit adamı olurum. İşin söz konusu olduğunda kışını *kurtarırım*. Ve hayır, bu seks yapmakla ilgili değil."

Ağzı kapandı.

"Seks bu anlaşmanın bir parçası değil. Senin vücudunu bir sözleşmeyle takas etmiyorum.

Ben öyle bir adam değilim."

"Ama sen, tüm kariyerimi seninle *evlenmeyi* kabul edip etmememe bağlı kılacak türden bir adamsın. Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor musun? Bu *ne kadar saçma*?" Göğsümü itti ve ben geri çekildim, ona yer açtım.

"Fikrim var, ama tek istediğim şey bu. Altı ay boyunca senin kocan olmak." Altı muhteşem ay.

"Sen aklını kaçırmışsın." Havuzun kenarına tırmandı. "Seninle evlenmek zorundayım ve seninle seks bile yapamayacak mıyım?" Başını salladı. "Öyle demek istemedim. Söylediğimi unut."

Gülümsedim. Elimde değildi. "Seks sana kalmış. Teklifime dahil etmedim." Çünkü seks ihtiyacı yoktu. En azından şimdilik. O kadının, onu ilk sıraya koyacak birine ihtiyacı vardı. Ona, sevdiği kariyeri ve sevdiği erkeği bir arada yaşayabileceğini gösterecek birine.

Sevdiği bir kariyere ve aynı derecede sevdiği bir erkeğe sahip olmanın mümkün olduğunu gösterecek birine ihtiyacı vardı. Doğru erkeği seçtiği sürece seçim yapmak zorunda kalmayacağını.

"Neden altı aylığına benimle evlenmek istiyorsun?" diye sordu, ıslak siyah tişörtünün üzerinde kollarını kavuşturarak.

"Çünkü bu, seninle çıkmama izin vermenin tek yolu," diye dürüstçe cevap verdim. "Ve ben gerçekten seninle çıkma şansını istiyorum."

Ağzını birkaç kez açıp kapattı, ama sonunda başını salladı ve benden uzaklaşarak, aklımı kaçırdığımı mırıldandı.

Yüzümde bir gülümsemeyle onun uzaklaşmasını izledim. İkimizin de kartları masadaydı ve seçim ona kalmıştı — ya da kalmamıştı.

Umarım evet derdi.

Onunla evlen.

Onunla *evlen!*

O devasa hokey sopasını sallayan kaba saba herifin cesareti! Her ne kadar sözleri... sevimli olsa da.

"Seninle çıkma şansını gerçekten istiyorum."

Cildimde sıcak bir ürperti hissettim — gözlerinin nasıl yumuşadığını, sert Viking görüntüsünden *daha farklı* bir şeye dönüştüğünü hatırladım.

Lukas'ın büyük malikanesindeki odamda bir ileri bir geri yürüyordum. Son ziyaretimizde bana tahsis ettiği odayı seçmiştim. Eski nişanlımın beni arayıp, onunla işim arasında seçim yapmaya zorladığı yerdı burası. Çok uzun süren nişanımızı sona erdiren aynı telefon görüşmesi. Hâlâ boş yüzük parmağıma alışmaya çalışan sol elime baktım.

"Evlen benimle."

Tek istediğim, kariyerimi destekleyen ve anlayan bir erkekti. Eski nişanlımın o erkek olduğunu düşünmüştüm. Sonuçta o da sürekli çalışıyordu. Her zaman hastalar, galalar veya tıp konferansları için hazırды. Ona hiçbir zaman, *hiçbir şeyden* beni tercih etmesini istememiştim. Ne işinden, ne golften, ne de erkeklerle yaptığı gezilerden. Belki de sorunumun bir kısmı da buydu, kendim için hiçbir şey istememem.

İşim dışında hiçbir şey - ki bu, bir erkeğin iznine ihtiyaç duyduğum bir şey olmamalıydı. Kariyer sahibi olmak ve bunda başarılı olmak, Tanrı'nın bana verdiği bir hakdı ve bir erkeğin beni tekrar seçim yapmaya zorlamasına *asla* izin vermeyecektim. İş, tamamen benim kontrolüm altındaki bir şeydi. Kendi çabalarımle başarılı olabilirdim ya da başarısız olabilirdim. Erkekler mi? Onlar benim kalbime istediklerini yaparlardı ve sonuçlarıyla başa çıkmak bana kalırdı.

Kaprisli bir zil sesi, cebimden cep telefonumu çıkarmama neden oldu.

Aşağılık herif: Avukat mı tuttun? Cidden mi, Lang?

Bu lakaba sinirlenerek ekrana öfkeyle yazmaya başladım.

Ben: Seninle mantıklı bir şekilde konuşmak imkansız. Oyun oynamaktan bıktım. Hufflepuff'ı geri istiyorum.

Göt herif: Bizi terk etmeden önce bunu düşünmeliydin.

Göğsüme bir yumruk yedim — onun için değil, Hufflepuff için. Eski sevgilim onu benim velayetime bırakmış olsaydı, ona çoktan telafi ederdim.

Derin bir nefes aldım. Nedense, yıllarca flört edip nişanlandıktan sonra bile, beni hafife almaya devam ediyordu. Nasıl olur da hayatımın geri kalanını onunla geçirebileceğimi düşünmüşüm?

Ben: Hiçbirimizi takdir etmedin. Bu işi uzatmayı bırak. Onu almaya bir elçi gönderiyorum. Elçi geldiğinde onu bırak, yoksa yemin ederim pişman olursun.

Gönder tuşuna bastım ve içimi delen acının saldırısına karşı gözlerimi kapattım. Ayrılıktan büyük ölçüde kurtulmayı başarmıştım — daha çok, onun düşündüğüm gibi bir adam olmadığına dair bir uyanış gibiydi — ama kedim için verdiğim mücadele, sonu görünmeyen, duygusal olarak yıpratıcı bir deneyimdi. Kedimi elinde tutmak, onun üzerimde sahip olduğu son kontrol biçimiydi ve son damlasına kadar sıkıyordu.

Onu sevmiyordu bile.

Kontrolcü, hak iddia eden erkekler, ailemle hiçbir bağım olmamasının sebebiydi. Annem beni yetiştirmek yerine, onların onayını kazanmaya çalışmayı tercih etmişti. İstikrarlı bir iş bulup evimize ekmek götürmek yerine, ülkenin dört bir yanında onların sevgisini kovalamıştı. Sonunda *beni* terk etti. Kendime bakabilecek yaşa geldiğim anda, bunu yaptım ve bir daha geriye bakmadım. Neredeyse kendimi böyle birine bağlayacağıma inanamıyorum. Bunu *çok* iyi saklamıştı. Fazla iyi. Böyle bencil insanlar, herkesin açıkça okuyabileceği şekilde, sigara veya reçeteli ilaçlar gibi, derilerine uyarı etiketleri takmak zorunda olmalı.

Eski sevgilimin etiketi şöyle olurdu: "Uyarı: Ben bencilim, kendimi inanılmaz derecede üstün görüyorum ve seni güzel pembe bir kutuya koyup, sana ihtiyacım olduğunda çıkarmak dışında hiçbir şey istemiyorum. Kendini geliştirmek veya kariyerin için çok çalışmakla uğraşma, ben bunu gerçek veya zamanımı harcamaya değer bir şey olarak görmüyorum."

Benimki ne olurdu?

Uyarı: "İşkolik kadın yorgun, ciddi kontrol delisi sorunları var ve en son ne zaman *gerçekten* eğlendiğini veya sadece kendisi için bir şey yaptığını hatırlamıyor. Üstüne bir de güven sorunu serpilmiş."

Son kez mutlu olduğum anı hatırlamaya çalışarak i geçirdim.

İsveç.

İsveç'te ayrılıktan sonra yaptığım seyahatin anısı içimi heyecanla doldurdu. Uçsuz bucaksız sarhoş geceler, harika yemekler ve gündüzleri tarihi keşifler. Harper, Noble ve Axel farklı şekillerde benim yanımda olmuştu — Axel, kendi kendini atadığı İsveçli tur rehberim ve korumamdı.

Cep telefonumu cebime attım ve odadan çıktım, damarlarımda dolaşan adrenalini yok etmek için hareket etmem gerekiyordu. Eski sevgilim nasıl benim değerli kedimi *alabilirdi*? Onu zar zor tolere ediyordu.

Devasa koridorlarda amaçsızca dolaştım, zikzaklar çizerek ilerledim, ta ki cam bir duvarın önünde durana kadar.

Lukas'ın kişisel ev spor salonu, Seattle Sharks'ın arenası kadar büyük bir yerdi.

Ve Axel, tam ortasında, gömleksiz, her kasında ter damlaları parıldıyordu.

Dn havuzda gördüğüm görüntüsü — göğsünden yavaşça akan su damlaları, beni içeri çekişi, beni şaşırtması ve yine de bana kişisel alan bırakması — zihnimde kıvı bir ateş gibi parladı. Bu kadar kıvıgın olmasaydım, muhtemelen güler ya da inlerdim. Henüz karar verememiştim.

Çift zil sesi ve titreşim kanımı kaynatmıştı ve ekrana bakmadan aramayı cevapladım. "Dinle, pislik..."

"Teknik olarak şu anda senin patronun olduğumu biliyorum, ama bana öyle seslenmen için birkaç yıl geçmesi gerektiğini düşünmüştüm." Gage McPherson'ın sesi rahat ve alayı bir tonda idi — bu, Seattle'da birlikte çalıştığımız yıllarda, o sadece Sharks'ın en iyi oyuncularından biri iken edindiğim bir şeydi.

"ok zgnm, Gage," dedim ve içtenlikle söyledim. Elbette, beni İsveçli devi yeni takımına transfer etmek gibi neredeyse imkansız bir göreve göndermişti, ama dürüst olmak gerekirse, onu her zaman bir arkadaş, hatta aile yesi olarak görmüştüm. Hokey ailem, kan bağı olan akrabalarımın daha gerçek olmuştu ve bu yolda tanıştığım erkek ve kadınlarla bu kadar yakın olduğum için kendimi çok şanslı sayıyordum. Charleston'a ve onların yeni NHL takımına beni çeken başka hiçbir şey olamazdı. "Seni başkası sandım."

"nemli değil," dedi. "Sana işlerin nasıl gittiğini sorduktan sonra bunu hak edeeğime eminim."

Gözlerim yine Axel'e kilitlendi, o hala spor salonunun dışında durduğumun farkında değildi. Uzun bir bara doğru yürüdü, bir eliyle tuttu

ve tek kolla barfiks çekmeye başladı, her tekrar arasında kolları değiştiriyordu. Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı. Her hareketinde sırt ve pazı kasları kasılıyordu.

Vay canına. Bar onun ağırlığını nasıl taşıyabiliyordu?

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve dudaklarım aralanırken vücudumun her hücresini sıcaklık kapladı.

"Langley?" Gage'in sesi beni gerçeğe geri döndürdü.

"Bir sorunla karşılaştım."

Gage iç geçirdi ve kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturduğunu kolayca hayal edebiliyordum. "Ona ihtiyacımız var, Langley."

"Biliyorum."

"Bu takımın gücü olmalı, yoksa başlamadan batarız." *"Biliyorum."*

"İşe alımların senin görev tanımında olmadığını biliyorum," dedi. "Ama elimizdeki en iyi şans sensin. Oraya gelirim ya da Silas'ı gönderirim, ama onun bizi gülünç duruma düşüreceğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedim yine, bu sefer daha yumuşak bir sesle.

"Üzerinde çalışıyorum." "Zaman geçiyor."

"O zaman mola ver," diye takıldım. "Bir şey bulduğumda sana mesaj atarım."

Telefonu kapattım ve cep telefonumu tekrar cebime koydum, onu atmaya ciddi ciddi düşünüyordum. Ayrılıktan sonra bu çok cazip gelmişti. Tek istediğim onu çöpe atmak ve birkaç ay ortadan kaybolmaktı.

Ama işimi *seviyordum* ve bir ayrılığın bunu mahvetmesine izin vermeyecektim. Ayrıca, eski sevgilim beni seçim yapmaya zorladığında zaten yurtdışında olmanın avantajını yaşıyordum ve İsveç mükemmel bir kaçış noktası olmuştu.

İsveç ve Axel... Axel, o iki hafta boyunca beni takip etmeyi kendine görev edinmişti. Sessiz, dikkatli, koruyucu. Onun varlığı, cildimi yalayan bir alev gibiydi; sürekli ve gerçek. Bir barda, insan boyunda bir kuş kafesinde dans ettiğim anı hatırlayınca, Axel'in beni oradan çıkardığı anı hatırladığımda olduğu gibi, içim cız etti. *O günden beri* o kadar viski içmemiştim.

Axel barfiks barından indi, ayakkabıları neredeyse hiç ses çıkarmadan matın üzerine düştü. Bu dev nasıl bu kadar... zarif olabilirdi? Spor salonunun en uzak duvarını kaplayan halterlerin yanına adeta süzülerek gitti. Uzun parmakları, her biri en az 25 kilo ağırlığında olan halterleri kavradı. Ama o, bu ağır halterleri kolaylıkla kaldırıp indirdi

tekrar tekrar kaldırdı, bu hareketi arka arkaya birçok kez yapmak için gereken güç yüzünden kaşları hafifçe çatıldı.

Onu izlerken tenim ısındı — içimdeki boş, içi boş bir parça uyanıyor ve fark ettiğimden çok daha uzun süredir hissettiğim yalnızlıktan başka *bir şeye* uzanıyordu.

Axel ağırlıkları yerlerine geri koydu ve atlama ipini aldı, ayakları göz açıp kapayıncaya kadar hızlıydı. Uzun, kirli sarı saçları arkaya bağlanmıştı ve sakalı, güçlü çenesini çevreleyen düzgün bir şekilde kesilmişti.

Kabul etmek istemiyordum ama İsveç'te geçirdiğim o iki hafta, ayrılığa rağmen uzun zamandır yaşadığım en güzel günlerdi. Vücuduma ne olacağını düşünmeden güldüm, içtim, dans ettim ve harika yemekler yedim. *Özgürdüm*. Axel beni güldürdü. İhtiyacım olmadığı sürece asla yalnız kalmamamı sağladı. Bütün bunları... yüzünü buruşturmadan, gözlerini devirmeden, iç çekmeden yaptı. Seks yapma ihtimali hiç olmasa bile benim yanımda olmak *istedi*. Benim nasıl bir ruh hali içinde olduğumu biliyordu ve bu onu korkutmadı.

Uzun, yavaş bir nefes aldım, göğsümdeki o ağırlı nokta hafifledi.

Biraz çılgınlık hak etmiştim.

Biraz eğlenceyi.

Peki Axel? O, çılgınlığın ve seksin tanımıydı.

Tanrım, bu adam yatakta inanılmaz olmalıydı. Bundan hiç şüphem yoktu.

Ve onun arkadaşlığından rahatsız değildim. Onun ortaya koyduğu meydan okumayı,
korkusuzluğunu sevdim. Yüzde yüz kendisi olmasını sevdim. Beni deli gibi sinirlendirebilirdi, ama aynı zamanda ilgimi çekiyor, heyecanlandırıyor ve şaşırtıyordu.

Altı ay ne ki? Bu bir taahhüt ya da söz bile değildi, yüzükler olsa bile. Sadece... altı aydı. Deneme amaçlı spor salonu üyeliklerim bile bundan daha uzundu ve bunlar kesinlikle Axel ile sözleşme imzalamak kadar eğlenceli değildi.

Kalbim hızla atıyordu, her atışı beni şimdiye kadar verdiğim en çılgın, en vahşi karara itiyordu.

Yaşadığım cehennemden sonra, bunu *istiyordum*.

Ve o bana bunu gümüş bir İsveç tepsisinde sunana kadar, buna ne kadar *ihtiyacım olduğunu* fark etmemiştim.

Altı ay boyunca eve geldiğimde o gülümsemeyle karşılaşmak.

Altı ay boyunca yatakta o vücuda uyanmak.

Altı ay boyunca, beni hayata döndürebilecek patlayıcı bir seks olacağını zaten biliyordum. Elbette, onun söylediklerini duymuştum: "*Seks bu anlaşmanın bir parçası değil. Senin vücudunu bir sözleşme karşılığında takas etmiyorum.*"

Bunu takdir ettim ve onun ciddi olduğunu biliyordum. Axel, üç mil çapındaki her kadının başını döndürüyordu, yani seks için sözleşme yapmasına gerek yoktu. Ama aynı zamanda, o odaya her girdiğinde beni saran elektriksel heyecanın tek taraflı olmadığını da biliyordum. Ve Axel ile altı ay evleneceksem, tüm *bunlardan* zevk almama ihtimalim sıfırdı.

İnatçıydım, mazoşist değildim.

Kabul etmesi zor olsa da, o benim için iyi olacaktı. O hiçbir zorluktan kaçınmazdı, bu yüzden şu anda bu tartışmayı yapıyordum. O da benim kadar kariyerine bağlıydı. Belirli bir zaman çizelgesi olduğundan, ona kalbimi kaptırma tehlikesi sıfırdı, bu yüzden ikimiz de zarar görmeden bu ilişkiden çıkabilirdik. Belki gülümseyerek bile.

Bu, onu Reapers'a transfer etmekle ilgili değildi, ancak bu da ek bir bonus olurdu.

Hayır, bu benimle ilgiliydi.

Bir kez olsun. *Kendimi* seçecektim.

Ve o anda, Axel'i izlerken, o iki hafta boyunca bana, o zamanlar bir yabancıya, ne kadar nazik davrandığını hatırladım...

Heyecanla spor salonuna koştum ve ondan bir kol mesafesi uzaklıkta durdum.

Zıplamayı bıraktı ve ben ona bakarken kaşlarını kaldırdı. Kahretsin, *çok* uzundu. Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık — gözlerindeki yaramazlık, benim konuşana kadar, buraya neden geldiğimi tam olarak söyleyene kadar beklemeye razı olduğunu gösteriyordu.

Oh, kimle uğraştığını hiç bilmiyordu. Bu çok eğlenceli olacaktı.

Kalçamı çıkardım, kollarımı göğsümün üzerinde çaprazladım ve onun yaptığım her hareketi takip ettiğini fark ettim.

"Duş almak isteyebilirsin," dedim, gözlerim onun vücudunu, onun benimkini takip ettiği kadar açgözlülükle takip ediyordu.

"Kokuyorum mu diyorsun?" Atlama ipini ağırlıkların yanındaki duvardaki kancaya astı.

Dudaklarımı sıkıştırdım, nefesimin kesilmesinden nefret ediyordum. Aslında, adam ter içinde olsa bile inanılmaz kokuyordu - sanki efsanevi bir ormanda el yapımıymış gibi, topraksı ve keskin bir koku.

Kafamı salladım. "Duş aldıktan sonra," dedim, planımı uygulamaya koyulmak için aceleyle. "Eşyalarını toplamalısın."

Bana yaklaştı, üzerimde yükseldi, ama ben bir santim bile kıpırdamadım ve gözlerini kaçırmadım. "Beni tam olarak nereye götürüyorsun, Langley?"

Dudaklarımı ıslattım, kalbimi kontrol etmek için bir saniyeye ihtiyacım vardı. Evet. Bunu istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Ona sırtarak cep telefonumu çıkardım ve Lukas'ın özel jet operatörünü bulmak için rehberimi açtım. Kapıya doğru yürürken kalçalarımı hafifçe salladım, cep telefonumu kulağıma dayadım ve Axel'e omzumun üzerinden bir bakış attım.

"Ve bir takım elbise giy," dedim.

Başını eğdi, bakışı neredeyse yırtıcıydı. "Neden?"

"Çünkü evleniyoruz." Şaşkınlığı gözlerinden kaybolduktan sonra, gülümsemesi saf bir zevk ifadesine dönüştü. Ben de gülümsemesine karşılık vermemek için dudağımı ısırdım ve tüm hazırlıkları yapmak için aceleyle kapıdan çıktım. Vegas'a bir uçuşla çözülemeyecek bir sorunumuz yoktu.

Ve sonra...

Axel.

Üzerimde.

Altımda.

Yanımda.

Tam altı ay boyunca.

Bu, şimdiye kadar yaptığım en iyi kişisel bakım anlaşması olurdu.

"Her şey halloldu mu?" diye sordum Eden Jones'a, ki üç saat önce benim menajerim olmuştu.

"Her şey Charleston'da hazır. Evraklarla birlikte uçakta buluşuruz," diye beni temin etti. "Ayrıca, ikinci konuya gelince, iki seçeneğin var..."

"Hey!" Langley, damadın hazırlanma odasının aralık kapısından başını uzatarak tısladı. "Beni dürüst bir kadın yapmaya hazır mısın, ne dersin?"

Onu dürüst bir kadın *olmaktan alıkoyacak* hiçbir şey yapmadığımızı düşünerek gülümsedim. On altı yaşımdan beri cinsel olarak aktif olmam ve şimdi öpüşmediğim bir kadınla evleniyor olmam ironikti.

"Hepsi kulağa harika geliyor, Bayan Jones," dedim telefonda, Langley'e başımı sallayarak.

"Lütfen, Bayan deyin ve bana Eden deyin. Herkes öyle diyor."

"O zaman teşekkürler, Eden. Beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için minnettarım."

Langley kaşlarını kaldırdı ve ben başımı salladım.

"Porter ve Vestergaard sizden çok övgüyle bahsediyorlar ve dürüst olmak gerekirse, bu sözleşme çok kolay bir karar. Buraya geldiğinizde görüşürüz. Söylemeliyim ki, çok iyi bir anlaşma yapıyorsunuz."

"Elbette," diye cevap verdim ve telefonu kapattım.

Langley başını eğdi, saçları yukarı toplanmıştı ve omzunu görebiliyordum. Para umurumda bile değildi. Uzun zaman önce, banka hesabındaki sıfırların sayısı ne olursa olsun mutluluğu getiremeyeceğini öğrenmiştim. Ama Langley ile altı aylığına evlenmek? Evet, bu anlaşmanın en tatlı kısmı buydu.

"Hazır mısın?" diye sordu Langley, parmaklarıyla kapıyı tutarak son üç saatini seçmekle geçirdiği elbiseyi görmemi engelledi.

"Hazırım. Sen hazır mısın?" Smokin ceketimi giyerken kaşlarımı kaldırdım. Gömleğin üst düğmesini iliklemedim ve Lukas'ın gönderdiği kravatı takmadım.

Yutkundu ama başını salladı. "Evet."

"Bunu istediğinden emin misin?" Kollarımı sallayarak onun seçtiği şapeli işaret ettim. "Arkadaşlar yok mu? Aile yok mu? Elvis bizim nikah memurumuz mu olacak?"

"Evet." Tekrar başını salladı. "Elvis," diye tekrarladım.

"Elvis'e yalan söyleyebilirim. Bir rahibin önünde "Ölüm bizi ayırana kadar" deme ihtimalim yok ve bir rahibin bu sözleri "Altı ay ve dostane bir boşanma" olarak değiştirmeye razı olacağını sanmıyorum, yoksa cehenneme giderim." Dudaklarını büzdü. "Ayrıca, Vegas aceleci kararların başkentidir ve bu benim şimdiye kadarki en aceleci kararım. Hem de en aceleci."

"Elvis olsun," diye kabul ettim. Langley'i altı ay boyunca benim olarak görebileceksem, Everest Dağı'nda bir Sherpa'nın bizi evlendirmesine bile evet derdim. "Orada görüşürüz."

"Elbise giyen ben olacağım." Bana karnıma yumruk atan bir gülümseme attı. Her gün böyle gülümsemeli, sadece evliliğe şantajla zorlandığı günlerde değil.

Benim tarafımda hiç suçluluk duygusu yoktu. Önümüzdeki altı ayı onun hayatının en güzel altı ayı yapabileceğimi biliyordum ve küçük anlaşmamız sayesinde artık bu şansa sahiptim. Langley Pierce söz konusu olduğunda adil davranmak söz konusu değildi.

Dün öğleden sonra evet demişti. Bütün gece uçtuk, Vegas'ta uyandık ve şimdi güneş öğle vakti vururken evleniyorduk. 14 Ağustos, takvimdeki en sevdiğim tarih olmak üzereydi.

Birkaç dakika sonra, hayal edebileceğim en gösterişli, beyaz, pullu Elvis kostümü giymiş bir adamın yanında durup Langley'i bekledim. Hayatımda James Dean'in sağdıçım olacağını hiç hayal etmemiştim, ama Lukas müsait değilse, o da fena bir yedek değildi. Marilyn Monroe kostümü giymiş şişman bir sarışın ses sisteminin oynat düğmesine bastı ve Train'in *Marry Me* şarkısı aşırı uyarıcı ortamı doldurdu.

Langley, bana şakayık olduğunu söylediği pembe çiçeklerden oluşan bir buketle koridorun sonunda belirdi ve bana doğru yürümeye başladı.

Tanrım, o gördüğüm en güzel kadındı. Elbisesi omuzlarını açık bırakıyordu, korsesi beline sıkıca oturuyordu ve ipek kumaş ayak parmaklarına kadar uzanıyordu. O ilerlerken elbise vücudunun kıvrımlarına yapışıyordu, ama

klasik bir şekilde abartısızdı ve bu da onu inkar edilemez bir şekilde o yapıyordu. O üç saatlik alışverişte bir mucize gerçekleştirmişti.

Gülümsemesi mi? Beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyordu. Sanırım ben de ona gülümsedim, ama ona o kadar kapılmışım ki kendi ifademi hiç fark etmedim. Her düşüncemi o kaplıyordu.

Langley çiçeklerini Marilyn'e verdi ve Elvis'in önünde birbirimize bakarken ellerimi tuttu. Parmakları çok küçük, çok narin görünüyordu, benimkilerle kenetlenmişti.

Tören başladı ve ben yeminlerimi yüksek ve net bir şekilde söyledim, bunun benim için ne kadar gerçek olduğunu fark edip etmediğini merak ederek. Zaman çizelgesi dahil, her kelimesinde ciddiymdim. Bana her zaman imkansız gelse de, geçen yıl İsveç'te Langley'i ilk gördüğüm anda, sonunda burada duracağımızı biliyordum. Belki Elvis'in önünde değil, ama burada, bu sunakta. Göğsümde açıklanamayan, ilkel bir şey yükselmiş ve "Benim" diye bağırıyordu.

Langley yeminini tekrar ederken sesi tatlı ve netti, "ölüm bizi ayırana kadar" derken göz kırptığında neredeyse gülecektim.

Elvis yüzükleri istediğinde, Marilyn ve James bugün bir saat uğraşarak satın aldığımız yüzükleri uzattılar.

Onunkini parmağına takarken Langley hafifçe "Axel" diye fısıldadı. İki karatlık yuvarlak, Tiffany marka, pembe altın bir nişan yüzüğüydü. Alyans da aynı pembe altından yapılmıştı ve çevresine elmaslar işlenmişti. Klasik bir tasarımın farklı bir versiyonuydu, ona layık bulduğum tek setti ve kremi ipeksi teninde muhteşem görünüyordu.

O, küçük siyah elmaslarla süslenmiş kalın, siyah bir yüzüğü sol parmağıma takarken parmakları hafifçe titriyordu. Bu, benim kendim için seçeceğim yüzükle tamamen aynıydı. Sade ve abartısız, sadece hafif bir ışıltı vardı.

"Nevada eyaleti tarafından bana verilen yetkiyle, sizi karı koca ilan ediyorum!" diye ilan etti Elvis. "Gelininizi öpebilirsiniz."

Langley'nin gözleri parladı, ben bir elimle parmaklarımızı birbirine bağladım, diğer elimle hafifçe ensesini kavradım.

Son saniyeye kadar gözlerini gözlerimle tuttum, sonra gözlerimi kapatıp dudaklarımı bir kez, sonra iki kez onun dudaklarına değdirdim.

O benim altımda açıldı ve ben onu derin bir şekilde öptüm, dilimi onun diline uzun, dönen bir hareketle kaydırdım, sonra geri çekildim ve

alt dudağını nazikçe emdim.

Derin kahverengi gözleri hafifçe büyüdü ve ben geri çekilmek zorunda kaldım, sadece ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde kaldı, yoksa onu kirli hazırlık odasına taşıyıp kendimi onun içine gömmek gibi tamamen barbarca bir şey yapacaktım. Ama bana bakışları, eğer bu yolu seçersem itiraz etmeyeceğini ima ediyordu.

Bunun yerine, bir saat sonra onu gelinlikleriyle birlikte uçağa bağladığımda, güzel karım bana öfkeyle baktı.

"Vegas'ta bir gece kalmak istemediğine inanamıyorum." Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu ve yumuşak göğüsleri beni siktiğim uçak gövdesi kadar sertleştirecek kadar yukarı kalktı.

"Anlaşmamızın benim tarafımı yerine getirdiğim için bana minnettar olacağını düşünmüştüm," diye karşılık verdim, maksimum irtifaya ulaştığımızda. Kemerimi çözdüm ve smokin ceketimi çıkarıp ona uzattım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve kollarını cekete soktu. "Saçma sapan güzel kokuyorsun," diye suçladı.

Gülerek, "Bunu hakaret gibi gösterebilen tek kişi sensin," dedim.

"Ben sadece..." Başını salladı. "Vegas'ın düğün gecemizi geçirmek için en iyi yer olduğunu düşündüm."

Penisim boxer şortumun kumaşına çarptı.

"Sana bunun seksle ilgili olmadığını söylemiştim," dedim sessizce, dudaklarımla kulağının kabuğunu okşayarak.

O titredi. "Eh, bu kesinlikle bir avantaj olmalı!"

Hayır, bu bir avantaj değildi. Onunla ilgili olarak seks, hafife alınacak bir şey değildi. Langley'i nefes almaktan daha çok istiyordum, ama o bunu basit bir fiziksel tatmin olarak gördüğü sürece pes etmeyecektim. Benim onu istediğim nedenlerle o da beni istemedikçe, geçen bir yıl boyunca beni tırmalayan aynı ihtiyaçla adeta titreyene kadar, muhteşem ve istekli karımı içime almayacaktım.

"Adını tire ile birleştirdin," dedim, konuyu etkili bir şekilde değiştirerek.

"Evet, öyle. Her şeyi değiştirmek zorunda kalmamak için seninkini almadım

geri değiştirmek zorunda kalmak için almadım." Kaşları kalktı. "Bekle, senin soyadını alacağımı mı sandın?" diye fısıldadı. "Tanrım, Axel, seni kırmak istemedim."

Dudaklarım alnına değdi. "Hayır, min enda kârlek," dedim yumuşak tenine. "Sadece Pierce'ı tutacağını sanmıştım. Lisansında benim adımın da

seninkiyle birlikte yazılmış olduğunu görmek harika bir sürpriz oldu."

Bu manzaradan ne kadar erkekçe bir tatmin elde ettiğimi bilseydi, beni tekmelerdin. Kendini Nyström kadar Pierce olarak da kabul etmişti, bu da seks konusundaki kararlılığımı neredeyse bozuyordu. Bu gidişle, gün batmadan önce pes edecektim.

"Bay Nyström, hazır mısınız?" diye sordu uçuş görevlisi parlak bir gülümsemeyle.

"Evet, şimdi lütfen," diye cevapladım. "Benimle gel," dedim Langley'e, kemerini çözdükten sonra elini tutup onu yumuşak deri koltuğa götürdüm. Önümüzdeki sehpa da bir tabak ve bir bıçak vardı, Langley şüpheci bir bakış attı.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Tebrikler," diye cevap veremedim, uçuş görevlisi ortağıyla birlikte geri geldi. Elinde bir şişe şampanya ve iki kadeh tutarken, diğer görevli *Sin City Cupcakes* yazılı dikdörtgen bir kutu uzattı.

"Teşekkürler," dedim ve cupcake kutusunu alıp Langley'e uzattım. "Düğün pastamızda söz sahibi olmak isteyeceğini düşündüm, bu yüzden içinde on iki farklı lezzet var." Yüzündeki ifadenin yumuşaması, bu telefonu açma çabasına değdi. Onunla ilgili her şey bu çabaya değdi.

"Çok düşüncelisin," dedi sessizce, ben şampanyayı ve kadehleri alırken.

Garsonlar saygılı bir mesafeye çekildiler ve tekrar yalnız kaldığımızda, bardakları sehpa ya koydum ve şampanyayı açtım. Patlama sesi Langley'i şaşırttı ve ben köpüklü içeceği bardaklara dökerken o güldü.

"Seçtin mi?" diye sordum.

"Sanırım." Parmakları, müzikli sandalye oyunu oynuyormuş gibi açık kutunun üzerinde dans etti ve parmaklarının durduğu yerde, onun seçimi vardı. "Kırmızı kadife!"

Seçtiği parçayı aldı ve tabağa koydu.

"Şu anda bu elbiseyi giymiş olmam iyi oldu," diye mırıldandı ve ceketimi çıkardı. "Çünkü o cupcakeleri yediğimde, bir daha bu elbiseye sığamayacağım."

O kek kalıbını çıkarırken ben güldüm.

"Tamam, bu kısmı birlikte yapacağız, o yüzden bana o kocaman elini ver," diye emretti.

Zaten bıçağı tutan elinin üzerine uzandım ve o cupcake'i bir, iki, üç kez kesti.

"Benim ülkemde konuklar kendi pastalarını keserler," dedim, elim onunkinden kayarken.

"Senin ülkende, gelin odadan çıkar çıkmaz kadınlar sıraya girip damadı öperler. Ama bil bakalım, burada da öyle bir şey yok." Bana keskin olmayan bıçağı salladıktan sonra tabağa koydu. "Dürüst olmak gerekirse Axel, bu kadar çok Amerikan geleneğini yerine getirmen benim için çok önemliydi. Bu sadece geçici bir şey olsa bile." Gözleri elbisesine düştü.

"Öyle olsa bile," diye mırıldandım, midemde bir ağırlık hissederek. "Lukas ve Faith'in geleneklerini harmanlamalarını izlemek eğlenceliydi, ama senin istediğini elde etmeni istedim."

"Yani sana pasta yedirmeye izin vereceksin." Gözlerimiz buluştu ve o yavaşça gülümsedi, alt dudağını ısırды.

"Bana ne istersen yedirebilirsin, ama önce ben seni beslerim. Her zaman."

"Sen biraz Neandertal gibisin, biliyor musun?" Gülümsedi ve bana ilk kez böyle dediğinde bunun bir iltifat olmadığını hatırlattı.

Ona küçük bir dilim kek yedirdim ve o inledi. "Tanrım, bu çok güzel."

Sonra bir dilim kekimi dudaklarıma götürdü ve ben de parmaklarını ağzıma aldım, dilimle parmaklarının derisini yaladıktan sonra kekle birlikte geri çektim.

Gözleri büyüdü ve parmağında biraz krema kaldığını fark ettiğimde, onu tekrar yakaladım ve dudaklarımla temizledim. "Daha iyi mi?" diye sordum.

O başını salladı, dudakları aralandı ve gözleri benimkilere bakıyordu. "Şimdi beni öpmelisin."

"Ama odadaki tüm kadınları değil, değil mi?"

diye alay ettim. "Sadece beni," diye fısıldadı.

"Sadece seni," diye yemin ettim ve kek, krema ve Langley tadı olan bir öpücükle dudaklarını ele geçirdim. Dilim onun dilini okşadığında inledi ve kendimi durduramadan ellerimi kalçalarına, sonra da elbisesinin bana uyum sağlamak için yukarı kaymasıyla bacaklarını benim bacaklarıma iki yanına koyduğumu fark ettim.

Kalçalarını benimkilerin üzerine yuvarlarken parmaklarını saçlarıma daldırdı ve saçımı bağladığım deri bandı çözdü. Sonra dili ağzıma girdi, kokusu sağduyumu ele geçirdi, onun arzusu benimkini daha da artırdı.

Bu kadını öpmeden hayatımın geri kalanını nasıl geçirdim?

Elimi, üst sırtındaki yumuşak, çıplak tenine yaydım ve kendimi bırakarak onu öptüm. Onu daha derinden öpebilmek için başını eğdim, ta ki o inleyene ve nerede olduğumuzu unutturana kadar.

Neyse ki, türbülans bizi sarsarak yalnız olmadığımızı hatırlattı. Normalde umursamazdım, ama bu normal bir kadın değildi.

Bu benim *karımdı*.

Öpüşmeyi kesip, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onun hızlanan nabzını fark ettim. Onu etkilediğimi bilmek, alabileceğim en güzel düğün hediyesiydi. Sonra gelinimi yanıma alıp ona bir kadeh şampanya uzattım.

"Evliliğimize," dedim ve kadehlerimizi kaldırdık.

"Evliliğimize," diye fısıldadı, gözleri benim henüz hazır olmadığım bir sözle doluydu. Henüz değil. Beni sadece yatağında değil, kalbinde de istediği zamana kadar değil.

Langley, uçağımız indiğinde bitkin düşmüştü. Esnerken narin eliyle ağzını kapattı, sonra limuzinin diğer tarafına utangaç bir gülümsemeyle bakarak "*üzgünüm*" dedi.

Hafif bir gülümsemeyle başımı salladım, sonra Eden'in sözleşmemin ince ayrıntılarını gözden geçirmesine dikkatimi geri verdim.

Charleston, gün batımı rengine bulanık bir görüntü olarak yanımızdan geçti. Saat neredeyse sekiz buçuktu ve Langley ile benim hala uyanık olmamıza, hatta odaklanabilmemize şaşırdım.

"Paraşütle atlayamıyorum mu?" diye sordum.

"Hayır. Bu tehlikeli faaliyetler maddesi. Yaralanarak oyundan çıkmaya neden olabilecek tehlikeli hiçbir şey yapamazsın. Hiçbir şekilde pervasız davranışta bulunamazsın," dedi Eden, kedi gözlü gözlüklerinin üzerinden bakarak. "Bu madde tüm aptallıkları engelliyor."

İtiraf etmeliyim ki, onun daha yaşlı olmasını bekliyordum, ama tahminimce yirmili yaşlarının ortalarındaydı. Lukas, babasının Amerikan hokeyinin büyük isimlerinden biri olduğunu söylemişti, ama ben bu tür şeylere hiç dikkat etmedim.

"Sen gizli bir heyecan arayan değilsin, değil mi?" diye sordu.

Karıma baktım, o sadece kaşlarını kaldırdı. "Sanırım o kadarıyla heyecan arayışımı tatmin ediyorum."

"İkinizin nasıl evlendiğinizi hiç sorma," diye mırıldandı Eden. "Bekle, bilmem gereken bir şey mi var?" Dikkatini Langley'e yöneltti.

Langley oturdu ve ceketimin kenarlarını elbisesinin üzerine çekti. Limuzinde oturan artık karım değildi, South Carolina Reapers'ın çok zeki, çok bilgili, çok güçlü halkla ilişkiler müdürüydü. "Sözleşme görüşmelerinin bir parçasıydı diyelim."

"Oh, Tanrım," diye küfretti Eden. "Ciddi misin?"

"Müşteriniz istedi ve ben kabul ettim." Omuz silkti.

Eden iç geçirdi, sonra bana sert bir bakış attı. "Bu ortaya çıkarsa ne gibi görüneceğini biliyor musun? Çünkü *onun* ne gibi görüneceğini çok iyi biliyorum," dedi ve Langley'i işaret etti.

"Müzakere konusunda çok iyi olduğumu mu?" diye sordum. Langley güldü ve ben de hemen gülümsedim.

"Bu komik değil!" diye bağırdı Eden.

"Sakin ol, Eden," dedi Langley profesyonel ses tonuyla. "Axel'in isteğini tüm kalbimle kabul ettim. Bu geçici ve karşılıklı olarak faydalı bir durum. Güven bana."

Gözlerimiz buluştu ve orada gördüğüm sıcaklık, uzun limuzinin içindeki sıcaklığı yükseltecek kadar yeterliydi. Evet, bu karşılıklı olarak faydalı olacaktı. Onu o kadar çok farklı şekilde tatmin edecektim ki, bir daha benim yatağımdan ayrılmayacaktı.

Tabii istediği *sadece* seks olmasaydı.

"Geçici mi?" Eden tısladı. "Bak, Axel, Langley'i seviyorum. Çok seviyorum. Ama eğer senin yarısını teslim edersen..."

"Eden, Tanrı aşkına, o karşı olsa da ona evlilik öncesi sözleşme imzalatmıştım," diye tersledi Langley. "İkimiz de bu işten, başladığımızda sahip olduğumuz şeyle çıkacağız ve ikimizin kazancı da ayrı kalacak. O korunuyor."

Kızım pençeleri vardı. Çok seksi. Beni desteklediği de ilk kez değildi. Arabaya bindiğimizde Eden'i uzun uzun sorguya çekmiş, başka bir yere gitmemem için hareket kısıtlama maddesi olduğundan emin olmuştu.

"Tamam, peki, kendini *korumaya* dikkat et," dedi parmağını bana doğrultarak. "Eğer bu geçici bir şeyse. Çocuk nafakası kadar milyonlar kazandıran başka bir şey yok."

Bu sefer, gözlerimi Langley'e çevirdiğimde, onun gözleri kaçtı. Çocuklar kesinlikle gündemde değildi, en azından bu durumun sadece altı ay süreceğini düşünüyorsa, ve ben asla masum bir çocuğu onu istemediği bir şeye hapsedmek için kullanmazdım.

Sözleşmenin geri kalanını okuduktan sonra imzaladım.

Artık önümüzdeki sekiz yıl boyunca bir Reaper olacaktım.

Geniş, ferforje kapılardan geçtikten sonra Eden, "Geldik," dedi.

"Burası neresi?" diye sordu Langley, yine esneyerek.

"Sweet Water, Güney Carolina, ya da bizim deyimimizle *Reaper Köyü*," diye cevapladı Eden, mantığın sınırlarını aşan büyüklükteki evler görünür hale gelirken. "Silas, arenanın temelini attığında bu arsayı satın aldı ve Reaper'ların çoğunun bu kapıların içinde yaşadığını göreceksin."

"İnsanların bununla dalga geçtiğini sanıyordum," diye mırıldandı Langley, pencereden dışarı bakarak. "Arenaya yakın bir dairem var."

"Kocan, imza bonusu olarak bu evlerden birini içeren bir sözleşme imzaladı, yani artık burada yaşıyorsun." Eden, ultra modern bir evin önüne geldiğimizde omuz silkti.

"Bu senin evin mi?" Langley, limuzinden inmesine yardım ederken sordu. Saçındaki bazı tokaları açılmıştı, bu da ona dağınık, dokunulması bir görünüm vermişti ve bu, onu koridorun diğer ucunda gördüğümünden daha fazla tahrik etmişti.

"Hayır," diye cevapladım, kapıda tanıdık bir yüz belirdiğinde. "Lukas!"

En iyi arkadaşım garaj yolundan koşarak geldi ve sonunda bana atladı. "Seni buraya getireceğini biliyordum!" diye İsveççe bağırdı, çarpıştığımızda.

"Oldukça ikna edici biridir." Onun sırtına vurdum ve benim ve Langley'nin görünüşünü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ne oluyor lan?"

"Uzun hikaye." Omuz silktim.

"Hey! İkiniz İngilizceye dönebilir misiniz?" Langley ters bir sesle konuştu. "Orada ne planladığınızı bilmiyorum."

"Sanki gizli bir dilimiz var," dedi Lukas gülümseyerek, hala ana dilimizde konuşmaya devam ederek.

"Google çeviri varsa o kadar da gizli sayılmaz." Langley telefonunu çevirdi.

"Peki o zaman," dedi Lukas, kollarını göğsünde kavuşturarak somurtarak.

"Eğer burası Lukas'ın eviyse, bizim evimiz hangisi?" Langley, telefonunu cebine koyarak sordu, kanıtlamıştı.

"Seç," dedim, Lukas'ın iki yanındaki evleri işaret ederek.

"Evimizi seçmemi mi istiyorsun?" diye sordu, yanıma gelerek.

"Evet." Ne yazık ki hava çoktan kararmıştı. Onları gün ışığında görmek güzel olurdu.

gündüz vakti görmek güzel olurdu.

"En iyi arkadaşının yanına taşınmak mı istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

"Seçme şansın olsaydı, sen de öyle yapmaz mıydın?" diye sordum.

"Arkamızdaki ev de iyi, çünkü caddenin karşısında."

"Çocukluğumuzdaki gibi bir ip çekebiliriz," diye ekledi Lukas geniş bir gülümsemeyle.

"Ve belki bu sefer büyükannen onu kesip yatma zamanı geldiğini söylemez," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Oh, bu çok kötü bir fikir," diye mırıldandı Lukas'ın eşi Faith bize katılırken. "Seni görmek çok güzel Axel... Langley?"

"Sonra konuşuruz," dedi Langley, Faith'in gelinliğine bakışlarını eliyle savuşturarak. "Görünüşe göre soldaki Colonial ile sağdaki Tudor arasında seçim yapmam gerekiyor."

"Oh!" Faith sıçradı, sonra Langley ona gözlerini kısınca yüzünü düzeltti. "Yani, birini seçmek zorunda kalırsan, ben Tudor'u seçerdim. Yüzme havuzu var ve mutfak da muhteşem."

Langley bana baktı ve alt dudağını ısırdı.

"Yüzme havuzlarını severim, min ender kârlek," dedim sessizce, İsveç'i düşünerek.

"Tudor olsun," diye fısıldadı.

"Cidden, tezgahlar *mükemmel* yükseklikte," diye ısrar etti Faith, bizi değerlendirir gibi bakarak.

"Yemek pişirmek için mi?" diye sordu Langley.

"Evet, o da var," dedi Faith zoraki bir gülümsemeyle.

"Arka verandalar arasına bir zipline çekebiliriz," dedi Lukas heyecanla başını sallayarak.

"Kesinlikle yapamazsınız," diye tersledi Eden. "Tehlikeli Faaliyetler Maddesini doğrudan ihlal eder."

"Peki," diye omuz silktim. "Evlerin arasına bir tünel kazarız."

"Gizli kapılarla," diye onayladı Lukas.

"*Bu* çok kötü bir fikir," Eden, Faith'in daha önceki düşüncesini tekrarladı. "Tamam, her iki ev de mobilyalı ve dekorasyon ödeneği var, yani hoşunuza gitmeyen bir şey olursa, iç mimarı çağırıp değiştirmesini sağlarım. Şimdi uyuyun. Yarın antrenmana gelmeniz gerekiyor ve ölüm gibi görünüyorsunuz."

"Hey, biz uyanık olduğumuzdan beri..." Langley burnunu kırıştırdı. "Tanrım, artık bilmiyorum bile. Dün gece uçakta iyi uyuyamadım. Ayaklarımın üzerinde duramıyorum."

"Otuz altı saat mi?" diye sordum.

"Doğru gibi. Beni yatağa götür, kocacığım."

"Hemen, karıcığım," diye cevapladım, Langley'nin hafif ağırlığını kollarımın arasına alıp garaj yoluna doğru yürümeye başladım.

"Çok uykum var." Başını boynuma yaslayıp iç geçirdi. "Ben yanıdayım," diye söz verdim.

Eden arkamızdan koşarak geldi, kapıyı açıp kilidi açtı, böylece Langley'i eşikten geçirebildim. "Çantaları yukarı çıkaracağım!" diye seslendi arkamızdan.

"Teşekkürler!" diye arkamdan seslendim.

Aşağı baktığımda, neredeyse gülecektim. Güzel karım, ayakta bayılmaktan, kollarımda uykuya dalmaya geçmişti.

Şimdi tek yapmam gereken yatak odasını bulmaktı. Seks için hazır olmayabilirdik, ama her gece onun yanında uyumaya kesinlikle hazırdım.

En azından önümüzdeki altı ay boyunca.

"Dur biraz," dedi Faith, yüzde doksanı dantelden oluşan pembe bir külotu almamı engelleyerek. "Axel ile evleneli *iki* hafta oldu ve siz ikiniz henüz..." Kırmızı bukleleri yüzünü çerçeveleyen Faith, kaşlarını oynattı.

Harper masanın diğer tarafından burnunu çekti. "Lukas *seks makinesi* Vestergaard ile evlisin ve *seks* kelimesini söyleyemiyor musun?"

Faith en yakın arkadaşına baktı. "Dikkat et, Harper, yoksa Noble'a tarih belirlediğini söylerim."

Faith nefesini tuttu. "Buna cesaret edemezsin!"

"Dene bakalım," dedi Faith alaycı bir şekilde, Harper'ın Reapers'ın savunma oyuncusu ve eski Seattle Shark oyuncusu Nathan Noble ile uzun süredir nişanlı olmaktan memnun olduğunu çok iyi biliyordu.

Gülerek, son birkaç haftanın yorgunluğunu biraz olsun atlattım.

Harper Thompson, Lukas'ın en iyi arkadaşı, defans oyuncusu Nathan Noble'a aşık olmuştu ve ben, Carolina Reapers'ın Lukas ve Noble'ı takıma aldığı için gizlice, bencilce mutluydum. Bu, kızlarımın benim tatlı yeni işimle birlikte gelen bir paket anlaşması olduğu anlamına geliyordu. Ama ikisi de ilişkilerinde mutluluktan uçarken, ben... hayal kırıklığına uğramıştım.

Elini kalçama koymuş, dili benimkine değiyordu, kırmızı kadife ve Axel'in tadı birleşerek en baş döndürücü lezzeti yaratıyordu... Kafamı salladım, bu anıyı beynimden silmeye çalışarak.

Son iki haftadaki evlilik hayatım kötü geçmemişti, aksine tam tersi. Axel nazik ve anlayışlıydı ve tanıdığım tüm erkeklerden daha fazla dinliyordu.

Yepyeni arka bahçemizde piknikler yaptık, yemyeşil alanda yiyecekler ve ailemiz vardı — bizim ailemiz; Lukas, Faith, Harper ve Noble.

ve daha pek çok Reaper. Biz mükemmel ev sahipleriydik, o ızgara yaparken ben fırın yapardım ve her şey... kolaydı. Eğlenceliydi.

İş hayatında da geçiş kolay olmuştu — hem yeni işimin talepleri, hem Axel'in pozisyonu, hem de birbirimizin programlarına sorunsuzca uyum sağlamamız. Ofisime giderken beni destekleyen ve uzun bir günün ardından eve geldiğimde beni sıcak bir şekilde karşılayan birinin olması ne kadar harika bir şey olduğunu hiç bilmiyordum — genellikle akşam için eğlenceli bir fikirle, ister Netflix'te *Nailed It*'i arka arkaya izlemek olsun, ister Faith ve Lukas ile oyun gecesi yapmak olsun.

Gerçekte her şey mükemmeldi.

Ama o, bedenimin can attığı şeye, yani *ona* boyun eğmeyi reddetmişti. Düğün günümüzdeki o öpücükler, içimde o kadar yoğun bir özlem uyandırmıştı ki, neredeyse düzgün göremiyordum.

O günden beri beni öpmemişti ve bu beni deliye çeviriyordu. Böyle bir dili olan bir adam karısını reddetmemeliydi. Değil mi? En azından kendime böyle söylüyordum.

Bu yüzden bugün radikal önlemler almaya karar verdim. Kızlara, görevime hazırlanmama yardım etmeleri için yalvardım: kendi lanet kocamı baştan çıkarmak. Bu fikir o kadar gerçek dışıydı ki, kendimi seks açlığı çeken bir manyak gibi hissettim.

"Bu çok sevimli," dedi Harper, pastel pembe renkli güzel bir iç çamaşırı tutarak.

Başımı salladım. "Öyle. Ama *sevimli* olmasının bir faydası olacağını sanmıyorum. Bu adam Fort Knox'tan daha zor kırılır."

"İronik, çünkü o seksin vücut bulmuş hali," dedi Harper. "Nathan'ı takas etmek istediğimden değil. O bana yetiyor, teşekkürler, ama Axel? Onun çekingen biri olacağını kim tahmin edebilirdi?"

"Değil mi?" Başımı salladım. "Komik olan ne biliyor musun? Sanırım sadece benden uzak duruyor." Kaşlarımı kaldırarak Faith'e baktım.

"Lukas'a göre, oldukça... aktifmiş," diye doğruladı. "Kocanın önceki seks hayatını konuşmuyoruz, ama bu yorumdan anladığım kadarıyla, aslında konuşuyoruz, değil mi?"

"Şu anda konuşacak bir hayatı yok, orası kesin!" diye sızlandım.

Faith güldü ve Harper pembe danteli yere koyarken ona katıldı. "Faith bu tür şeylerde daha iyidir," dedi Harper, kolunu arkadaşının omzuna dolayarak

arkadaşının omzuna attı. "Nathan hakkında *hiçbir* fikrim yokken bana yardım etti, ama sen hiçbir fikrin yok değil, Langley."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Senin gibi bir dahinin herhangi bir konuda hiçbir şey bilmediğine inanmak zor." Harper gerçek bir dahiydi, Tony

Stark kadar zekiydi. Doktora ve birkaç başka dereceye sahipti ve kısa süre önce güvenlik standartlarında devrim yaratan bir spor kaskı geliştirmişti. Ayrıca Reapers'ın milyarder sahibi Asher Silas'ın kız kardeşiyd

Harper omuz silkti. "Öyleydi." Faith'e hafifçe vurdu. "Ama bana onun forması dışında hiçbir şey giymememi söyledi. Pahalı iç çamaşırı değil. Sigorta poliçesi olarak bu şeylerden bir avuç aldım," dedi ve mağazadaki iç çamaşırlarına doğru eliyle işaret etti. "Sawyer'ın yardımını almalıydık. Onu buraya getirmeliydik. O, bir gündemi olmayan ve tarafsız bir bakış açısı sunabilecek bir adam."

Kızlar üniversitedeyken Washington Üniversitesi'nin kalecisiyle aynı odada kalmışlardı ve hepimiz onu sevmiştik. Sharks'ta şansını kıl payı kaçırdığında, küçük grubumuzun neşesi biraz kaçmıştı. Ama bildiğim kadarıyla, Faith'in ağabeyi Eric, Sharks'ın şu anki kalecisi, hâlâ onun antrenmanlarına yardım ediyordu.

"Sawyer'ı özlüyorum," dedi Faith ama gözlerini devirdi. "Ama hepimizin hokeyci bir koca bulmaya çalışan hokey hayranları kadar kötü göründüğümüzün farkındasın, *değil mi?*" Alaycı bir şekilde güldü.

Puck bunnies, her hokeycinin karısı veya kız arkadaşının baş belasıydı ve geçen ay bu terim sadece gözlerimi devirmeme neden olurken, şimdi dişlerimi gıcırdatmak istememe neden oluyordu. Axel benimle yatmıyor olabilir, ama kesinlikle piyasada değildi. Önümüzdeki beş buçuk ay boyunca, o adam *benimdi*.

Faith'e dilimi çaktım. "Hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz." Faith ve Lukas birbirlerini bulmak ve birbirlerine tutunmak için kendi cehennemlerinden geçtiler. Harper ve Noble ise mutlu sonlarına ulaşmadan önce kelimenin tam anlamıyla her şeyin aleyhlerinde olduğunu gördüler. "Bütün bunları tersine yapan benim."

Kızlar bana sempatik bir bakış attılar. İkimiz de İsveç'teydik, o epik ayrılık yaşandığında ve bunun bana ne yaptığını biliyorlardı. Ayrıca Axel'in o hafta sonu benden hiçbir şey beklemeden bana nasıl baktığını da biliyorlardı. O sadece iyi bir adamdı.

İyi, inanılmaz derecede seksi, Viking gibi bir adamdı ve o kadar centilmendi ki, evli olmamıza rağmen benimle *çıkma* ısrar etti.

Bu düşünce, mızızlanmama rağmen dudaklarıma bir gülümseme kondurdu. "Peki ya bu?" Faith, siyah, askılı bir aleti kaldırarak sordu. Bu alet, vahşi, kendinden emin ve "hemen beni becer" diye bağırıyordu.

Ona doğru koştum, askıyı elinden alıp dantel parçalarını ve siyah askıları daha yakından inceledim. Elbette, bu korkutucuydu, ama Axel, cinselliğimle ilgili olabilecek tüm kırılganlıklarımınla yüzleşmeye değerdi. Kızlara sırtarak başımı salladım.

"Bu gece bunu giyeceksem," dedim, kasaya doğru yönelirken. "Bir içkiye ihtiyacım olacak... ya da üç." Giysiyi, gezinirken topladığım birkaç başka sade parça ile birlikte kasaya koydum. Ancak jarse önerisi... o da iyice düşünülmesi gereken bir konuydu. "Buralarda içki içmek için en iyi yer neresi biliyor musun?" diye kasadaki kıza sordum.

Bana, Faith'e ve Harper'a bakıp tekrar bana döndü. "Reapers'tan değilsiniz, değil mi?" diye utangaç bir gülümsemeyle, yumuşak bir güney aksanıyla sordu. "Vestergaard ve Noble hakkında konuştuğunuzu duymuş olabilirim."

"Evet," dedim. "NHL hayranı mısınız?"

"Sanırım bu kasabadaki herkes artık NHL hayranı. En azından Reapers hayranı. Bu, topluluk için uzun zamandır süren bir hayaldi ve sizi burada görmekten çok heyecanlıyız."

"Güzel," dedim, toplam tutarı duyunca neredeyse boğuluyordum. Altı yüz dolarlık dantel ve ipek, Axel'den en azından bir öpücük daha kazanmamı sağlamazsa, vazgeçsem daha iyi olurdu.

"Langley Pierce-Nyström?" dedi, yeni kredi kartımı fark ederek. "Axel Nyström gibi mi?"

"O benim kocam," diye onayladım, sesime gurur karışmıştı. Ehliyetimi ve kredi kartlarımı değiştirmek konusunda tereddüt etmişim, ama başka biriyle evlenip evlenmeyeceğimi kim bilebilirdi ki? En azından şimdi tam bir deneyim yaşayabilirdim.

"Spor giyim mağazasında onunla birlikte yeni posterleri gördüm. O harika. Sadece. Vay canına. Harika." Gözleri o kadar büyüdü ki, gözlerini tekrar normal boyutuna getirmek için tek yapabileceği şey gözlerini kırpmaktı. "Yani, Vestergaard çok yakışıklı, bir de Noble, Price ve Ward var, ben de MacDhuibh formamı aldım bile, ama Nyström? O da yakışıklı ama bir de..." Yanakları kızardı. "Aman Tanrım. Çok özür dilerim. Bu çok uygunsuzdu!"

"Önemli değil," diye güldüm. "O gerçekten çok *vay* ve çok daha fazla *vay*. Ve bunlar Faith Gentry-Vestergaard ve Harper Thompson-nişanlısı-Noble."

Kızlar el salladılar ve tezgahtar daha da kızardı.

"Şey, bir şeyler içebileceğimiz bir yer," dedi, konuyu hızla değiştirerek. "Scythe," diye devam etti ve önerisini adresle birlikte verdi. "Yeni Reapers arenasının hemen yanında. Bence şehirdeki en iyi bar."

Alışveriş poşetimi aldım ve kıza gülümsedim. "Teşekkürler!"

"Rica ederim. Reapers'a başarılar!" diye seslendi biz dükkandan çıkarken. "Hala buna alışmaya çalışıyorum," dedi Harper.

"Ne?" diye sordu Faith. "Sharks yerine Reapers mı?"

"Hayır." Harper başını salladı, uzun kahverengi saçları bu hareketle dalgalandı. "Taraftarlar. Takıma olan bağlılıkları. Her şey. Henüz sezon öncesi maç bile oynamadık, ama onlar şimdiden formalar satın alıyorlar."

Harper'ın NHL ile bağlantıları olan bir en yakın arkadaşı olmasına rağmen hokey konusunda yeni olduğunu bildiğimden başımı salladım. Noble ortaya çıktığında kendini bu işin içine atmıştı.

"Zaman alır," dedim. "Yıllardır halkla ilişkiler uzmanı olarak çalışıyorum ve bazen hala taraftarların yoğunluğu beni şaşırtıyor." Dükkândaki kız samimi ve nazikti, ama işleri bir adım öteye götüren fanatiklerin en kötüsünü görmüştüm. Daha önce şaka yaptığımız hokey hayranları en azından endişeleneceğim şeyler değildi. Elbette, ilişkileri mahvetmek için oradaydılar, ama doğru erkekle bu sorun olmazdı. En büyük endişem, ünlü sporcuların kariyerlerini ve özel hayatlarını takip ettikleri için onlara bir tür sahiplik hissedenden hayranlardı. Omurgamdan bir ürperti geçti.

Carolina Reapers henüz yeni kurulmuş bir takımdı ve böyle bir olay henüz yaşanmamıştı, ancak Seattle Sharks'ta bu tür davranışlara sıkça şahit olmuştum. İşimin bir parçası da bu tür davranışları daha da kötüleşmeden önlemektir. Bu yüzden işim 7 gün 24 saat devam ediyordu. Salı günü saat 2 olsa da fark etmezdi, bir oyuncunun yardıma ihtiyacı varsa, yangını söndürmek için orada olmam gerekiyordu. İşimi, durmak bilmeyen temposunu, zorluklarını, bir oyuncunun markasını yeni seviyelere taşıırken aynı zamanda Reapers'ın kamuoyundaki imajını da yükselttiğimi bilmenin verdiği tatmini seviyordum. Ama bu çok zorluydu. *O kadar* zorluydu ki, eski nişanım kararını zorlamadan çok önce ilişkimizi bitirmişti.

Bir daha kendimi o duruma sokmayacaktım.

Çünkü bana seçim yapmamı istemeyecek birini hak ettiğime inanıyordum.

Axel benden seçim yapmamı istememişti, ama bu sadece an meselesiydi. Onun gibi güçlü bir oyuncu, şu anda NHL'de en yüksek maaşlı oyuncuların biri

NHL'de en yüksek maaşlı oyuncularından biri olan onun, kendisini ilk sıraya koymayacak bir eşe sahip olmayı göze alamazdı. Elbette Noble, Harper için Charleston'a gelmişti, ama Faith, Lukas'ı takip etmiş, kocasının kariyeri ve benim Reapers'daki halkla ilişkiler ekibimdeki işi için, bir concierge PR şirketi sahibi olma hayalinden vazgeçmişti. Hudson Porter'ın eşi Shea de aynı şeyi yaptı ve tüm sosyal hizmet işlerini bırakarak kızıyla birlikte Porter'ı ülke çapında takip etti.

Noble, sevdiği kız burada olduğu için Charleston'a gelen tek kişiydi.

Belki Axel henüz benden onu seçmemi istememişti, ama ben bana seçim yapmamı *asla* istemeyecek birini hak ettiğime inanıyordum. Ve belki de o *kışı* sadece bendim. Belki Axel ile geçirdiğim altı ay sona erip yollarımız ayrıldığında, kendimle evlenecektim.

En azından her zaman kendime güvenebilirdim.

* * *

SCYTHE kelimesi, Reapers'ın arenasına sadece birkaç blok uzaklıkta, sakın bir sokak köşesindeki küçük bir tuğla binanın içindeki barın girişindeki ahşap tentenin üzerine kazınmıştı.

Kızlar ve ben tek bir koyu cam kapıdan içeri girdik ve anında oyulmuş sedir, kömür ve viski kokuları ile karşılaştık. Bilardo toplarının ve sopalarının çarpışması, birkaç masanın bulunduğu ayrı bir odanın bulunduğu barın arkasından geliyordu. Amber rengi çıplak ampuller kırıltılı tavandan sarkıyor ve her şeyi loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Zengin, cilalı ahşap masalar ana katta dağınık bir şekilde duruyordu ve sağ köşede bir sahne ve küçük bir toplanma alanı vardı.

Saat henüz dört bile olmamıştı, bu yüzden mekan müşteri açısından oldukça boştu ve üçümüz girişin hemen yanındaki duvara bitişik özel barın ortasındaki tabureleri seçtik. Barın arkasındaki duvar, gömme raflarla kaplıydı ve her rafta, kehribar rengi ışık altında parıltıyan cam şişeler sıralanmıştı. En üst rafın üzerinde, benim boyum kadar uzun, eski görünümlü bir tırpan asılıydı.

"Korkma," dedi bir kadın sesi, barın yanındaki kapıdan girerken — lezzetli kızarmış yemek kokusuna bakılırsa, muhtemelen küçük bir mutfak vardı. "Henüz onu kullanmak zorunda kalmadım." Orakı işaret ettikten sonra ellerini önümüzdeki barın üzerine koydu.

Sıkı bir deri yelek giymişti, kolları dövmelerle süslenmişti. Omuzlarına kadar uzanan mor ombre saçları, burnundaki küçük elmas piercingi ve kulaklarını süsleyen daha da fazla piercingiyle, kesinlikle Ölüm için çalışan muhteşem bir azrail gibi *görünüyordu*.

"Ne içersin?" diye sordu, tırnakları giydiği yelek gibi siyahtı. "Viski," dedim. "İki parmak. Buzlu."

"Üstte mi, altta mı?" diye sordu. "Üstte."

Faith ve Harper içeceklerini sipariş ederken telefonum titredi ve barmen işine koyuldu.

Steve: Girişimi reddetti. Kediye almama izin vermedi.

İzinsiz giriş nedeniyle yasal işlem başlatmakla tehdit etti.

"Siktiğimin pisliği," diye bağırdım, cep telefonumu bara vurma isteğine direnerek.

Barmen, önüme altın rengi bir içki bardağı koyarken sırtıttı. "Siktir et onu," dedi ve bardağa bir parmak daha viski döktü.

Onu hemen sevdim.

Başımı salladım ve Faith ve Harper'ın bardaklarına tokuşturmak için bardağımı kaldırdım. "Siktir et onu," dedik hep birlikte.

Barmen güldü ve barın arkasında işine döndü. "Şimdi ne yapıyoruz?" Faith, kadeh kaldırdıktan sonra sordu.

"Hufflepuff'ı geri getirmesi için gönderdiğim kuryeyi reddetti." Hızlıca bir teşekkür mesajı yazdım, kuryeye ödemeyi gönderdim ve sonra onunla iletişime geçeceğimi söyledim.

"Aptal," dedi Harper, yeşil içkisini yudumlarken.

"Sadece kedimi istiyorum," dedim ve bu sözlerin kulağa ne kadar kırık geldiğinden nefret ettim.

Barmen, barın diğer ucunu silmeyi bıraktı ve gözlerimi bana dikti. "Bir adam kedinin rehin mi tutuyor?"

Başımı salladım.

Islak havluyu bara vurdu, küçük bir merdiveni rafların ortasına doğru itti ve üzerine atladı. En üst basamağa ulaştığında siyah motosiklet botları metale çarptı, uzun, ince kolları likör şişelerinin üzerine asılı olan tırpanı uzanarak aldı. Onu kancalarından çıkardı ve merdivendeyken bize doğru döndü.

"Gidelim," dedi, kapıyı işaret ederek. "Sahibi gerçekten çok huysuz olabilir, ama kedinizi geri almanıza yardım etmemi destekleyeceğini biliyorum."

O anda hem sevimli hem de korkutucu görünüyordu, ama ben ona el sallayarak hafifçe güldüm.

"Eski sevgilimin, senin o şeyi patron gibi kullanırken altını ıslatmasını çok isterdim, ama o Seattle'da."

Omuzları biraz çöktü ve silahı geri vermeden önce botlu ayağıyla yere vurdu. Tek hareketle tabureden atladı. "Lanet olsun."

Faith kaşlarını kaldırdı. "Adın ne?"

"Echo Hayes," dedi, Faith'e elini uzattı. "Siz içinüz?" "Ben Faith," dedi, elini sıkıp sırayla bizi işaret etti.

"Bunlar Harper ve Langley."

"Sizinle tanıştığırna memnun oldum," dedi, başını hafifçe eğerek bizi süzdü. "Siz Reaper'ların eşleri misiniz?"

Ben burnumu çektim. "Bu kadar kolay mı anlaşılıyor?"

Echo omuz silkti. "Sizi daha önce burada görmemiştim. Yani ya şans eseri buraya geldiniz ya da takımrla bir bağlantınız olduğu için ya da takımın sadık bir hayranı olduğunuz için burayı aradınız. Takım çok yeni olduğru için, bağlantı olduğunu düşünüyorum."

"Güzel bir çıkarım," dedi Harper. "Ama teknik olarak ben eş değilim. Nişanlıyım."

"Tebrikler." Echo temizliğe devam etti ama "Bunu mu kutluyorsunuz?" diye sordu. İçecekleri gözleriyle süzdü.

"Hayır," diye cevapladım. "Kızlar günü," dedim ve mavi gözlerinde bir özlem gibi bir şey parladı. "Ayrıca sıvı cesarete de ihtiyacım vardı."

"Kedini kaçırırn o pisliğe karşı koymak için mi?"

"Hayır," dedim, ama keşke o da şehirde olsaydı da bu kız patronlar çetesini onun evine götürüp Hufflepuffı geri alabilseydim, belki de giderken birkaç vazo kırabilseydik. "Kocamı baştan çıkarmaya çalışıyor."

Echo'nun dudakları açıldı, yüzünde şaşkınlık belirdi.

"Uzun hikaye," dedim.

"Ama çok ilginç bir hikaye," dedi Faith, omzuna dirsek atarak.

"Öyle mi?" Echo sırtıttı ve boşalan bardağımlı yeniden doldurdu. "Anlat bakalım." Tereddüt ettiğimi görünce kaşlarını kaldırdı. "Barmen olmanın, benim için bir tür gizlilik anlaşması olduğunu biliyorsun, değil mi? Barın isim babaları buzları almadan en iyi müşterilerimi kaybedemem."

Haklıydı.

"Neden olmasın?" dedim.

ÜÇ SAAT ve çok fazla shot içtikten sonra, Lukas beni evimin kapısına bıraktı. Faith, içtiğimiz shotlar yüzünden onu aramak zorunda kalmıştı ve hepimiz aynı mahallede yaşadığımız için (Faith'in evi benimkinin hemen yanındaydı) bu herkes için kazançlı bir durumdu. Şimdi şu lanet anahtarı kilide sokabilirsem...

Kapı açıldı ve Axel girişin her santimini doldurdu. Verandaya çıktı, köşeyi gözetlerken beni dengelemek için dikkatlice elini belime koydu.

Lukas'ın sırtına doğru İsveççe bir şeyler homurdandı.

Lukas eliyle onu uzaklaştırdı, hızlıca İsveççe cevap vererek kendi kapısını açtı ve kıkırdayan Faith'i içeri aldı.

"İyi şanslar!" diye bağırdı Faith ve göğsümden bir kahkaha kopardı.

Verandada sallanarak, dev gibi kocama bakmaya çalışıyordum.

Bana sırtarak baktı. "Eğlendin mi?"

Ona içten bir gülümsemeyle baktım ve bu gülümseme içimdeki her boşluğu doldurdu. "Henüz değil," dedim ve alışveriş çantamı eve attım, sonra zıpladım, kollarımı boynuna doladım ve ayak bileklerimi beline doladım. Karın kaslarım *harikaydı*. Karın kasları için yaşasın!

İsveççe bir başka homurtu ve *kocam* beni hiç zorlanmadan tutarken eve doğru geriye doğru yürüdü.

Kahretsin, karım *sarhoştu*. Topuğumla ön kapıyı kapatırken, kalçaları ellerimi doldurdu.

"Evimizi seviyorum," dedi, gözleri soyunma odasının yarısını kaplayacak kadar geniş olan giriş holünü süzerken.

"Ben de," diye onayladım. Onu yere indirmek için hareket ettiğimde, bana daha sıkı sarıldı.

"Seni daha da çok seviyorum," diye fısıldadı gülerek, sonra dişleriyle kulak mememi çekti.

Dişleri.

Bir şehvet dalgası beni tam da sikimden vurdu ve derin bir nefes alıp, kendi karımı sikemeyeceğim tüm nedenleri kendime hatırlattım. İki hafta boyunca onun yanında uyudum, onun yanında sertleşerek uyandım ve planı siktir edip sikmeye hazırdım.

"Langley?" diye sordum, parmaklarım onun inanılmaz kıvrımlarını okşarken.

"Axel?" diye cevapladı ve boğazımı öpmeye başladı.

Her okşama vücuduma elektrik şoku gibi geliyordu ve her biri penisimde toplanarak beni ayaklarımızın altındaki tahtadan daha sert hale getiriyordu.

"Tadın çok güzel," diye fısıldadı cildime. "Tadın her zaman çok güzel. Kokun da öyle. Sandal ağacı ve okyanus suyu gibi, çok lezzetli."

"Lezzetli mi?" diye sordum, onun saldırısı altında hareket edemeden. "Lezzetli," diye onayladı, dudakları çeneme kondu.

"Tanrım, min enda kârlek, beni öldüreceksin," diye inledim, o hassas noktayı, çenemin eklemine öptüğünde.

"Bana İsveççe konuşmanı seviyorum," diye itiraf etti, nefesi kulağımın kabuğuna sıcak bir şekilde değiyordu. "Her türlü müstehcen şeyi söylediğini hayal ediyorum."

Sikim egzersiz pantolonumu delip geçmeye hazırdı.

Sözlerim hiç de müstehcen değildi, ama o zaten anlamlarını bilmeye hazır değildi.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordum ve sonunda mutfağa doğru ilerlerken ayak bilekleri belimin alt kısmına kilitlendi.

"Yemek yedin mi?" diye sordu, dişleriyle boynumun yanını test ederek. Kendimi tutmasaydım onu yiyecektim, bu kesindi. "Evet. Kızlarla dışarı çıktığını mesaj attığında, ben de bir şeyler hazırladım. Yemek ister misin?" diye sordum.

"Akşam yemeğimi içtim," diye kıkırdadı. "Sarhoş olarak eve geldiğim için kızmadın, değil mi?"

Kahverengi gözleri benimkilere takıldı, sisin içinden ciddiyetin bir parıltısı geçti.

"Arkadaşlarınla dışarı çıktığın için mi kızgınım?" diye sordum. "Neden kızayım ki? Beni kızdıracak bir şey mi yaptın?"

"Seni ne kızdırır?" diye sordu, gülümsemesiyle açıkça flört ediyordu. "Başka birini öpmek mi?"

Gerildim. İmkani yoktu...

"Çünkü yapmadım. Başka bir erkeğe bile bakmadım. Evimde tüm bunlar varken neden başkasına baksın ki?" Tişörtümü tutup çekti.

Şaşkın ve biraz da tahrik olmuş bir halde, tişörtümü çıkarmasına izin verdim. Kahretsin, bu yanlış bir karardı çünkü parmaklarını karnımdaki kasların çizgileri boyunca gezdirdi. Dokunuşuyla donakaldım, tüy kadar hafif dokunuşlarıyla kaslarım neredeyse çelik gibi gerildi.

"Her kadın eve geldiğinde bunu hayal eder," diye fısıldadı, başını eğip dudaklarını köprücük kemiğime bastırdı. "Saf. Mükemmellik." Bir parça viski, narenciye kokusunu kararttı ve ben derin bir nefes alıp, kendimi kontrol etmeye çalıştım.

"Langley," diye inledim, parmaklarımı ensesindeki saçların arasına geçirip, sonra onu kendime çekerek gözlerini gözlerime bakmasını sağladım. "Ne yapıyorsun, bebeğim?"

"Bebeğim," diye iç geçirdi. "Senin de öyle demeni seviyorum."

"Tamam, bebeğim," diye tekrarladım, sırf onun yine öyle iç çekmesini duymak için.

"Öp beni? Lütfen, Axel?" Bir elini saçlarıma, diğerini boynuma koydu.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," dedi ağzım, ama penisim bunun *harika* bir fikir olduğunu ilan etti. Dünyanın tarihinde daha iyi bir fikir olmamıştı

daha iyi bir fikir olmamıştı.

"İnsanlar flört ederken öpüşür," dedi dudaklarımın üzerinde, dudakları benimkiler üzerinde yumuşak bir okşama gibi hareket ediyordu.

Alt dudağım titredi. Evet, sanki on dört yaşındaymışım gibi titredi.

"Seni öpmek istediğimi hiç düşündüm mü diye sordun," diye devam etti.

"Düşündüm," diye onayladım, havuzu hatırlayarak.

"Seni öpmek hakkında sürekli düşünüyorum," diye itiraf etti. "İlk başta, seni öpmek seni susturabilir diye düşündüm, çünkü sen çok sinir bozucusun, Axel. Sonra, ağzın çok güzel olduğu için ve ben kendimi rezil etmeden önce beni dans kafesinden çıkardığın için. Sonra, tadının nasıl olduğunu bilmek istediğim için." Her kelime dudaklarıma bir okşama gibiydi.

"Peki şimdi?"

"Şimdi, tadını bildiğim için ve daha fazlasını istediğim için." Cümlesini alt dudağıma mümkün olan en hafif öpücükle bitirdi. "Lütfen, Axel?"

Pes ettim ve onu öptüm, onu koridorun duvarına yaslayıp, son iki haftadır biriken tüm arzuyla ağzına daldım. Dilim okşadı ve yağmaladı, o tırnaklarını boynuma geçirirken ağzını defalarca ele geçirdim.

Uylukları belimi sıktı ve göğüsleri göğsüme bastırdı, daha fazlasını isteyerek sırtını kavisledi. Ona istediğini verdim. Başı duvara yaslandığında, ağzımı boynuna götürdüm ve daha iyi bir açı elde etmek için onu kollarımla kaldırdım. İpeksi tenine öpücükler yağdırdım, bana karşı sallanırken dudaklarından çıkan her nefesin tadını çıkardım.

Parmakları saçlarımdan ayrıldı ve ipek bluzunu yırttı.

Düğmeler uçtu.

Bluzundan kurtulmak için kıvrılırken yumuşak göğüsleri ortaya çıktı. Neredeyse dilimi yutacaktım. Sütyeni soluk maviydi, meme uçları şişmiş ve danteli sabırsızlıkla itiyordu.

Birini avuçladım ve elimi dolduran hissine inledim. Langley uzundu, ama vücudu o kadar zarif ve inceydi ki, bunları bulmayı hiç beklemiyordum. "İnanılmaz," diye homurdandım, başparmağımla meme ucunu okşayarak.

"Axel!" diye bağırdı ve göğsünü elime doğru itti.

Meme ucunu hafifçe çimdikledim, sonra onu daha da yukarı kaldırdım, kalçasını ön koluma dayadım ve göğsünü ağzıma götürdüm. Dudaklarım meme ucunu kapattı

ve dişlerimi tomurcuğun üzerinde gezdirdim, danteli ve sürtünmeyi kullanarak onu ruhumda hissettiğim lezzetli bir iniltiye kadar tahrik ettim.

Sonra ucunu dudaklarımın arasına alıp emdim ve onun nefes nefese kalmasından zevk aldım.

"Oh Tanrım, evet!" diye inleyerek bana doğru sallandı ve sonra kaskatı kesildi. "Bekle!"

Hemen göğsünden ayrıldım ve geri çekilip karımın şehvetle çıldırmış gözlerine baktım.

"Langley?" diye sordum.

"Böyle olmamalıydı. Yani, şu sütyene bak. En az iki yıllık. Beni indir."

Ayaklarını sert ahşap zemine koydum ve o giriş kapısına doğru koştu. "Yukarı çık!" diye bağırdı.

Elinde alışveriş çantasıyla merdiven korkuluğuna sarhoş gibi sendeleyerek tırmanışını görünce, hemen arkasından gittim. İhtiyacı olan son şey, merdivenlerden düşüp bacağını kırmaktı.

İkinci katın tüm kanadını kaplayan yatak odamıza koştu. Diğer tarafta dört yatak odası daha vardı ve keşfettiğimiz ilk gün dışında, ikimiz de oraya geri dönmemiştik.

"Yatağımızı neden sevmediğini anlamıyorum," diye suçladı, dört direkli kanopili yatağı işaret ederek ana banyoya doğru yöneldi ve kapıyı yüzüme kapattı. "Orada bekle."

"Sevmediğimden değil," dedim kapının arkasından, yatağın üzerinde yükselen ince, zarif çerçeveyi fark ederek. "Sadece çok... narin."

"O zaman değiştir." Sesi, aramızdaki ahşap kapıdan dolayı boğuk çıkıyordu. "Sen beğeniyorsun."

"Bu. Tek. Umpfh," diye inledi. "Kadınsı şey. Bu odada.

Bu şey nasıl çalışıyor?"

Penisimin talebini görmezden geldim ve başımı duvara yasladım. "Ne nasıl çalışıyor?" Çünkü bunun nasıl çalışması gerektiğini *tam olarak* biliyordum. O da benim için benim onun için olduğum kadar çılgın olmalıydı, ve sadece vücudumu sevdiği için değil.

Herkes vücudumu seviyordu. Ben profesyonel bir sporcuydum. Yatağıma aldığım kadınlar söz konusu olduğunda, vücudum umursadığım son şeydi. Hayır, bunu sil. Para, övülmek istediğim son şeydi. Vücudum ikinci sıradaydı. O bir araçtı ve ben onunla gurur duyuyordum.

Sadece Langley'nin *beni* daha çok istemesini istiyordum.

Çünkü tabii ki vücudu inanılmazdı, ama zihni? Lanet olası seksi. Cesareti? Tamamen tahrik edici. Arkadaşlarına olan sadakati? Evet, bunu istiyordum. Akıllı ağız? Tamam, onu sikimin etrafında istiyordum, yalan söylemiyorum, ama onun esprili yorumlarını duymak inanılmazdı.

Kapı açıldı ve ağızım açık kaldı.

Dudakları öpücüklerden şişmişti ve saçları parmaklarımdan dolanmıştı. Geri kalanı? Konuşamadım.

"Sanırım karıştırdım," diye mırıldandı. "Gördün mü? Bu kayış," parmağını göğüslerini ikiye bölen kayışın üzerinde gezdirdi, "burada olmalı." Elini kolunun altından kalçasına doğru kaydırды.

"Uh huh," diye cevap verdim, çünkü öyle yapmam gerekiyordu, ama düşünme yeteneğimi kaybetmişim.

Örümcek ağı gibi bir iç çamaşırı giyiyordu, daha kalın siyah kayışlarla noktalanmış, ama yine de meme uçlarını örtüyordu. Tanrıya şükür iç çamaşırı ayırıdı, çünkü eğer amını açığa çıkarsaydı, her şey biterdi.

"Gördün mü?" diye tekrar sordu ve yan dönerek profilini görmemi sağladı.

Siktir, karım narin uzuvları ve zarif kıvrımlarıyla bir harikaydı. Dilim damağıma yapıştı ve sikim, onu o aletten nasıl çıkaracağımı bulamazsam, *kendisinin* çıkarabileceğini söyledi.

"Langley, çok güzelsin."

Bana parlak bir gülümsemeyle karşılık verdi ve bu, göğsüme parmağını batırmadan önceki tek uyarıydı. "Geri çekil."

Bunu yaptım, çünkü bu beni onun vücudundan birkaç adım uzak tuttu. Hazır olduğumuzu düşünsem bile - ki değildik - o sarhoştı. Bu gece onu sikme şansım sıfırdı.

Pişmanlık duymama planı, pişmanlık duymama izin vermemem anlamına geliyordu, pişmanlık duymama neden olmam anlamına gelmiyordu.

Uyluklarım yatağın kenarına çarptı ve o itti. Dirseklerimin üzerine düştüm ve hatamı hemen fark ettim, çünkü o üzerime tırmandı, bacaklarını bacaklarımdan üzerine attı ve atletik pantolonumun lastiğinden dışarı çıkan hevesli başımın üzerinde ince dantel tabakasını ovuşturdu.

Tısladım, ellerimle kalçalarını tutup hareketlerini durdurdum.

"Neyi yanlış yaptığımı bilmeyi isterdim," diye mırıldandı, geceliğine bakarak.

"Bana mükemmel görünüyor," diye cevap verdim.

"Çünkü sen bir erkeksin." Gözleri göğsümü taradı ama penisimin göbek deliğine ulaştığı yerde durdu. Umarım görmemiştir, çünkü eğer o hünerli parmakları beni yakalarsa... "Sen bir erkeksin. Bir çocuk beni Vegas'ta sikmiş olurdu," diye itiraf etti öfkeyle.

"İstediğin bu mu?" diye sordum, oturup pantolonumu çekerek penisimin başını Langley'nin içine değil, olması gereken yere geri koydum. "Bir erkek çocuğun seni sikmesini mi istiyorsun? Seni bir kez sikip, en sığ şekilde hemen tatmin etmesini mi istiyorsun?"

"Senin hakkında sığ olan hiçbir şey olduğunu sanmıyorum," diye sırtıttı ve kalçalarını sallayarak benim sikime süttü.

Saf, kör edici bir ihtiyaç omurgamdan aşağı koşarak testislerime yerleşti. Siktir, onu istiyordum. Ama her zaman istemiştim. Bu yeni bir şey değildi.

"Güven bana," dedim ona, iç çamaşırının danteli aracılığıyla her santimimi hissetmesi için yavaşça iterek. "Senin için fazlasıyla yeterli. Şimdi cevap ver bana? Bir erkek mi istiyorsun?"

"*Seni* istiyorum," diye inledi, elleri yine saçlarımda.

"Ben istediğini alıp seni bir iki orgazmla baş başa bırakan bir erkek değilim, Langley. Ben senin beklentilerini, zevkini artırmaya odaklanan bir erkeğim. Çünkü bir kez sana dokunduğumda, bir iki orgazm değil, bir düzine orgazm yaşayacaksın. Beni o kadar çok isteyeceksin ki, parmağımı klitorisine dokunduğum anda boşalacaksın."

O inledi.

"Bir çocuk istediğini alır çünkü ihtiyacı ötesini göremez. Bu adam ise bunun ötesinde ne olduğunu çok iyi bilir ve bu ikimizden de çok daha büyüktür. Vegas'ta aceleye getirilmiş bir düğün gecesi ya da uçakta hızlı bir sevişmeyle yetinmeyeceğim, *karıcığım*. Seni ihtiyacınla deliye çevireceğim, tek düşündüğün ben olacağım," diye söz verdim, gözlerimiz ikimizin de kazanacağı bir savaşta kilitlendi.

"Ben de varım," diye söz verdi.

"Değilsin," küçük, alaycı bir gülümsemeyle başımı salladım. "*Ben* varım çünkü sana bir yıl farkım var, Langley. *Bir yıldır* seni altımda istiyorum. Uyandığım andan uykuya daldığım ana kadar seni düşünüyorum. Dudaklarının tadını ve dilinin hissini düşünüyorum. Geldiğinde gözlerinin nasıl görüneceğini ve geri kalanının dudaklarıma bastırıldığında nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. Seni ağızla becerdiğimde dilimi sıkıp sıkmayacağını merak ediyorum. Seni düşünmediğim tek an

seni düşünmediğim tek an, buz üzerinde olduğum zamandır, ama o zaman bile, düşüncelerime gizlice giriyorsun."

Bulanık gözleri büyüdü. "Sadece benimle konuşarak bile beni orgazma ulaştırabilirsin," diye fısıldadı.

"Seni aldığımda, inan bana, orgazm olacaksın," diye söz verdim. "Bu aramızdaki sadece seksle ilgili değil, Langley, ve ben sadece bir kez boşalmak için bunu mahvetmeyeceğim. Seninle bir kez asla yeterli olmayacak."

Gözleri dudaklarıma indi ve sonra beni öptü.

Vahşi, ıslak ve derin bir öpücüktü. Ellerimle kalçalarını kavradım, onu sabit tutarken ağzını acımasızca öptüm. Elleri göğsüme doğru kayınca, onları boynuma geri çektim. Üstünü çözmeye çalıştığında, ellerini tekrar hareket ettirdim. Vücudumdan aşağı kaymaya çalıştığında, sarhoş kışını olduğu yerde tuttum.

Bu gece sadece öpücükler alacaktı, bedenim benden ne kadar nefret etse de.

Yine bana sürtünmeye başladığında, onu sırt üstü çevirdim. "Beni kendine çekmeye çalışmayı bırak," diye boynuna homurdandım.

"Sen çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandı. Sözleri giderek anlaşılabilir hale geliyordu, sanki öğleden sonra ve akşam içtiği içkilerin etkisi şimdi ona vurmaya başlamıştı.

"Evet, ama senin kadar iyi değil," diye söz verdim.

"Lütfen bunu çevirir misin? Sürtünmeye başladı," dedi ve karnının üstüne döndü, bana tangasının kalçalarının arasında görünen mükemmel kıvrımını göstererek.

O kıcı ısırmak üzereydim.

Ama bu gece değil.

Negligeyi yerine oturana kadar çektim, sonra kolunun altında bıraktığı kırmızı izi ovuşturdum. "Daha iyi mi, bebeğim?" diye sordum.

Cevap yoktu.

"Bebeğim?" diye

tekrarladım.

Horluyordu.

"İşte bu yüzden," dedim, yataktan kalkıp tişörtlerimden birini almak için, "bu gece seninle sevişmedim," baygın karıma söyledim.

Onu tişörtün içine soktum, sonra ellerimi sırtına attım ve bağları hızlıca çekerek korsenin arkasını ustaca çözdüm. Sonra, rahat uyuyabilmesi için onu inanılmaz vücudundan aşağı kaydırardım ve onu örttüm.

Langley ile evliliğimden asla kurtulamayacaktım.

* * *

"SİKİŞ, ÇOK HIZLISIN," diye homurdandı Lukas bir hafta sonra, antrenmandan sonra nihayet yanıma geldiğinde.

"Ben her zaman senden daha hızlıydım," diye omuz silktim. "Ayrıca, daha büyük buz pistlerine alışkın olduğumu biliyorsun." Kimse işbirliği yapmadığı için dördüncü kez mavi çizgi antrenmanı yapmak zorunda kalmıştık ve buz pistindeki sızlanan kaltaklardan bıktım artık.

Buz hokey için vardı, sızlanmak için değil. "Doğru," dedi, göğsü inip kalkarken.

"Şu adam," dedim ve Price'ı işaret ettim. Price, sanki bir düdük daha bekliyormuş gibi patenleriyle ileri geri kayıyordu. "O çok hızlı."

"Ona Cannon demelerinin bir nedeni var. Ligin en hızlı oyuncusu," dedi Porter, nefes nefese, diğer tarafımdan. "Ne yazık ki aynı zamanda büyük bir pislik."

Price yavaşça döndü ve eldivenli orta parmağını kaldırdı.

"Aynı sana," diye tersledi Porter. "Adam kendinden başka kimseyi ve hiçbir şeyi umursamıyor."

"Ben öyle görmedim," diye itiraz ettim, Gage McPherson bize doğru kayarken. Onu bir oyuncu olarak her zaman saygı duymuştum, bu yüzden onu kafamda bir koça dönüştürmek kolaydı. Emirleri veren kişiye güvendiğim sürece otoriteyle bir sorunum yoktu.

Belki Price de öyleydi.

"Onun maçlarından herhangi birini izle," diye cevapladı Porter.

"Tamam, dağılın ve antrenman maçı yapalım," diye emretti koç.

Takımı ikiye ayırdı, beni orta sahaya koydu, sağ kanatta Price, sol kanatta Lukas'ı koydu, sonra Connell MacDhuibh ve Logan Ward'ı savunmaya koydu.

Son birkaç haftada gördüğüm kadarıyla MacDhuibh hiçbir şeyi ciddiye almıyordu ve Ward çok gergindi, ama iyi anlamda. Yakışıklı çocuk görünüşünün başına vurmuş gibi görünmüyordu, ki bu benim için her zaman bir artıydı.

Puck düştü ve ben yüzleşmeyi kazandım. Tek gözüm kapalıyken çaylağı kandırabilmem hiç de fena değildi. Zavallı çocuk. İsveç'te beni aramalarına şaşmamalı.

Puck'ı Lukas'a attım, o da mavi çizgide Porter'la karşılaştığında geri attı. Fırsatı gördüm — Thurston'ın beş deliği tamamen açıktı. Ama

Price daha iyi bir şut pozisyonundaydı, ben de puck'ı ona doğru gönderdim.

O da sopasıyla kolayca yakaladı, Noble'ı geçip şutu attı.

O adam her seferinde temiz şutlar atar.

Thurston'a başını salladı ve yanından geçerken destek olmak için kaskının üstüne hafifçe vurdu.

"Sıradaki vardiya!" diye bağırdı koç ve hepimiz diğer iki hattın da şansını denemesi için yedek kulübesine yöneldik.

"Şutu sen atabilirdin," diye homurdandı Price, biz yedek kulübesine girerken.

"Seninkisi daha iyiydi," dedim omuz silkerek. "Benim pozisyonum şut atmak değil, seninki gibi. Benimki buzda olup biteni görmek ve senin şutunun daha iyi olduğunu bilmek."

"Birlikte çalıştığım diğer tüm merkez oyuncular şutu atardı," diye cevapladı, neredeyse siyah gözleri kısılırken.

"Sanırım bu yüzden ülkeyi terk edip beni almaya geldiler, ha?" Ağzıma su döktüm ve yuttum.

"Öyle olmalı," diye başını salladı Price. Yumruğunu uzattı, ben de onun yumruğuna vurdum. "Lanet çocuklar," diye mırıldandı Lukas yanımdan Chandler ve

Caine eldivenlerini düşürdü. "Sanırım beşinci tatbikat."

Bir anda duvarın üzerinden atladım ve ikisinin arasına girdim. Caine Chandler'ın peşinden gittiğinde, onun formasının arkasını tuttum. "O saçmalığı yüzüme söyle, Kanadalı!"

"Göt herif, ikiniz de Kanadalı'sınız," diye homurdandım ve onu geri çekerek durdurdum.

"Canadien," diye cevapladı MacDhuibh, Chandler'ı tutarken sırtarak.

"Bu adam Maple Leaf, seninki ise Canadien."

Caine'i buza attım, yirmi üç yaşındaki kışının düşmesine izin verdim. "Hepiniz yanıyorsunuz. Lanet olası formalara bakın." Göğsümdeki Reaper'ı işaret ettim. "Belki eskiden öyleydiniz, ama tahmin edin ne oldu? Artık siz bir Reaper'sınız."

"Geçen sezon..." Chandler başladı.

"Geçen sezonun canı cehennem!" diye bağırdım. "Bunun için evimi terk ettim! Bunun için buzumu, takımımı, küçük kardeşimi ve lanet olası *ülkemizi* terk ettim! Senin için! Geçen sezon için değil, bu sezon için! Belki genişleme draftı olduğu için kızgınsınız. Belki eski takımınızı seviyordunuz. Açıkçası umurumda değil. Dünyanın en iyi hokey liginde oynuyorsunuz, ne sikim için sizlanıyorsunuz? Benim umurumda olan *bu* takım, *bu* sezon.

eğer ikinizin sorunlarınızı çözmeniz gerekiyorsa, bunu buz pistinin dışında yapın, çünkü siz yetişkin gibi davranamıyorsunuz diye bütün gün mavi çizgi antrenmanı yapmayacağım!

Buzun üzerinde ve dışında olan herkes bana baktı.

Şansıma, Langley bile ofisinde beni duymuştu.

"Genişleme takımları zordur," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledim. "Farklı takımlardan, farklı oyun yöntemlerinden, farklı savunma ve hücumlardan gelen herkesi bir araya getiriyorsunuz. Lanet olsun, bence buz pistiniz çok küçük. Ama şimdi birbirinizi parçalarsanız, ön sezon geldiğinde boku yersiniz ve böyle devam ederseniz, gelecek yıl draftta birinci sırayı alırsınız."

Herkes mırıldandı, sıralamada sonuncu takımın draftta birinci sırayı aldığını biliyorlardı.

"Kendinizi toparlayın ve geçen yıl formalarınızda yazanları unutun. *Bu* yıl lanet formalarınızın önündeki için oynayın." Koç antrenmanı bitirirken, ben buz pistinden ayrıldım. Herkese sataştığım için beni azarlayacağına şüphe yoktu.

"Ne oldu sana?" diye sordu Lukas, soyunma odasına doğru yürürken İsveççeye geçerek.

"Sızlanmalardan ve kin beslemelerden bıktım. Hepsi aynı takımda ve bunu onlara söylemeliyiz, yoksa devam edecekler. Ne?" Gözlerini bana diktiğinde tersledim.

"Axel, seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum ve antrenman sırasında hiç bu kadar sinirli olduğunu görmedim. Maçlarda bile ölümcül olsan da, kendini kontrol edebiliyorsun."

"Ben kendimi tamamen kontrol altında tutuyorum. Kendilerini toparlayamayanlar onlar," önümüzde duran insanlara el salladım. Söylediğim her şey doğrudu. Buraya gelmek için Tage'yi bırakmıştım. Sadece birkaç haftadır tek başına olan Tage'yi, ve şimdi ben o lanet okyanusun öbür tarafındaydım.

"Aynı fikirdeyim. Sadece biraz stres atman gerektiğini düşünüyorum."

"Günde sekiz mil koşuyorum," diye tersledim ve kaskımı kolumun altına attım.

"Tamam, benim düşündüğüm egzersiz o değildi," dedi Lukas, soyunma odasına yaklaşırken.

"Sakın söyleme," diye uyardım onu. "Dostum, sen seks yapmalısın."

"Siktir git Lukas," diye bağırdım.

"Bunu sana sadece kalbimdeki sevgiyle söylüyorum," diye söz verdi. "Langley bir yıl önce İsveç'e geldiğinden beri onu istiyorsun. Lanet olsun, hiç kimseyle evlenmeye niyetin olmadığını bildiğim halde bu kadınla evlendin. Belki de artık ona sahip olmanın zamanı gelmiştir."

"Kapa çeneni."

"Cidden dostum. Kendin için yapmayacaksan..."

"Nyström!" Koç koridordan bağırdı. "Hemen ofisime gel!"

"Siktir," diye mırıldandım.

"...o zaman bizim için yap."

Onu soyunma odasına bakarak ters ters baktım ve koçun ofisine doğru yöneldim.

Onun bağırmasını, küfür etmesini ve en önemlisi beni yerime oturtmasını bekliyordum.

İlk ikisini yapmadı ama üçüncüsünü yaptı. Bana kaptanlık kolyesini uzattı.

Carolina Reapers'ın ilk kaptanı bendim.

"Şu ana kadar kaç sayı oldu?" Echo, kızlara ve bana bir tur daha içki doldururken sordu. Omzumun üzerinden bakarak, barın sol arka köşesindeki yuvarlak masalardan birinde oturan Reapers'ın başlangıç çizgisinin büyük bir kısmına öfkeyle baktım.

Lukas, Axel'in söylediği bir şeye gülerек bağııyordu, sağ kanadımız Cannon Price ise gülümsemeyi bile umursamıyordu. Dövmelerle kaplı ve Detroit'te oynamadan önce sorunlu bir sicili olan bu adam, benim dikkat etmem gereken kişiydi. Şöhreti, benim temizlemem gereken bir medya krizi için onu hazırlamıştı. Onun gelecekteki düşüşü için şanslıydı ki, ben işimde çok iyiydim. Yine de hepimizi şaşırtmasını umuyordum.

Noble ve Porter, Porter'ın iPad'inde bir şeye odaklanmış olarak, muhtemelen antrenman videolarına, kulüp sodası ve limonlu içeceklerini içiyorlardı.

Logan Ward'ın, savunma oyuncularımızdan biri, gözlerinde yorgunluk belirgindi. Reapers'ın kısa sürede sahiplendiği bara sık sık gelen birçok hokey hayranından birinin *bir başka* kışkırtıcı teklifini daha reddediyordu. Hayranlar içeri girip çıkıyor, bazıları bekar oyuncularla flört ediyor, ama çoğu başaramıyordu. Ward'ın bu kadar çok teklifi reddetmesine şaşırdım. Gözleri kadar koyu saçları ve en soğuk kalpleri bile eritebilecek bir gülümsemesi olan yakışıklı biriydi. Ama onu hiç kimseyle birlikte çıkarken görmemiştim, bekar erkekler için şaşırtıcı bir durumdu.

Connell MacDhuibh gibi oyuncular - başka bir defans oyuncumuz - sadece İskoç aksanıyla bile bir kızı tavlayabilirdi, Jaime Lannister'ın yakışıklılığı ve Jim Halpert'ın mizah anlayışından bahsetmiyorum bile. Axel'e şaka yapmıştı, bu da benim hayranlığımı kazanmıştı - soyunma odasının kapısını açtığında üzerine dev bir kova buzlu su dökülerek Viking'imi korkudan ödünü koparan herkese oyumu verirdim.

"Boss-lady Langley aranıyor," diye alay etti Echo, ben de bar taburesinde dönüp başımı salladım. "Beni duydun mu?"

"Duydum, Gotik Prenses," diye alay ettim. "Zihnimde hesap yapıyordum," diye yalan söyledim. Kocamın benimle yatmayı reddetmesinden bu yana geçen günlerin tam sayısını biliyordum. "Yedi acı verici hafta."

O kadar da acı verici değildi.

Hayır.

Geçtiğimiz birkaç hafta hayatımın en güzel haftalarıydı. İşim harikaydı, kızlarla Echo ile çabucak arkadaş olmuştuk ve güçlü, destekleyici kadınlarla çevrili olmanın çok harika bir yanı vardı.

Ayrıca, ilk günkü küçümsediğim ev, artık zorlu bir iş gününün ardından dönmeyi iple çektiğim sıcak bir sığınak haline gelmişti. Axel ile en fazla ulaşabildiğim nokta en ateşli rüyalarım olsa da. Yine de, onu yanımda yatakta görmek, kokusunun beni sarmalaması, sıcaklığının yanımda yayılması... içimdeki boşluğu o kadar doldurmuştu ki, artık neredeyse fark etmiyordum.

"Çok kafam karıştı," dedi Faith, Axel'e bir bakış attıktan sonra dikkatini bana geri çevirdi. "Bu... mantıklı değil."

Harper onaylayarak başını salladı, ama Echo... Echo *gözlerini devirdi*.

"O da neydi?" diye sordum, içkimi bitirirken.

O başını salladı.

"Söyle hadi." Dirseklerimi bara dayadım ve tüm dikkatimi ona verdim.

O da benim hareketimi taklit etti, sadece ben ve kızlar duyabileceğimiz kadar yakın bir mesafede. "Aklıma *çılgın* bir fikir geldi."

Kaşlarım havaya kalktı. "Dinliyorum."

"Bu *çılgınca* gelebilir, ama neden onunla *çıkıyorsun*?" Gözlerimizi hiç ayırmadan hafifçe güldü.

"Ne?" Başımı eğdim.

O içini çekti. "Langley, senin kontrol delisi, patron kadın tavırlarını sevdiğimi biliyorsun, ama bir saniye için bu sözleşmeli iş anlaşmasının dışına çıkmaya çalış."

Boş bardağıma hafifçe vurdum ama devam etmesini işaret ettim. Bardağıma biraz içki döktü ve devam etti.

"Sana evlenme teklif etti çünkü sen artık flört etmek istemediğini söyledin. Ona, tekrar flört etmekten çok yorulduğun için tek istediğinin evlenmek olduğunu söyledin. O da sana istediğini verdi."

"Ve?" Hiçbir şey anlamadan bir yudum aldım.

"Ona istediğini verdin mi?"

Harper ve Faith dudaklarını birbirine bastırırken ve barın diğer tarafını inanılmaz derecede ilginç bulurken, ben bar taburesinde hafifçe çöktüm.

"Lanet olsun," dedim, iç çekerek. "Ben tam bir kaltakım."

Echo barın diğer tarafından uzanarak elini ön koluma koydu. "Hey," dedi. "Burada bu unvanın onursal sahibi benim."

Gülerek

"Cidden," dedi. "Sen kaltak değilsin. Bu evliliği bir iş gibi gören bir iş kadınısın. Bu senin için doğal. Ama Axel? O, yüzeysel bir plandan daha fazlasını arıyor gibi görünüyor. Daha derine inmek istiyor. Bu da, ikinizin de istediğinizi elde edebilmeniz için onunla orada buluşman gerektiği anlamına geliyor."

Dişlerimi sıktım. "Bana sorduğunda... bunun altı ay boyunca suçluluk duymadan seks yapmak için bir taktik olduğunu düşündüm. Açıkçası, beni gerçekten tanımak isteyeceğini hiç düşünmemiştim."

Faith burnunu çektirdi ve Echo kaşlarını kaldırdı. "Anlıyorum," dedi ve elini geri çekerken bana sırtıtarak baktı. "Kim Harry Potter'ı seven, kariyer odaklı, zeki, seksi ve muhteşem bir mizah anlayışına sahip bir kadını tanımak ister ki?"

Boğazım düğümlendi ve zorlukla yuttum.

"İnanılmaz derecede zekisin," dedi Harper. "Psikoloji diplomaların var mı?"

Echo boğazını temizledi ve başını salladı. "Tek diplomam miksoloji alanında. Senin sevdiğin elma martiniyi benim kadar iyi yapan başka birini tanıyor musun?"

"Öyle biri yok," dedi Harper ve Echo'ya elma martiniyle kadeh kaldırdı.

"Sen iyi birisin," dedi Faith, Echo'ya gülümseyerek. Echo omuz silkti ve bana odaklandı.

"Ee?" diye sordu. "Ne yapacaksın?"

Dudaklarım gülümsedi ve çantamdan cep telefonumu çıkardım. "Kocamla çıkacağım... Aman Tanrım!" Ekrandaki mesajı okurken bar taburesinden sıçradım.

"Ne oldu? Ne oluyor?" Echo, ben telefonuma bakarken gözleriyle beni taradı, gözlerim mutlu gözyaşlarıyla doldu.

"Langley?" Axel'in sesi arkamdan geldi, eli sırtımdaydı.

Ona gülümsedim ve mesajı görebilmesi için telefonu ona döndürdüm. "Avukatım," dedim. "Hufflepuff'ın tüm hakları ve resmi velayetinin bana ait olduğuna karar verdiler!"

Kızlar alkışladı ve tezahürat yaptı ve ne yaptığımı fark etmeden, Axel'in boynuna sarıldım, bir dahaki sefere Seattle'a gittiğimde sevgili kedimi yasal olarak alabileceğimi bilmek beni çok mutlu etmişti.

Axel beni kendine doğru çekti, ayaklarım yerden kesildi. "Bu harika, min enda kârlek," dedi ve beni yere indirdi. Faith'in kaşları kalktı, gözlerinde bir şey fark etti ve ben de ona bu lanet kelimelerin ne anlama geldiğini sormayı aklımın bir köşesine yazdım. Eminim Lukas ona birkaç İsveççe kelime öğretmişti ve Axel, İsveç'teki ilk gezimizden beri bana öyle sesleniyordu.

"İçkiler benden!" diye bağırdım, Reapers'lar benim açıklamama alkış tuttu.

Axel sadece güldü ve Echo bana anlamlı bir bakış attı.

Doğru.

Dikkatim dağılmadan *önce* aklıma gelen fikir. Özel bir şey.

Sadece Axel için olacak bir şey.

Ona döndüm ve elimi göğsüne koydum. Karnımda kelekler uçuyordu ve gerginliğime neredeyse gülecektim. Yedi haftadır bu adamla aynı yatakta yatıyordum, şimdi nasıl utangaç olabilirdim ki?

"Axel," dedim ve o, Reaper'ların heyecanlı sohbetinin üstesinden gelip beni duyabilmek için eğildi. "Bu akşam benimle bir yere gitmek ister misin?" Saat beşten biraz geçmişti, acele edersem daha geç bir randevu ayarlayabilirdim.

Bana bakmak için geri çekildi, kaşını kaldırdı. "İş toplantısı mı?"

Gülerek başımı salladım. "Hayır, sürpriz."

Gözlerinde merak parladı. "Kesinlikle."

* * *

"PROVOST ZİNDANI, Devrim Savaşı sırasında mahkumları barındırıyordu," dedi tur rehberi, bizi ve bir avuç diğer tur katılımcısını kemerli tuğla kemerden geçerek söz konusu zindana götürürken. "Çoğu vatana ihanet veya isyan suçundan hapsedilmişti ve birçoğu son günlerini bu duvarlar içinde geçirdi."

Soğuk bir ürperti omurgamdan aşağı indi, rehber bizi zindanın derinliklerine götürdükçe ensemdeki tüyler diken diken oldu. Tuz, tuzlu su ve

misk kokusu havayı dolduruyordu, sanki tarih tuğlaların arasında hapsolmuş gibiydi. Tuğlalara oyulmuş birkaç ay ışığı alan pencere demir parmaklıklarla kaplıydı, ötesindeki gece gökyüzü ise bu başka dünyaya ait atmosferi daha da güçlendiriyordu. Döneme uygun eserlerle çevrili, tarihi kıyafetler giymiş mankenler bu ürkütücü tabloyu tamamlıyordu; her adım sanki geçmişe doğru bir yürüyüş gibiydi.

"Efsaneye göre, bu ruhların çoğu bu zindanlarda dolaşıyor. Bunu unutmayın ve onların alanlarına saygı gösterin," diye devam etti tur rehberi ve grubumuza birkaç dakika boyunca serbestçe keşfetmemiz için izin verdi. "Bu inanılmaz," dedi Axel ve bizi zindanın en derin kısımlarından birine doğru yönlendirdi. Açık tuğla kemerler, üst kısmında demir yarıklar bulunan bir çift ahşap kapının üzerinde daralıyordu. Kapıları aydınlatan parlak altın rengi ışık, burayı sadece en cesur ya da en pervasız ruhların girebileceği bir cehennem odası gibi gösteriyordu.

"Kesinlikle," dedim, soğuğu uzaklaştırmak için ona yaklaşıp. Burada bir cereyan olduğunu yemin ederdim, çünkü ara sıra sanki biri ensemeye hafifçe soğuk hava üflüyor gibiydi.

Axel güldü ve beni kolunun altına aldı, ısısı anında beni sardı. "Bu tür şeylerden korkuyorsan," dedi, bana bakarak, "o zaman neden bu turu rezerve ettin?"

Bütün gece beni kemiren gerginliği yuttum. Bu... bu kesinlikle bir randevuydu. Ne kadar inkar etmeye çalışsam da. Echo haklıydı. Bunu Axel için yapmak *istemiştim*. Sadece onun için bir şey yapmak istemiştim. Çünkü resmi olarak benim kocam olmasına rağmen, son haftalarda benim *arkadaşım* olmuştu.

Bir sırdaş.

Bir destekçi.

İşimde bana inanan ve küstahlığımı kabul eden biri. Onun zevklerine göre hazırlanmış eğlenceli bir geceyi hak ediyordu ve yüzündeki ifadeye bakılırsa, tam da doğru seçimi yapmışım.

"Senin için güzel bir şey yapmak istedim," dedim sonunda. "Stephen King'i seviyorsun, bu yüzden tüm ürkütücü şeyleri seveceğini düşündüm."

Bir gülümseme daha... Bu seferki çok şaşırtıcı, samimi ve içtendi. Bu ışık, ela gözlerini yeşilden daha çok kahverengiye çevirdi, ama orada sıcaklık ve takdir parıltıyordu.

"İşinde iyi olduğunu biliyordum," dedi Axel, sesinde alaycı bir tonla. "Lukas söyledi. Ama sen müşterini gerçekten iyi okuyabiliyorsun."

Bu kelime göğsümde bir acı ile yankılandı. Gerçekten sadece bu muyduk? Müşteriler mi? Sanırım bu, anlaşılmamız için en basit terimdi. Ama bu gece... ve daha önce avukatımın Hufflepuff hakkındaki haberini kutladığımızda... gerçek gibi *gelmişti*. Bu gerçek gibi geliyordu - onun yanına sokulmuş, artık Reaper'ların evi olan bu inanılmaz kasabanın tarihini öğrenirken. Hayal mi ediyordum?

"Hey, min enda kârlek," dedi, durup kaşlarımın arasındaki kırıışıklığı düzelterek. "Sen benim için bir müşteri değilsin."

Yüksek sesle mi konuşmuştum? Yoksa yüzümdeki korkuları okuyabilmiş miydi?

O parmak çenemin çizgisini takip ederek boynumun çizgisine doğru indi. "Sen..."

"Charleston'un en eski mezarlıklarından birine geçmeye hazır olan var mı?" Tur rehberi, Axel'in söylemek üzere olduğu şeyi kesintiye uğrattı. Bunun yerine, bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı, elini benimkine kadar indirip parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Biraz daha dayanabilir misin?" diye sordu, sorusu samimiydi. Eğer evet dersem, beni doğrudan eve götürecekti.

Eve.

Kötü bir yer değildi.

Artık değil.

Ama bu gece benimle ilgili

değildi. Bu gece Axel'le

ilgiliydi.

Arkadaşım.

Kocam.

Ve belki de o gece kovaladığımız hayaletlerden daha korkutucu olan şey, kalbimin, bir zamanlar ruhumun boş bir parçası olan kalbimin, onun bundan daha fazlası olabileceğini *ummaya* başlamasıydı.

"Bu inanılmazdı," diye Langley'e eve girerken söyledim. Hala arenanın yanındaki dairesini tuttuğunu biliyordum. Bizim gibi geçici bir şey için "mükemmel konum" dediği yerden vazgeçmek istememişti. Anlıyordum.

Ayrıca, yaşayamayacağı bir şey bulduğu için dairesinden bir kutu daha taşıdığını her gördüğümde gülümsüyordum. Bir parçam, benim de o şeylerden biri olmaya başlamayı umuyordu.

"Harikaydı," diye itiraf etti, çantasını kapının yanındaki kancaya asarken. Benim anahtarlarım da yanındaki kancaya asılıydı. İkisi de düğünümüzden kalma çerçeveli bir fotoğrafın altında duruyordu. Uçuş görevlileri, cupcake'lerden sonra öpüşmemizi, pek de iffetli olmayan bir hale gelmeden önce kameraya yakalamışlardı ve ben o fotoğrafı çok değerli buluyordum.

Şubat ayında bana bıraktığı tek şey bu olabilir.

Yedi haftadır evliydik, bu da iki hafta sonra, geçen ay yaptığım gibi bir düzine kırmızı kadife cupcake alacağım anlamına geliyordu. O gülmüştü, ama ona sadece altı ay boyunca onunla yıldönümümüzü kutlayabileceğimi, bu yüzden her birini tadını çıkarmasını sağlayacağımı söylediğimde garip bir şekilde sessizleşmişti.

Ama bu gece, kalbini saran o zırh biraz çatladı. *Beni* dışarı çıkardı. Kendisi hiç ilgilenmese de benim hoşuma gideceğini düşündüğü bir şeye *götürdü*. Vegas'ta parmağına o yüzüğü taktığımdan beri ilk kez umutlanmaya başladım.

Dondurucudan bir pint dondurma çıkardı, çekmecedен bir kaşık aldı ve geriye atlayarak mutfak adasına oturdu. Beyaz granit üzerinde, giydiği elbisesini düzeltirken bronzlaşmış bacakları tüm dikkatimi çekti.

"Peki, o C hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu, Ben & Jerry's Chunky Monkey'den bir kaşık dolusu alıp yemeden önce.

"Takım daha uyumlu olsaydı çok daha iyi hissederdim," diye cevapladım ve onun önüne geçtim. O kaşığı bir kaşık daha almak için çevirirken mutfak ışıkları sol elindeki elmaslarda dans ediyordu.

"Onları oraya götüreceksin." Kaşığı uzattı ve ben öne eğilip, uzattığı kaşığı aldım. "En azından benim görebildiğim kadarıyla antrenmanlar şimdiden daha iyi gidiyor."

"Yedi hazırlık maçından beşini kaybettik."

Omuz silkti. "Hazırlık maçları önemli değil."

"Eğer bu eğilim devam ederse önemli olacak. Birbirlerini parçalamakla o kadar meşguller ki, bir araya gelemiyorlar." Tekrar uzattığı kaşığı aldım ve tatlı soğukluğu tadını çıkardım.

"Devam edecek. İlk ev maçı yarın akşam. Eminim ki kendilerini toparlayacaklar. En azından, öyle olmasını umuyorum. O takımda gerçek yetenekler var." Kendisi için bir kaşık almadan önce alt dudağını yaladı, sonra kaşlarını çatarak tezgaha baktı.

"Ben de. Sezon başlamadan bitmesini hiç istemem." Onun bakışlarını takip ettim. "Ne arıyorsun?" Mutfak çok büyüktü ve ada da istisna değildi, ama granit üzerinde tek bir leke bile yoktu.

"Faith'in haklı olduğunu düşünüyordum. Tezgahlar mükemmel yükseklikte. Ayrıca, sen Lukas'tan biraz daha uzunsun." Dudaklarının arasına bir lokma daha dondurma attı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne için mükemmel yükseklik? Tezgahlar tezgahlar, değil mi?"

"Hayır, bunlar biraz daha yüksek, senin gibi devasa biri için mükemmel." Kaşığı vücudumun üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi, sonra bir kaşık daha aldı ve uzattı.

Eğilip aldım, sonra karımın gözlerinin ağzımın hareketini takip etmesini izledim.

Tezgahlar. Doğru. Her şey yerine oturdu ve bütün akşam onunla dışarıda olduğum için zaten çok tahrik olmasaydım gülerdim.

Onun uyluklarını kavradım ve ayırdım, sonra o nefesini tuttuğunda dizlerinin arasına girdim.

"Uh... merhaba?" Bana baktı ve göz bebekleri büyüdü.

Kalçalarını tutup onu tezgahın kenarına çektim ve o da bacaklarını daha fazla açarak kalçalarını içine aldı. Kot pantolonum ve elbisesinin arasında bizi ayıran çok fazla kumaş katmanı vardı, ama ben amacımı gerçekleştirdim

anladım ve dudaklarının açılma şekline bakılırsa, ereksiyonumun ona çarptığı yeri tam olarak hissetmişti.

"Evet, mükemmel yükseklik," diye fısıldadım. "Kesinlikle haklısın."

Nefesi titrek bir iç çekişle çıktı. "Doğru. Yani, mutfakta seks yapmaya inansaydım. Ama inanmıyorum."

"İnanmıyor musun?" Başparmaklarım, uyluklarının kalçalarıyla birleştiği çizgiyi izledi. Ben tam anlamıyla bacaklarının arasındayken nasıl inanmazdık ki? Birkaç hızlı hareketle onun içine girebilirdim ve bu açıda, her saniyenin tadını çıkarırdı.

"Hayır." Yavaşça başını salladı. "Diğer odalarda sorun yok ama burası? Yani, burada yemeklerimizi hazırlıyoruz. Bu tezgahı neredeyse her gün temizliyorum."

"Tezgahları temizlemesi için birini tutabilirim." Onu kendime doğru çektim, böylece bana yapıştı ve neredeyse inleyecektim. Son yedi hafta boyunca ona dokunmamak neredeyse imkansızdı.

"Mesele o değil." Bacaklarını belime dolayarak, topuklu ayak bileklerini sırtımın arkasına kilitleyerek, söylediği şeyi tamamen geçersiz kıldı. Kahretsin, ona girerken onları kıcıma değmesini istiyordum. Her gün kontrolüm biraz daha zayıflıyordu ve bu noktada, zar zor dayanıyormuşum gibi hissediyordum. Ve sekse karşı değildim. Seksi seviyordum. Ama onun bunun *sadece* seks olduğunu düşünmesine izin vermiyordum ve o hala bu noktayı anlamamıştı.

Scythe'a gelen herhangi bir hokey hayranıyla sevişebilirdim, ama ben karımla sevişmek istiyordum. Tanrım, umarım bunu anlamaya yakındır, çünkü ben artık umursamama noktasına gelmiştim.

"Ne demek istiyorsun?" Ellerimi çıplak dizlerine kaydırđım.

"Mesele mutfak, Axel." Bana kaşlarını kaldırdı.

"Bunun farkındayım." Ellerimi bacaklarına doğru kaydırđım, elbisesinin eteğine ulaşana kadar. Sonra daha da aşağı kaydırđım, uyluklarının üst kısmındaki yumuşak tenini hissedene kadar. "Çok dağınık olur mu sence? Yani, seni asla sadece yatak odasında olan bir kız olarak görmedim. Ya da kutu içindeki bir kız olarak, gerçekten."

Gözleri kısıldı. "Eğer ima ettiğın buysa, ben namuslu bir kız değilim. 'Evet' dediğımızden beri sana atlamaya çalışırken nasıl namuslu olabilirim ki?" Nefesini tuttu ve bileğine baktı, unutmuş olduğu dondurma kaşıktaki erimiş ve cildine bulaşmıştı.

"Senin namuslu olduğunu düşünmüyorum." Başımı eğdim, gözlerim hala onun gözlerine kilitliydi, ve bileğini yalayıp temizledim, sonra kaşığın ucunda erimemiş olan kısmı çaldım.

"Bence, nerede olduğunun önemi olmayacak kadar iyi seks yapmadın."

Dudaklarını büzdü. "İyi seks yaptım. Ama inan bana, hiçbir seks, buranın cupcake pişirdiğim tezgah olduğunu unutmamı sağlayacak kadar iyi olamaz. Bu tür şeylerin bir yeri vardır, Axel."

Neredeyse gülecektim, çünkü Langley yemek yapmayı bırak, pişirmeyi bile bilmiyordu. O da benim gibi tamamen işine odaklanmıştı, ama vücudumu formda tutmak benim iş önceliklerimden biriydi, bu yüzden çoğu bana düşüyordu.

"Anlıyorum." Eğilip çenesinin köşesine bir öpücük kondurdum. Kahretsin, çok güzel kokuyordu, narenciye ve yağmur kokusu. "Yani, doğru yaparsan işler oldukça karışabilir."

Başını geriye attı ve ben boynunu öperek elbisesinin bağlandığı yere doğru ilerlerken kaşık granit tezgaha düştü. "Öyle mi?" Elleri granit tezgaha değdi ve hafifçe arkasına yaslandı.

Ellerim hareket etti ve sanki ellerimi uyluklarında bıraktığımı unutmuş gibi nefesini tuttu. Başparmağımla tangasının çizgisini takip ettim ve uyluklarının üstünden açığına kadar izlediğimde kalçaları sarsıldı.

"Axel," dedi iç çekerek, dudaklarım onun dudaklarını öperken.

Bu gece randevumuz vardı ve randevular iyi geceler öpücüğüyle biter, değil mi? Evet.

"Bunu kenara çekersem, ıslak ve benim için hazır olduğunu göreceğim, değil mi?" diye sordum, başparmağımla klitorisinin üzerinde gezdirip kumaşın üzerinden hafifçe bastırarak.

"Evet," diye itiraf etti, kalçalarını sallayarak.

"Ama yeterince ıslak olmazsın," diye fısıldadım, ağzının kenarını öperek. "Damlayana ve aklını kaybedene kadar olmaz."

"Axel, lütfen," diye inledi, kalçaları elime doğru hareket ediyordu.

Tanga külotunu yana kaydardım ve parmaklarımı üzerine koydum. Zaten ıslaktı, kaygandı ve o kadar yumuşaktı ki neredeyse kendimi kaybediyordum. Neredeyse onun vücudunun değil, kalbinin benim nihai hedefim olduğunu unutuyordum.

Bir çığlık atarak birdenbire doğruldu. Bir eliyle saçımı tutan deri kayışı çözdü, diğer eliyle ise ensemini kavradı. "Aman Tanrım." "Sıkı tutun," diye emrettim, sonra onun istekli bedenini bırakıp kıcını tutmak için elimi uzattım.

Mutfaklara karşı bir garezi mi vardı? Ona mutfakların

en iyi sevişme yerlerinden biri olduğunu gösterecektim, ama bu gece olmazdı. Hayatımdaki diğer tüm engelleri aştığım gibi Langley'i de aşmam gerekiyordu. Bir. Isırık. Bir. Kez.

"Durmak istemedim," diye itiraf etti, boynumu öperken.

"Durmayacağız," diye söz verdim. "Karıma iyi geceler öpücüğü borçluyum." Neredeyse mırıldandı. "Bu ses hoşuma gitti."

Onu mutfağımızdan geçip çalışma odamıza taşıdım ve akşamlarımızı geçirdiğimiz geniş, yumuşak deri kanepeye yatırdım. Sonra ön kolumla ağırlığımı destekleyerek bacaklarının arasına yerleştirdim ve nefesini kesecek şekilde onu öptüm.

Öpücük tatlı ve yumuşak başladı, sonra derin ve ateşli hale geldi. Dilimi onun diline bastırdım, kıvrımlar ve hafif dokunuşlarla daldım, ta ki o saçımı çekip beni daha derine çekene kadar. Kadına istediğini verdim, dudaklarından inlemelerini çıkarırken bile onları içime çekiyordum.

Elim, kaldırdığı dizinden iç uyluklarına, sonra da ıslak külotunun kumaşının üzerine kaydı. Beyaz dantel parçayı uyluklarından, dizlerinden ve ayakkabılarından aşağı çekip yere düşene kadar yeterince uzun süre oturdum.

Gözleri büyüdü ve karardı, nefesleri küçük nefesler halinde geliyordu, ben de yüzümü denedim. Geleneklerime uygun olarak sezon öncesi boyunca tıraş olmuşum ve ilk normal sezon maçımızı kazanana kadar da öyle yapacaktım. Evet, cilt hala pürüzsüzdü. Uyluk içleri için mükemmeldi.

Sonra elbisesini beline kadar kaldırdım, göbek deliğinden topuklarına kadar çıplak bıraktım. Bacakları uzun ve inceydi, peki ya uyluklarının arasındaki bölge? Lanet olsun, yarıklarının hemen üstündeki küçük bir koyu renkli kıvrım şeridi dışında tamamen ağda yapılmıştı.

"Tanrım, Langley, mükemmelsin." Parmağımı yarık boyunca gezdirdim ve kalçaları yukarı doğru sıçradı. "Siktiğimin. Mükemmeli."

"Buraya gel ve bana söz verdiğin öpücüğü ver," diye emretti, sanki tatlı menüsündeki bir sonraki yemekmişim gibi bana bakarak.

Ona sırtıtarak cevap verdim, sonra omuzlarım onun uyluklarının arasına gelene kadar kanepeye geri kaydardım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, ben onun ipeksi bacak derisini öperken.

"Söz verdiğim gibi karıma iyi geceler öpücüğü veriyorum." Duygusal olarak benim sikimi almaya hazır olmayabilir, ama bu gecenin sonunda karımın tadının nasıl olduğunu öğreneceğim. Onu orgazma ulaştırabileceğim yollardan sadece birini öğrenecek.

"Axel!" diye bağırdı, ben ağzımı ona dayadığımda.

Bacaklarını omuzlarıma attım ve ellerimle uyluklarını sıkıca tuttum. Dilimle klitorisini yalarken, şişmiş tomurcuğun etrafında daireler çizdim, ama ona istediği doğrudan sürtünmeyi asla vermedim.

Dilimi açıklığından klitorisine kadar uzun uzun gezdirdim, her sinir ucunu uyandırdım ve bal gibi, baş döndürücü tadını içime çektim. Lanet olsun, inanılmaz derecede tatlıydı. Bundan asla doyamayacaktım.

Kalçaları altımda kıvrılana ve inlemeleri *yal*varan inlemelere dönüşene kadar onu defalarca yaladım.

Sonra dilimle ona girdim, o bana sıkıca sarılırken tekrar tekrar ittim. Sikim imkansız bir sertliğe ulaştı, onun yerine benim sikim ona girerken onun da aynı sertlikte sıkıca sarılacağını biliyordum.

"Axel!" diye bağırdı Langley, parmakları saçlarıma dolanarak, çaresizlik içinde beni hem çekiyor hem de kendine tutuyordu. Bana doğru kıvrılıyor, kalçaları tamamlanmak için sıçırıyordu. Derin kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, zevkten neredeyse çılgına dönmüştü.

Dilimin yerine iki parmağımı koydum ve onun ne kadar sıkı olduğuna haykırdım. Siktir, onu almamın zamanı geldiğinde onu genişletecektim.

"Evet!" diye bağırdı, parmaklarımin üzerinde sallanarak, orgazm olmaya hazır.
hazırdı.

orgazm olmaya hazır.

"Siktir, çok duyarlısın," diye homurdandım. Bu kadın lanet bir rüyaydı, sahte bir alçakgönüllülük veya tereddüt olmadan altımda uzanıyordu. Ne istediğini tam olarak biliyordu, bu da beni boxer şortumun içinde ıslak damlalar hissedecek kadar tahrik etti.

Penisim, onun içine girme ihtiyacından kelimenin tam anlamıyla ağlıyordu. "Lütfen, bebeğim, lütfen," diye bağırdı, yalvarışı gözlerinde yankılandı.

Parmaklarımla iç sinir demetini bulmak için hareket ettim, klitorisini dudaklarımin arasına aldım ve dilimle okşadım.

O çığlık attı.

Vücudu kaskatı kesilmiş, kasları gerilmiş, ben ona tekrar dokunduğumda. Sonra dilimle klitorisini bastırdım, parmaklarımla onu pompaladım ve o dağıldı.

Orgazm bacaklarını titretti ve dudaklarından benim adımı haykıran yüksek bir çığlık çıktı. Vücudu dalgaların üzerinde sallanıp durdu ve tam sakinleşmeye başladığında parmaklarımin çekip başparmağımla klitorisini tekrar bastırdım, onu ilkinden daha yüksek sesle ağlatan ikinci bir orgazma ulaştırdım.

Kafamda, onun içine girme, tekrar tekrar ona girerken bacaklarının beni sardığını hissetme ihtiyacı nedeniyle bir çınlama vardı. Ona, havaya, yemeğe, hatta kendi kalp atışlarıma ihtiyaç duyduğumdan daha fazla ihtiyaç duyuyordum.

Çınlama yoğunlaştı ve kığım titriyordu.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve şehvetimin içinde bir an için kafam karışmış bir şekilde ona baktım. Kendime yedi kez aptal diye küfredersen bile, başparmağım otomatik pilota cevap verdi.

"Ne?"

"Charleston County Hapishanesi'nden gelen ödemeli aramayı kabul ediyor musunuz?" diye sordu otomatik ses. "Connell MacDhuibh," Connell'in sesi ahizeyi doldurdu, sonra tekrar otomatik sese geçti. "Evet için bir tuşlayın."

Bir'i tuşladım ve kendimi lanetleyerek Langley'nin yanına oturdum. "Ne oldu?" diye sordu, elbisesini uyluklarının üzerine indirip oturarak sordu. Saçları dağınıktı ve sanki az önce iyice becerilmiş gibi görünüyordu.

"Connell'ı öldüreceğim, sorun bu," diye homurdandım.

"Beni çok çabuk öldürme. Yarın gece bana ihtiyacın olabilir," diye cevapladı, İskoç aksanı ile r harflerini yuvarlayarak. "Ve bana ihtiyacın yoksa, o zaman kesinlikle Price ve Ward'a ihtiyacın var, çünkü onlar da benimle birlikte buradalar. Caine ve Chandler da öyle, yani..."

"Ne halt ettin sen?" diye bağırdım, Langley'in açılmış bacaklarını görmeyi çoktan özlemiştim.

"*Scythe'da* küçük bir bar kavgasına karıştık." "Birbirinizle mi?" diye bağırdım.

"Hayır, tabii ki hayır. Bazı Hurricanes taraftarları, pislikler." Boğazını temizledi. "Ama belki sen gelip kefaletini ödersin diye umuyorduk, böylece koçu rahatsız etmek zorunda kalmayız." Sesi yalvarır gibi yükseldi.

"Tamam, kırk dakika içinde oradayım," dedim. Bu, Charleston şehir merkezine arabayla gitme süresiydi. "Ya da lanet olası hapishaneyi bulmam ne kadar sürerse o kadar. Sana inanamıyorum."

"Teşekkürler. Size borçluyuz."

"Ne kadar çok olduğunu bilemezsin." Telefonu kapattım ve saçlarımı elime geçirdim.

"Bebeğim?" diye sordu Langley, külotunu bacaklarından yukarı çekmeye başlamıştı bile.

İçimdeki çocukça bir ses *hayır diye* bağırarak istiyordu. Bunun yerine derin bir nefes aldım. "Reapers'in halkla ilişkiler sorumlusu olarak zaten biliyorsundur, MacDhuibh, Price, Ward, Caine ve Chandler'ı kefaletle

MacDhuibh, Price, Ward, Caine ve Chandler'ı kurtarmamız gerekiyor. Anlaşılan bir bar kavgasına karışmışlar."

Gözleri hafifçe büyüdü, sonra başını salladı. Sonra bir dönüşüm geçirdi. "Üç dakikaya ihtiyacım var." Yanımdan koşarak geçti, topuklu ayakkabılarıyla merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"İyi, çünkü benim aletimin inmesini sağlamak daha uzun sürecek," diye mırıldandım.

Saçları ve makyajı mükemmel bir şekilde yeniden ortaya çıktı ve omzunda postacı çantası tarzı bir evrak çantası vardı. "Gidelim. Yol tarifini biliyorum." Taşındığımızda satın aldığım yeni Rover'a doğru ilerlerken yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordum ve ona kapıyı açtım, o gerek olmadığını söylemesine rağmen.

"Bana hediye ettiğin muhteşem çift orgazm dışında mı?" diye sordu, ben yanına otururken.

"O konuyu açma bile," diye homurdandım. "Zaten lanet vites kolundan daha sertim.

"Bunu hallederim, biliyorsun. Eğer izin verirsen," dedi, gülümsemesi neredeyse sinsi bir hal almıştı. "Ve," diye devam etti. "En azından takımın *birlikte* bir şeyler yaptığını düşünüyordum."

Karıma sert bir bakış atmaya çalıştım ama arabayı garajdan çıkarırken gülmeye başladım.

GÖRÜNÜŞE GÖRE İŞE YARAMIŞ, çünkü ertesi gece ilk ev maçımızı beş üçe kazandık. Reaper Arena'daki yedek kulübesinden, tam da olduğumuz gibi sert adamlar gibi çıktık.

Beni Reapers'a getiren takım elbisesindeki esmer kadını gördüğümde, yedek kulübesinin hemen dışında durdum. Sonra kaskımı çıkardım, Lukas'ın karısının yanından geçtim ve karımı deli gibi öptüm, tasarımcı kıyafetlerine ter damlattığımı umursamayana kadar onu öptüm.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı dudaklarıma, bu geceki galibiyetten sonra artık pürüzsüz olmayacak yanaklarıma dokunarak.

Evet, bu *her şeye* değdi.

"Bu çok garip." Seattle Sharks'ın sahasının yanlış tarafında durmuş, Reapers'ın sabah antrenmanı için buz pistine çıkmasını izliyordum. Bu akşam Sharks ile karşılaşacaktık. Geçmişim ve bugünü, hepsi ortada ve açıkta. Tanrım, Lukas, Noble, Porter ve Gage'in nasıl hissettiklerini hayal bile edemiyordum. Diğer Reapers oyuncularının bu maçta pek bir çıkarı yoktu, ama benim çocuklarım? Sonuç ne olursa olsun, bu acı verici olacaktı.

"Bir daha söyle." Faith başını salladı. "Dün gece Eric'le akşam yemeği yemek hoş değildi değil, ama vay canına. Onu hiç desteklememiştin." "Burası NHL," dedi Harper, Faith'in diğer tarafında,

"Bu olur."

Faith ve ben birbirimize gülümsedik. "Ne olmuş yani? Kardeşin Reapers'ı satın alıyor, sen devrim niteliğinde bir kask icat ediyorsun ve birdenbire bu işin içini dışını biliyorsun?" Onunla dalga geçtim.

Harper omuz silkiyor ve gülüyordu. "Bu oyunu anlamamın uzun sürmeyeceğini biliyordun."

"Sen her zaman anlarsın," dedi Faith. "Ama..."

"Aman Tanrım!" Hepimiz ayağa fırladığımızda onu keserek sözünü kestim. Kalecimiz Fields yerde yatıyordu. "Ne oldu?"

"O bizim yedek kalecimiz değil miydi?" diye sordu Harper, gözlerinde endişeyle.

"Evet," dedi Faith. Başlangıç kalecimiz Thurston, kaleci koçu Hartman gibi hemen Fields'ın yanına koştu. "Kahretsin, dizini tutuyor." Dudaklarını ısırdı. Eric Gentry, kardeşi ve Seattle Sharks'ın kalecisi, bir sezon boyunca sahalardan uzak kalmasına neden olan bir diz sakatlığı geçirmişti. Bunun bir oyuncu için ne kadar zor olabileceğini biliyordu.

"Thurston'ı da kaybedersek ne yapacağız?" diye sordu Harper.

Gage zaten antrenörlerle birlikte buz üzerindeydi ve Axel endişeli bir bakışla bana doğru baktı. Orada ne duyduysa, iyi bir şey değildi.

Kahretsin, onu buz pistinden taşıyorlardı.

"Acilen sözleşmeli bir kaleciye ihtiyacımız var," dedi Faith, gözleri Lukas'a kilitlenmiş halde.

"Tek maçlık sözleşme," dedim, kuralı belirsiz bir şekilde hatırlayarak. Bir kalecimiz zaten sakat olduğu için, tek maçlık bir sözleşmeyle acil bir kaleciyle anlaşmamız gerekiyordu. Bazen bu, alt lig takımından veya yerel bir üniversite oyuncusundan olurdu...

Faith ve Harper'a baktım, aynı anda aklımıza bir fikir geldi.

"Sawyer," dedik hep birlikte.

"Onu ara!" diye Faith'e ısrar ettim.

"Sen oraya git ve Gage ile konuş," dedi, cep telefonunu çevirmeye başlamıştı bile.

Sawyer McCoy, açık seçmelerde Seattle Sharks tarafından seçilmeye iki saniye kalmıştı. Diğer kaleciden bir kıl kadar yavaştı, ama Thurston da bu gece sakatlanırsa kesinlikle görevini yerine getirebilirdi. Tribünlerden aceleyle geçtim ve Gage buz pistinden geri dönerken onun görüş alanına girdim.

"Nyström?" Tünelde durdu. Fields'ı takip etmek için sabırsızlandığını biliyordum, ama hala isim değişikliğimle dalga geçiyordu, yani stres seviyesi maksimumda değildi.

Axel'in yanımdan kayarak geçtiğini görünce onu düzelttim. "Bu gece yedek kulübesinde acil bir kaleciye ihtiyacımız var, değil mi? Fields geri dönemezse diye?" O benim altımda durmak için yürürken, tüneli gören kalın metal çubuğa yaslandım.

"Tanrım, Nyström, düşme. Evet, ben de öyle düşünüyorum. Fields bir patlama sesi duyduğunu söylüyor, bu da bugün onu buzun üzerine çıkarmayacağım anlamına geliyor."

"Pierce-Nyström," diye hatırlattım ona gözlerimi devirerek. "Yerel bağlantılarım var."

"Kim?"

Lukas ve Noble onun arkasından tünele girdiler, ikisi de neredeyse hiç nefes nefese değillerdi.

"Sawyer McCoy. U-Dub mezunu. Üniversitede dört yıl boyunca oynadı," diye önerdim. "Acil durum kalecisi," diye Lukas ve Noble'a hızlıca bilgi verdim.

"Ve Gentry ile açık seçmeler için kişisel olarak antrenman yaptı," diye ekledi Lukas. "Neredeyse Sharks kadrosuna giriyordu."

Noble başını salladı. "İyi adam. Yetenekli, belaya bulaşmıyor ve çok çalışıyor. Eğer Thurston sakatlanırsa, McCoy kaleyi devralır."

Gage birkaç saniye düşündü, şüphesiz zihnindeki hokey bağlantıları listesini gözden geçiriyordu. "Arayın," dedi.

"Aradım bile," dedi Faith, korkuluklara yaslanarak kocasına gülümsedi.

"Parmaklığa yaslanmayı bırakın, ikiniz de. Yaralı bir oyuncu olması yeterince kötü, bir de çıldırmış kocalar ve yaralı eşler olmasın. Silas'ı arayıp bir günlük sözleşme yapacağım," dedi. "Buraya geldiğinde onu ikinci kattaki konferans odasına getirin."

Axel bize doğru kayarken ona göz kırptım ve başımı salladım, sonra topuklarımı döndürdüm ve oyuncu girişine doğru yürüdüm, Faith de hemen arkamdaydı. Reaper'ın halkla ilişkiler ekibinde harika bir ikinci komutan olduğu ortaya çıkıyordu, ama yine de Lukas'ı takip etmek için yeni kurduğu işini bırakmış olmaktan dolayı acı duyup duymadığını merak ediyordum.

Yarım saat sonra, Faith'in önerdiği ve Silas'ın kaşlarını kaldırdığı bir değişiklikte Sawyer McCoy, Reapers ile bir maçlık sözleşme imzaladı.

Bundan sekiz saat sonra, Reapers'ın maça çıkmak için arenaya gelmesinden hemen önce, Faith, Harper ve ben Sawyer ile boş soyunma odasında oturduk.

Faith ve Harper, patencilere aşık olmadan önce yıllarca onun oda arkadaşı oldukları için oradaydılar. Üçü çok yakın arkadaşlıklar. Sawyer'ın çevresinde pek fazla aile desteği yoktu ve onlar bunu fazlasıyla telafi ediyorlardı. Ben oradaydım çünkü soyunma odasında iki kız ve bir oyuncu olması halkla ilişkiler açısından bir kabustu. Üçümüz, özellikle Gage önümüzde dururken, ben halkla ilişkiler görevlisi olarak orada olduğum için resmi bir ziyaret haline getirdik.

Sawyer soyunma odasındaki bankta oturuyordu, Reapers forması ellerindeyken dizlerinin arasında sallanıyordu.

"Will Call'da bilet bırakabileceğim kimse yok mu?" diye sordu Gage. "Bu hakkın var ve onlar aile locasında oturabilirler. Anne, baba, kardeşler, kız arkadaş... istediğin herkes."

"Hayır, efendim. Kimse yok," dedi sessizce, gözleri formunun arkasında yazılı *McCoy* ismine odaklanmış halde. "Annem... bunu yapabilecek durumda değil ve şu anda kimseyi görmüyorum."

Gage kaşlarını çattı, ama Faith ona hafifçe başını salladı ve Sawyer'ın sırtına destekleyici bir şekilde elini koydu.

"Bunu duyduğunda çok heyecanlanacak." Faith ona sulu bir gülümseme attı.

"Evet, ben zaten aradım ve hemşiresi maçı televizyonunda izleyeceğine söz verdi." Zoraki bir gülümseme attı. "Ve ona fazladan bir forma alman da çok hoştu." Bakışları Gage'e kaydı. "Bu fırsat için teşekkür ederim, efendim."

"Çocuklarımın dediğine göre," bizi işaret etti, "bunu hak ettin." Gage, birkaç saniye boyunca bu anın tadını çıkarmasına izin verdi, sonra "İyi misin?" dedi.

Sawyer hızla gözlerini kırıştıtarak başını salladı. "Her şey yolunda. Tekrar teşekkürler."

Gage başını salladı ve bana bir bakış attı. "Siz üçünüz oyuncular gelmeden buradan gitseniz iyi olur. Otobüs beş dakika sonra gelecek." Ağzının köşesi şakacı bir gülümsemeye yukarı kalktı. "Soyunma odalarıyla ilgili geçmiş olayları çok iyi biliyorum... özellikle bu arenada." Bakışları Harper ve Faith'e kaydı, ikisi de kızardı. "Parmaklarınızda kimin yüzüğü olduğu umurumda değil, siz dikkatimi dağıtırsınız, özellikle sen," dedi ve beni işaret etti. "Bu gece imzaladığım o vahşi İsveçli savaşçıya ihtiyacım var, karısına aşk dolu bakışlar atan aşk hastası ayıcığa değil."

"Bailey aynı tepkiyi uyandırmıyor mu?" Faith, Gage'i taklit etti.

"Karım..." Boynu kızardı. "İşte bu yüzden o da Soyunma odasına girmesi yasak." Etrafına bakındı. "Kesinlikle bu odaya değil. Görüşürüz," dedi Sawyer'a ve ıslıkla dışarı çıktı.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Sawyer, başparmağıyla formayı okşayarak.

"Harika bir iş çıkaracaksın," dedim, onun bu fırsatı hakkında çılgılık atma isteğine direnerek.

"Thurston'ın sakatlanmasını istemiyorum," dedi, bankadan kalkıp formayı arkasına asarken. Dolabın üzerinde adını görünce tekrar başını salladı.

"Ben de istemiyorum," dedim, omzuna vurarak. "Ama en azından bunun için heyecanlanabilirsin. Gage senin oynadığını görürse..."

"Bu," diye sözümü kesti, Reapers formasına işaret ederek. "NHL'ye en yakın olabileceğim şey bu, Langley." Elini kısa kesilmiş kahverengi saçlarının üzerinde gezdirerek iç geçirdi. "Ve benim için sorun yok. O maddeyi eklemesini sağladığına inanamıyorum, Faith." Gözleri yumuşaktı, ama eski oda arkadaşına baktığında kaşları çatıldı.

"Ne?" omuz silkti. "Aslında Eric'in fikriydi. Onu aradım ve bana deneme süresi maddesi eklememi söyledi. En yakın arkadaşlarından biri için en iyisini isteyen bir kıza kıyamazsın, Sawyer."

"Kızgın değilim." Fazla gürültü yapmadan tişörtünü çıkardı ve spor çantasını açtı.

Gözlerimi ondan ayırmadan önce, keskin karın kaslarını ve pürüzsüz cildini iyice süzdüm. Görünüşe göre Faith ve Harper buna alışkındı, çünkü adam yarı çıplakmış gibi davranmadan sohbetlerine devam ettiler.

"İyi," dedi Harper, sanki bu çok normalmiş gibi. "Çünkü bu madde, bu gece oynarsan, otomatik olarak gelecek yılın kadrosu için denemeye davet edileceğin anlamına geliyor. Bu dahice bir fikirdi, Faith."

"Teşekkürler, Harper, Eric'in bunu önerdiği için oldukça gurur duydum."

Sawyer dar bir Under Armour tişörtünü giydi ve ben gözlerimi kaçırmayı bıraktım. Hokey soyunma odasında hiç rahatsız hissetmemiştim, özellikle de işim nedeniyle, ama daha önce hiç kimsenin *karısı* olmamıştım.

Tanrım, soyunma odasında oturup kocamın soyunmasını izleyebilseydim? Bütün gece o gösteriyi izledim.

"Artık boş hayaller kurmaktan vazgeçtim," dedi Sawyer kızlara. "Bu gece harika ve bunun için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama ben aynı zamanda gerçekçiyim. İkinizin burada olmasının benim için çok büyük anlamı olduğunu söylemeliyim." Bana gülümsedi, "Senin için de, Langley."

"Bunu hayatta kaçırmazdık." Faith ayağa kalktı ve arkadaşına sarıldı. "Erkeklerimiz senin giyindiğin kıyafetleri giymese bile, senin için burada olurduk."

"Yine de öyle olduğu için çok mutluyuz, çünkü istatistiksel olarak..." Sawyer, Harper'ı grup kucaklaşmasına dahil etti ve onun söylemek üzere olduğu verileri etkili bir şekilde bastırdı.

"Üzgünüm Langley, sana sarılmayacağım. Kocan çok korkutucu," dedi Sawyer, kızların başlarının üzerinden sırtarak. Adam neredeyse Axel kadar uzundu, bu da bir şey ifade ediyordu.

Soyunma odasının kapıları açıldı ve Gage, oyuncular içeri girerken bize öfkeyle baktı.

"Biz tam çıkmak üzereydik!" Faith ciyakladı ve çıkarken Lukas'ın kışına bir şaplak attı.

"Maçtan sonra içki içelim!" Sawyer seslendi ve Faith başparmağını kaldırdı yükseltti.

"Kesinlikle," diye cevapladı Lukas, Sawyer'ın sırtına bir şaplak atarak. "Vay canına, yüzünü görmek ne güzel!" Sawyer, Reaper taraftarlarının ilgisiyle boğulmuştu ve ben gülümsedim.

Harper, Noble yanımızdan geçerken bir öpücük çaldı.

Fena fikir değil.

Kocam içeri girdi, uzun boylu, yakışıklı ve bacaklarımın arasında nasıl hissettireceğini merak ettiğim gölgeli bir sakalı vardı.

"Ne yapıyorsun..."

Onun sorusunu bir öpücükle susturdum, ben kalkmadan önce eğilmesini çok sevdim. Hızlı, yumuşak ve iffetliydi, ama anlam doluydu.

"Mooneyes!" diye suçladı Gage.

"Evet, evet!" omzumun üzerinden seslendim. "Bu gece bazı Shark'ların kalbini kırar mısın?" diye Axel'e sordum, parmağımla onun alyansını okşayarak.

"Sadece çok nazikçe istediğin için," diye mırıldandı.

"Defol buradan Nyström!" diye bağırdı Gage.

Axel'in gözleri onun yönüne döndü.

"Sen değil, diğeri!" diye açıkladı Gage.

Kocama göz kırptım ve soyunma odasından çıkarken Sharkların bölgesinde kendimi birdenbire çok daha az garip hissettim. Faith ve Harper'ı bulana kadar, o zaman Gage'i düzeltmediğimi fark etmemiştim.

* * *

BİR KAÇ SAAT SONRA, Reapers'ın zaferini kutlamak için oradan ayrıldım — geçmişte ve şu anda Sharks'ta oynayan bazı oyuncular bir araya gelip sohbet ediyorlardı — ve Seattle'a indiğimden beri gitmek istediğim tek yere doğru yola çıktım. Mideimde soğuk bir kaynak gibi korku kıvrılıyordu, ama ödül, eski sevgilimi görmekten katlanmaya değecekti.

Asansörle onun dairesine çıkarken bu gerçeği kendime on kez hatırlattım.

Eskiden *bizim* evimizdi, ama uzun çalışma gecelerinde uzun çalışma gecelerinde ofisin yakınında kendi dairemi tutmuştum. Charleston'da yaptığım gibi... ama Axel ile evlendiğimden beri orada hiç uyumamıştım. Orada geçirdiğim en uzun süre, eve taşımak istediğim eşyaları almak içindi.

Evimize. Axel'in

ve benim

evimize.

Sıcaklık dalgası tenimi okşadı, içim arzuyla doldu.

Axel, özel iyi geceler öpücüğüyle aklımı başımdan almıştı... tam da bacaklarımın arasında. Tanrım, o adam bana yıldızlar, nehirler, her dilinin geçişinde içimden dökülen bir duygu ve enerji seli görmemi sağladı. Bu, benim özenle inşa ettiğim her bir duvarı yıkmasıyla bir tür serbest bırakılmaydı. O sadece bedenimin kilidini açmakla kalmamış, *kalbimin kilidini* de açmıştı. Ve bu beni çok korkutmuştu.

Ama aynı zamanda beni heyecanlandırdı. Ve bu da önemli bir şeydi. Ayrıca, Axel ile yaşamayı seviyordum.

Eski sevgilim mi? İş gerektirdiğinde kendi dairemde geceleri geçirmek rahatlatıcıydı. Onun sürekli eleştirilerinden uzaklaşmak, uzak kaldığım zamanların tadını çıkardım.

Geriye dönüp baktığımda, bir parçam her zaman ilişkimizin yürümeyeceğini biliyordu. O adamın beni olduğum gibi değil, olmak istediği gibi gördüğünü bilinçaltımda fark ediyordum. Kanımdaki o ateşi kullanarak sinirlerimi kül ettim ve kapısını çaldım.

Sinir bozucu bir süre sonra kapı açıldı.

Devon kapı çerçevesine yaslanmış, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle duruyordu. Kıyafetine baktım.

"Seksi bir randevun mu var?" diye sordum, vücudunu saran Armani kıyafetlerini fark ederek.

"Elbette," dedi, dudaklarını büzerek. "Sonsuza kadar sana özlem duyacağımı düşünmüyordun, değil mi?"

Onun bakışına karşılık verdim. "Kesinlikle hayır. Ama itiraf etmeliyim ki, kedimi aylarca rehin tutacağını da beklemiyordum." Ona neredeyse tısladım. "Nerede o?" Daireye girmek için adım attım, ama o yolumu kesti.

Bu güç gösterisine sinirlendim.

"Artık burada hoş karşılanmıyorsun," dedi. "Bu kararı, beni değil kendini seçtiğin gün verdin. Bizi değil. Ama zaten, sen her zaman bencil birisin."

Görünüşte giydiğim zırha rağmen, sözleri hedefini vurdu. Acıyı ona hiç göstermedim. "O zaman lanet kedimi getir, ben de bir daha asla geri gelmem."

Adi herif. Bir zamanlar hayatımızı birlikte geçirmeyi planlamışken nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Aylarca kedimi benden esirgediği zamana kadar ona karşı *gerçek* bir nefret beslememiştim.

"Her zamanki gibi çok hanımefendi, Lang." Gözlerini devirdi, bana dilini saklatarak dairesine girdi ve beni koridorda bıraktı.

Yumuşak bir miyavlama damarlarımda donmuş kanımı eritti ve iki nefes sonra, turuncu ve sarı tüylü bir topu bana doğru itti.

"Oh," dedim, hemen tüylerini okşayarak. "Hufflepuff, benim tatlı meleğim. Kötü kalpli yaşlı doktor sana iyi davrandı mı?" Ona dik dik baktım. "Onun eşyaları mı?"

"Bu, avukatlarla yapılan anlaşmanın bir parçası değildi."

"Dalga mı geçiyorsun?" diye tısladım, Hufflepuff göğsüme kıvrılmıştı. "Kedi taşıma çantası ve oyuncakları sana ne işe yarayacak ki?"

"Bu artık seni ilgilendirmez," dedi. "Ve bu şeylerin parasını ben ödediğim için, onları ben saklayacağım."

Gözlerimi devirdim ve boş elimle ona kaba bir hareket yaptım. Devon, sol elimin yüzük parmağındaki elması görünce gözlerini genişletti. Cep telefonum çaldı ve hemen onu çıkardım. Ekranda Axel'in adı yanıyordu ve bir an cevaplayıp cevaplamamayı düşündüm, ama hemen sessize aldım. Bu karışıklık bittiğinde onu birazdan geri arayacaktım.

"Çok uzun beklemedin."

"Anlamadım?" dedim, göğsüme yaslanıp mırıldanan Hufflepuff'ı okşayarak.

Yüzüğümü işaret etti. "Hokey oyuncularının eşleri her zaman hazır bekleyen kadınlar olması gerekmez mi? Onu susturmana şaşırdım."

"Oh, kendini beğenmişlik yapma," dedim. "Burada işimiz bitti." Onu incitmekten zevk almasına izin vermek istemediğim için, arka arkaya döndüm.

"Hayatın güzel olsun, hokey kızı!" diye koridordan seslendi.

Hufflepuff'a gülümsedim ve ona veda hediyesi olarak yine o kaba harekete başvurdum. "Merak etme, Hufflepuff," dedim, asansör düğmesine basarak. "O kötü adamı bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Göğsümdeki yük kalkmıştı, dört kiloluk tüylü top göğsüme kıvrılmış olsa da. Bu sonuca varmak, bebeğimi geri almak, hayatıma devam etmek için tam da ihtiyacım olan şeydi. Ama asansörle zemin kata inerken, Axel'in çağrısını susturmamı düşünmeden edemedim. Onun ihtiyaçlarını görmezden gelip kendiminkileri öncelikli kılmak ne kadar *kolay* olmuştu.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Onun oyuncularla birlikte kutlama yapıp sohbet ettiğini varsaymışım. Bu yüzden bu durumu kendi başıma halletmek için beklemiştim, onu benim karmaşama sürüklemek istememişim.

Ama... ya onun aramasını cevaplamayarak, ona önemsiz olduğunu mu gösteriyordum? Ya teknik olarak evli olduğumuz için artık ona daha fazla zaman ayırmam mı bekleniyordu?

Hufflepuff'un uçağa binmesi için yeni bir taşıma çantası alırken bu konuyu kafamda çevirdim. Ve her saniye geçtikçe ve onu geri aramadıkça, Devon'ın sözleri içime işliyordu.

Bir erkeği kariyerimin önüne koyabilecek miydim? Kendimin önüne? Yoksa çok çalışan soğuk iş kadını olarak görülmeye mahkum muydum? İkisi birden olamaz mıydım? İşini seven acımasız iş kadını ve seçimlerini destekleyen bir erkeğin olmasını seven, ihtiyaçları olan etten kemikten bir kadın? İkisinden biri olmak zorunda mıydı?

Axel bana seçim yapmam gerektiğini hiç belirtmemişti, ama aynı hataları tekrar tekrar yaşamaktan korkmaktan kendimi alamıyordum. Bir daha seçim yapmak zorunda kalmayacaktım. Asla. Devon bu konuda beni bu kadar derinden incittikten sonra olmazdı.

Axel, Devon'a hiç benzemiyor.

Doğru.

Sandığımdan daha doğru.

Çünkü Devon bir zamanlar *benimdi*... beni mahvedecek kadar benimdi.

Ve Axel?

Ona bu tür bir güç vermekten çok korkuyordum.

BİR SAAT SONRA, Hufflepuff eve dönmek için gereken her şeyi hazırlamıştı ve Axel beni havaalanının dışında bekliyordu.

Taksi'den inip ona doğru yürürken, midemde sinirlerim gerildi ve kıvrıldı. Hala onun daha önce bıraktığı sesli mesajını dinlememiştim, kedime uygun bir seyahat çantası bulmakla meşguldüm. Bir elimde boş çantayı, diğer elimde kedimi tutuyordum. Taksi şoförü, bagajımı Viking'immin önündeki yere getirdi.

Omuzları gevşek, gözleri parlak bir şekilde her adımımı takip ediyordu. adımımı takip ediyordu.

"Merhaba..."

"Aramadığım için özür dilerim," sözlerini keserek, panik ve özür karışımı bir duygu ile ağzımdan döküldü.

Kaşlarını çattı ve aramızdaki mesafeyi kapattı.

"Ben... ben..." Tanrım, ben konuşmak ve pazarlık etmekten para kazanıyordum.

Nasıl oldu da şimdi dilim dolandı?

Çünkü onu incitmek istemiyordum.

Çünkü düğün günümüzdeki kırmızı kadife keklerden bu yana, ona o kadar yakınlaşmışım ki, onu kızdırmak ya da incitmek düşüncesi... içimi o kadar karıştırdı ki, geriye sadece şüphe kaldı.

Axel, Hufflepuff'a uzandı ve yumuşak tüylerini nazıkçe okşadı. "Bensiz gittin," dedi, gözleri kedime bakarak.

"Seni benim karmaşama bulaştırmak istemedim."

O başını salladı, Hufflepuff onu okşarken öfkeyle mırıldanıyordu.

"Bunu... kendi başıma yapmak zorundaydım," dedim. "Onu geri kazanmak için seni ve Viking gibi korkutuculuğunu kullanmak istemedim. Ve dürüst olmak gerekirse, şimdiki hayatımın iyi yanlarının geçmişimin kötü yanlarıyla temas etmesini hiç istemiyorum." Bir an için alt dudağımı ısırdım, düzensizleşen nefesimi yakalamaya çalışarak. "Anlıyor musun? Senin çağrını susturduğum için gerçekten üzgünüm

—
"Özür dilenecek bir şey yok," dedi, kolunu belime dolayarak. "Ne kadar güçlü olduğumu biliyorum. O pislikle yüzleşmek için bana ihtiyacın olmadığını biliyorum."

İçimden bir nefes aldım, göğsümdeki gerginlik biraz azaldı.

"Peki ya telefon?" diye sordum, onu susturarak ilişkimizde bir sınırı aşmış mıyım diye onun yanıtını duymak istiyordum.

Dudaklarında yumuşak, rahat bir gülümseme belirdi. "Uçuş öncesinde tatlı bir şeyler ister misin diye sormak istedim. Benden gelen aramayı cevaplamamanı sorun etmiyorum. Bu minik canavarı kurtarmak gibi önemli bir şey yaparken cevaplamamanı sorun etmiyorum." Kollarımdaki tekir kediye tekrar okşadı. "Hufflepuff'a benziyor," dedi. "Onlar şefkatli ve azimli, değil mi?"

Biraz irkildim, şüphesiz gözlerim şokla dolmuştu. "Google'da mı aradın?" diye gülerek sordum.

"Hayır," dedi, hafifçe alaycı bir şekilde gülerek el bagajımı aldı ve bizi havaalanı girişine doğru yönlendirdi.

"O zaman nasıl..."

"Uçuşlarda kitapları dinlemeye başlamış olabilirim. Ya da deplasman otobüs yolculuklarında. Ya da bulduğum her fırsatta."

Yürüyüşümü durdurdum, kalbim o kadar şişti ki göğsüm ağrımaya başladı. Duygularımı bastırdım. "Hangi kitabı okuyorsun?" diye sordum.

"Dördüncü."

Kaşlarımı kaldırdım. "King'den daha mı iyi?" diye alay ettim.

O şakacı bir şekilde homurdandı. "Farklı. Türleri farklı," dedi. "İkisini de seviyorum." "Onları dinlediğine inanamıyorum," dedim.

"Senin ilgilendiğin her şeyle ilgilenirim, Langley. Ve en sevdiğin varlığın adını kitaptan aldığın için, onları dinlememem mümkün mü?" Bana, cevabın ne kadar açık olduğunu haykıran bir bakış attı, ama yine de beni derinden sarsmıştı.

Tehlikeli, korkutucu, mutluluk verici bir bölge. Kalbim orada atıyordu.

Çünkü geçen her gün, Axel ile hala evliydim... ve kalbimi bu ilişkinin kesin bir son tarihi olduğuna ikna etmek gittikçe zorlaşıyordu.

Langley'in kedisi dişlerimi fırçalarken bana dik dik bakıyordu. İşimi bitirip küçük turuncu tüylü topu aşağıya baktım. "Yemeğini yedin. Suyunu içtin. Başka neye ihtiyacın olabilir ki?"

Lanet şey bana miyavladı.

"Kedi dili bilmiyorum," dedim İsveççe. Hufflepuff bacaklarımın arasına kıvrıldı ve mırlamaya başladı. "Tipik bir dişi," diye gülerek kürkünü okşadım. "Aksanım her seferinde onları etkiliyor. Annem hariç, o benim cazibeme karşı bağışık gibi görünüyor."

Yatak odasına doğru yürüdü, sonra yatağın kenarına oturdu, kuyruğunu ileri geri sallayarak bana yaklaşmamı izledi.

Yatağa tırmandım ve en son Stephen King romanını almak için komodine uzanırken uzandım.

"Yemin ederim, böyle günler," diye küfretti Langley, dolabından çıkarken, kısa, ipek bir gecelik giyiyordu. Ya da ona benzer bir şey. Her neyse, kıcını zar zor örtüyordu ve turkuaz rengi cildini krem rengi gibi gösteriyordu. Kesimi, kıvrımlarına çok yakışıyordu ve anında beni sertleştirdi. Karımın yanında sürekli acı çekmeye alışmıştım, ama bana değer verdiğine dair bir işaret vermesine hazır değildim.

"Şimdi ne oldu?" diye sordum, Taze'nin sekiz yaşındayken bana yaptığı kitap ayracını bulana kadar kitabı karıştırdım. Laminasyona şükürler olsun, yoksa bu şey bu kadar uzun süre dayanmazdı. Onu özlüyordum. Evet, mesajlar ve aramalar iyiydi ve bunun büyüme sürecinin bir parçası olduğunu anlıyordum, ama geride bıraktığım her şeyden ve herkesten daha çok küçük kardeşimi özlüyordum.

"Silas'ın benim Reapers için bir tür hayır kurumu yönetmemi istediğini biliyor muydun?" diye sordu, saçlarını tararken.

"Bunu bana hiç söylememiştin," dedim, onun heyecanını fark ederek ve sayfamda bir not alarak.

"Ona bunun mümkün olmadığını söyledim. Bunun için hiç vaktim yok. Güneyli paralar ve bağışçılar konusunda bilgili, tatlı bir güneyli kızı işe alması gerekiyor, çünkü ben sizinle uğraşmaktan başım dolu." Fırçasını bana doğrulttu, sanki onu fazla mesaiye zorlayanlardan biriymişim gibi. Seattle'dan eve döneli yirmi dört saat olmuştu ve onu neredeyse hiç görmemiştim.

"Hey, ben bir PR rüyasıyım," dedim, kitabımı komodinin üzerine koyarak. Hufflepuff zıpladı, ayaklarımın dibine indi ve hemen dizime kıvrıldı.

"Buna izin verme," diye azarladı Langley. "Onun kendi yatağı var."

Tabby'nin kulaklarının arkasını kaşdım ve karşılığında mırıldanarak teşekkür etti. "Bu evdeki kadınları kızdırmamaya çalışıyorum. Aslında, hiçbir yerde kadınları kızdırmamaya çalışıyorum."

Kafasını yana eğdi ve gözlerini kırptı. "Ne?"

"Kaç tane kadın vardı?"

Kahretsin, demek bunu konuşacaktık. Tamam. "Ne bağlamında?" Kaşlarını kaldırdı.

"Tamam." Boğazımı temizledim ve tamamen oturdum. "Birkaç tane oldu, ama sen İsveç'e geldiğinden beri kimse olmadı."

"Birkaç tane," dedi yavaşça. "Tamam." Banyoya girdi ve dişlerini fırçalarken musluğun sesini duydum. "Bana öyle bakma," dedim tüylü, yargılayıcı yatak arkadaşına.

Musluk kapandı ve kısa bir süre sonra kapıda yeniden ortaya çıktı. Bu konuyu bırakacak gibi görünmüyordu. "Model var mı? Modellerle çıkacak türde bir adama benziyorsun."

Çenem gerildi. "Birkaç tane."

"Tanıdığım biri var mı?" Kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu.

"Lukas'ın lansmanında bir veya ikisiyle karşılaşmış olabilirsin," diye itiraf ettim.

"Şey, bu sadece..." Başını salladı. "Eminim *onlarla* yatmışsındır," diye mırıldandığını duyduğuma yemin edebilirim.

"Langley, yatağa gir," diye emrettim yumuşak bir sesle, o çok ince yatağımızın ucunda volta atmaya başladığında. Bu şey, felaketin habercisiydi.

O dudaklarını bükerek yanıma kaydı. Hufflepuff yerinden kıpırdamayınca Langley alaycı bir şekilde, "Hain!" dedi.

Ben güldüm ve karımı belinden tuttum, sonra yanıma döndüm ve Hufflepuff yere atlarken onu bana doğru çektim. "Min enda kârlek,

geçmişte kimse benim için bir şey ifade etmiyordu. Tage'yi büyötmekle meşguldüm. Hiçbiri evime gelmedi, hiçbir i birkaç aydan fazla kalmadı ve hiçbir i benim soyadımı almadı."

O içini çekti. "Neden sorduğumu bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle, elini benimkinin üzerine koyarak.

"Çünkü benimle kimlerin yattığını bilmeye hakkın var," dedim ona. "Saklayacak hiçbir şeyim yok, Langley. O zamanlar olması gerektiği kadar... seçici değildim."

"Kendi karınla bile yatmıyorsun," diye inledi. "Bence sen seçici olmaktan da öteye geçtin." Kollarımda dönerek bana döndü. "Beni ne kadar çok istediğini sürekli hissetmeseydim," kalçalarını şişkin boxer şortumun üzerinde salladı, "ilgilenmediğini düşünebilirdim."

"İlgileniyorum," diye onu temin ettim, gözlerimdeki eğlence izleri kaybolmuştu. "O ipek kumaşı vücudundan kaydırıp yerine ağzımı koymaktan başka bir şey istemiyorum. Son birkaç aydır beni ne kadar çıldırttığının farkında bile değilsin."

Koyu kahverengi gözleri benimkileri aradı, elleri çıplak göğsümde duruyordu. "O zaman neden?"

Elimi kalbinin üzerine koydum. "Çünkü bu gecelik dediğin şeyin altında ne olduğu kadar bununla daha çok ilgileniyorum."

Yutkundu, gözleri hafifçe büyüdü. "Devon'dan beri kimse olmadı."

"Bana söylediğin için teşekkür ederim," dedim ve narin kulağının arkasına siyah ipek bir saç teli sıkıştırdım.

"Ondan önce üç kişi vardı. Lisedeki erkek arkadaşım, üniversitedeki bir hata ve ayrılmadan önce iki yıl çıktığım bir erkek." Alnı kırıştı. "O Johns Hopkins'e girdi, ben de Seattle'da bir iş buldum, ben de oraya gittim." Dudaklarını sıkarak zorla gülümsedi. "Ben hiçbir zaman erkeğin peşinden giden bir kız olmadım. Annem bunu çok fazla yaptı ve sonuç olarak hiç düzenli bir iş i olmadı, bu da bizi geçindiremediği anlamına geliyordu. Korkunçtu. Ve o beni umursamıyordu. Sadece onları umursuyordu. Bu yüzden beni terk etti. Ve ben kendimi seçen ve her şeyi *kaybeden* kız oldum," diye fısıldadı.

"Beni kaybetmeyeceksin," diye onu teselli ettim. "Ve asla kariyerim ile senin kariyerin arasında seçim yapmanı istemeyeceğim. Yaptığın iş de en az benimki kadar önemli."

"Sen sadece benden birkaç milyon daha fazla kazanıyorsun." Diye gülümsedi.

"Ne istersen harcayabilirsin," dedim ve alnını öptüm. "Benim için hiçbir değeri yok."

Gözleri parladı ve birdenbire, benim bilmediğim bir alışveriş bağımlılığı sakladığını merak ettim. "Aslında, bir fikrim var."

"Öyle mi?" diye sordum, bana yaslanmasını görmezden gelmeye çalışarak. Onun kalbini kazanmama yardımcı olacağını düşünseydim, ölene kadar karımı kollarımda tutmaktan başka hiçbir şey yapmazdım. Ama onu her gece bu kadar yakınımda tutmak da benim sonum olabilir.

"Evet," diye itiraf etti, yaramaz bir gülümsemeyle. "Silas'la uygun tarihler hakkında konuştum ve bu yaz senin kampındaki çocuklara yepyeni bir ekipman çantası verip, bir yıllık hokey ücretlerini ödeyebileceğimizi düşündüm." Gözleri parıldarken, kalbim göğsümde o kadar büyüdü ki, patlayacak sandım. "Silas, kampındaki çocuklara yeni kask bağışlamayı kabul etti!"

Langley'i incelerken kaşlarım çatıldı. Gözleri heyecandan parlıyordu, yanakları kızarmıştı ve gülümsemesi o kadar güzeldi ki fiziksel olarak acı veriyordu.

"Ne?" Gülümsemesi kayboldu. "Kötü bir fikirse ya da çok pahalıysa, sponsor arayabilirim."

Dudaklarını dudaklarıma bastırarak onu sert ve derin bir şekilde öptüm. Karım benimle yaz için planlar yapmıştı. Anlaştığımız boşanma tarihinden dört ay *sonra*. Geleceğimize bakıyor ve "*biz*" gibi kelimeler kullanıyordu.

Uzaklaştığında nefesi kesilmişti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Sen de benimle birlikte dağıtmaya gelersen harika bir fikir olduğunu düşünüyorum." Sesim alçaldı, sanki çakıl taşlarının üzerinde sürüklenmiş gibi geliyordu.

"Evet, tabii." O gülümsedi. "O çocukları seviyorum ve senin programın olağanüstü, Axel." Parmakları göğsümde tembel desenler çizmeye başladı.

Kendimi kontrol etme gücümün tek bir ince iplik kadar zayıfladığını hissettim. "Programı önemsiyorsun," dedim yavaşça.

"Tabii ki önemsiyorum," diye fısıldadı ve elleriyle kesilmiş sakalımı okşadı. "*Seni* önemsiyorum."

Kontrolümün son kalıntısı koparken, duyulabilir bir *patlama sesi* duyduğuma yemin edebilirim.

Elimi saçlarına daldırdım ve onu altıma yuvarlarken, ilkel, şehvetli bir öpücükle dudaklarını ele geçirdim. Uylukları açıldı ve ben aralarına yerleştim, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissettirdim.

Öpücük ateşli, ıslak ve lanet olasıca patlayıcıydı. Langley'nin tırnakları boynumun arkasına batarken, uylukları kalçalarımın doğru kayd, dizleri her iki yanımda yükseldi. Dilim defalarca ağzını ele geçirdi, derine daldı, sonra geri çekilip onun da aynısını yapmasını sağladı. Kızım da bana karşılık verdi, kendini bırakarak beni öptü, dilimi ağzına çekti ve istediğini verdiğimde inledi.

Saf zevk tüm vücudumu sardı. Onu öpmekle boşalacaktım.

Boğazının köprücük kemiğiyle birleştiği yeri emdiğimde, kız benim altımda kıvranmaya başladı. "Axel," diye inledi, ama ben durmadım.

Boynuna kadar öptüm, sonra elbisesini indirip mükemmel göğüslerinden birini gözlerimin önüne getirdim, meme ucu havayla temas edince sertleşmişti bile.

Dilimi meme ucunda dolaştırdığımda nefesini tuttu, sonra dilimle meme ucunu yalayıp emdiğimde elleri saçlarıma uzandı. Dişlerim tenini sıyırdı ve takdir dolu inlemesi doğrudan sikime ulaştı.

Diğer göğsüne geçip aynı şeyi yaptığımda sakalım cildinde pembe izler bıraktı. "Aylarca bunlara baktım," diye itiraf ettim. "Senin bakmadığını düşündüğüm her dakika, vücudunu inceledim ve sana dokunduğum anda sana ne yapacağımı planladım."

"Peki şimdi?" diye fısıldadı, saçımı çekerek.

Dirseklerimle üzerinde dengede durdum, ağırlığımı mümkün olduğunca ondan uzak tutarken gözlerine baktım, ilk tereddüt belirtisini aradım. "Şimdi, hala beni istiyor musun diye soruyorum."

Dudakları aralandı ve göz bebekleri büyüdü. "Seni her zaman istiyorum," diye fısıldadı. "Masamda ya da toplantıda olduğumda seni düşünüyorum."

"Peki ne düşünüyorsun?" diye sordum, uyluğumu onun merkezine doğru iterek.

O inleyerek başını geriye attı.

"Ne düşünüyorsun, karıcığım?" diye sordum, sikim onu içime gömmek için iki kat ince kumaştan başka bir şeyin engel olmadığı halde ona böyle hitap edebilmeyi seviyordum.

"Ağzın," diye fısıldadı, başparmağını dudaklarımda üzerinde gezdirerek. "Çok yetenekli dilin." Başparmağını yaladığımda nefesini tuttu. "Kollarında her zaman güvende hissettiğim. Beni ihtiyaç içindeki bir çamur yığına çevirsen bile, beni tekrar bir araya getireceğini biliyorum."

"Bundan emin misin?" Ona doğru sallandım ve o da kalçalarını sallayarak, benim kasıklarımı tatlı bir sesle okşadı, bu ses benim aletimi boxer şortumdan dışarı çıkmaya hazır hale getirdi.

Başını salladı ve yüzüme dokunuşu yumuşadı. "İlk başta emin değildim, ama şimdi eminim. Bu yüzden bizi beklettin, değil mi?"

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim ve alt dudağını hafifçe emdim. "Seks kolaydır, min enda kârlek. Kimya, inşa edebileceğin bir şey değildir. Ya vardır ya da yoktur." Uyluklarımı kaydırarak onun merkezine bastırdım ve o, çaresizce ihtiyaç duyduğu basıncı ve sürtünmeyi arayarak tekrar üzerinde yuvarlandı.

"Bizde var." Kaşını kaldırdı, aksini söylemem için bana meydan okudu.

"Bu bizim için hiç sorun olmadı. Sen odaya girdiğin anda, hatta düşüncelerimde bile tepki veriyor. Ellerim tenine yaklaştığı anda ıslanıyorsun ve hazır oluyorsun."

Ben uyluklarımı çektiğimde inledi.

"Ama güven? O, zamanla kazanılan bir şeydir. Senin bana güvenmene ihtiyacım vardı ve böyle bir şeyin olması için önce benim sana güvenmem gerekiyordu. O güveni bir orgazm karşılığında feda etmeye niyetim yoktu ve şimdi ikisini de elde edebilecek kadar güçlü olduğumu düşünüyorum." Penisim seğirdi, benimle aynı fikirde olduğunu göstererek.

Gözleri büyüdü. "Yani sen..."

Topuklarımın üzerine oturdum ve elbisesi eteğini ellerimle kavradım. "Evet ya da hayır de, Langley, çünkü ben sınırdı duruyorum ve eğer hayır dersen, o zaman hayal edilebilecek en soğuk duşa girmem gerekecek. Hemen. Şimdi."

"Evet!" Oturdu ve kollarını kaldırdı.

Bir saniyeden az bir sürede geceliğini çıkardım. Sonra göğsümü itti ve ben de onun istediği gibi yaptım, o yanıma gelince sırt üstü yuvarlandım.

Başparmaklarını siyah boxerimin kumaşına taktı ve beni canlı canlı yiyip bitirecekmiş gibi baktı. "Evet ya da hayır de, Axel, çünkü seni o kadar çok istiyorum ki, gözümü açamıyorum."

Gülümsedim. "Evet."

Boxer şortumu bacaklarımdan aşağı çekti ve yere attı, sonra geriye yaslanıp beni süzdü, gözleri her saniye daha da koyulaşüyor ve nefes alış hızlanıyordu, vücudumu takdir ediyordu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı ve ellerini hafifçe göğsüme koydu. "Axel, sen gerçek misin?" Kaslarımdan hatlarını izledi, parmakları gergin karın kaslarımdan oluklarına daldı.

"Bu sadece bir beden, Langley." Parmak uçları penisimin başını okşadığında tısladım.

"Hayır, değil," dedi ellerini etrafıma dolarken. Beni kavramak için iki elini de kullanması, ona karşı dikkatli davranmam gerektiğini hatırlattı. "Fiziksel olarak belki. Sen çok mükemmelsin." Elleri uzun bir hareketle penisimi okşadı ve kalçalarım yataktan kalktı.

Siktir, bu harika bir duyguydu.

"Ama bu sadece içinde senin olduğun bir vücut değil, Axel." Penisimi bıraktı ve bana bacaklarını açarak eğilip öpücük verdi.

Ona öpücüğü verdim ve onu sırt üstü çevirdim. O sözlerin ne kadar mükemmel olduğunu, beni ne kadar çabuk tahrik ettiğinden, ona karşı çaresizce arzulamaya başladığımı bilmiyordu.

"Daha sonra bana ne istersen yapabilirsin," diye söz verdim.

Ağzlarımız yine uyuşturucu gibi bir öpücükle buluştu ve sikim iç çamaşırına sürtündüğünde onun inlemesini yuttum. O kadar ıslanmıştı ki kumaş sırlıslam olmuştu.

Boynunu, göğüslerini, karnını ve o küçük kıvrımların hemen üzerindeki yumuşak eti öperken kalçaları benimkilere sürtünüyordu. Kalçalarının iki yanındaki ince ipleri kavrarken gözlerini gözlerimle kilitledim.

O coşkuyla başını salladı ve ben de tangasını lezzetli vücudundan çıkardım, onu benim kadar çıplak bıraktım. Kilometrelerce uzunlukta tonlu bacaklar ve pürüzsüz ten görüşümü doldurdu, üstünde de çok iyi hatırladığım pembe, parlak yarık vardı.

Vücudunun üzerinde kayarak onu tekrar öptüm, ama parmaklarım amının hemen dışında bekledi, nemli kıvrımları arasına girmeden okşadı.

Nefesleri benim hafif dokunuşlarımla uyumluydu ve kalçaları daha fazlasını isteyerek yükseldi. Dudaklarım boynundaki titreyen nabzını öptü.

Yüzümü elleriyle kavradı ve vahşi gözlerle bana baktı. "Lütfen."

Gözlerimi ondan ayırmadan, parmaklarımı ıslak merkezine kaydardım, açıklığının etrafında daireler çizdim ve sonra şişmiş klitorisine doğru sürükledim.

"Benim için çok ıslandın, değil mi? Şu anda içine girebilirim ve sen beni almaya hazır olursun."

"Evet," diye fısıldadı. Alt dudağı titredi ve ben klitorisinin tomurcuğunu küçük daireler çizerek ovuştururken nefesi kesildi. Bacakları gerildi ve elime doğru sallanırken, o daha da sıkılaştıkça ben de baskıyı artırdım

O inleyene kadar, ben onu çözdükçe elleri benim pazılarımı kavradı. "Oh, Tanrım. Axel."

Uyluklarının elimi sıkıca kavradığını hissettim, beni kaygan tenine sıkıca bastırıyordu. Sonra bastırdım ve o dağıldı, dudaklarında benim adımla boşaldı.

"Vay canına, boşaldığında çok güzelsin." Penisim kalp atışlarımla birlikte zonkluyordu

kalbimle aynı ritimde zonkluyordu ve ben onu orgazmına kadar okşadım, bir kez daha orgazm olması için onu tahrik ettim ve o orgazm olmadan önce elimi çektim.

"Sihirli parmakların var."

O parmakları yalayıp temizledim ve o kıvrandı, bacaklarını benim uyluklarımın arkasına kilitleyerek, penisimin başı onun girişine hizalanana kadar.

"Siktir, Langley," diye inledim. Kalçalarım geri kaydı ve yumuşak bir şekilde itti, sikim kıvrımlarının içinden geçerek başı klitorisini dürttü.

O çığlık attı ve kalçalarını tekrar salladı, böylece ben onun girişinde durdum. "Şimdi, Axel."

Haklıydı. İkimiz de bedenlerimizi birleştirmekten başka hiçbir şeyin bizi tatmin edemeyeceği noktaya gelmiştik. Nazikçe ileri ittim ve penisimin ucunu okşayan ıslak sıcaklığa tısladım.

"Prezervatif," diye hatırladım, ama o yine ayak bileklerini bana dolayarak beni esir aldı.

"Hap kullanıyorum," gözlerini gözlerime dikerek söz verdi.

Gözlerim parladı. Hiçbir kadınla korunmadan birlikte olmamıştım. Hiçbir zaman hamilelik riskini göze almak istemedim. Hiçbir kadının beni tuzağa düşürmeye çalışmayacağına güvenmedim.

Langley'e güvenmekle kalmadım, yalan söylüyor olsa bile umurumda değildi. Siyah saçlı, benim gülümsememe sahip bir kız çocuğu ya da benim ateşli, onun kalbi olan bir erkek çocuğu düşüncesi, onu daha hızlı sikmek istememe neden oldu.

"Emin misin?" diye sordum.

"Evet, başka hiçbir erkekle ten tene temas etmedim," dedi yumuşak bir gülümsemeye ve hızlı nefesler alarak. "Lütfen, Axel."

Gözlerimi onunkilere kilitleyerek, yavaşça ittim ve hemen inledim. "*Himmel*." Bu kelime boğazımdan çıktı, sıkı kanalından geçerken, kasları beni kadife bir yumruk gibi kavradı. Kalçalarımı döndürdüm ve tekrar hareket ettim, onu santim santim aldım, her hareketimle benim boyutuma alışmasına izin verdim ve acı belirtisi olup olmadığını izledim.

Gözlerinde sadece istek ve arzu vardı.

O sonunda beni tamamen içine aldığı anda, saf zevkin saldırısına karşı çenemi sıktım. "Langley," diye inledim.

"Ne dedin?" diye sordu, gözleri genişlemiş, amı etrafımda dalgalanıyordu.

"Langley?" diye sordum acı bir gülümsemeyle. Hemen harekete geçmezsem, vücudum kendiliğinden yanacaktı.

"Hayır, daha önce," diye sordu, kalçalarını hafifçe döndürerek benim penisin etrafında esnedi.

"*Himmel?*"

Alt dudağını ısırarak başını salladı.

"Cennet," diye çevirdim. "Sen cennetin bir parçasısın, min enda kârlek," diye fısıldadım ve kalçalarımı sallayarak neredeyse ucuna kadar geri çekildim.

"Peki ya bu?" diye sordu, gözleri çoktan buğulanmıştı.

Onun içine girdim, onu sonuna kadar aldım ve o, sorduğunu bile unutarak çığlık attı.

"Sıcak, ıslak, ipek gibi hissediyorsun," diye mırıldandım ağzına, her derin girdiğimde inlemesine neden olan yavaş bir ritim başlatarak.

"Sen. Çok. İyi. Hissettiriyorsun," diye inleyerek bitirdi ve ben onu daha da iyi hissettirmeye başladım.

Onun nabzına, nefesine, etrafımdaki kaslarının titremesine odaklanarak tempomuzu sabit tuttum. Yatak, benim itişlerimle gıcırdamaya başlayınca, benim ve onun cildinde ter damlacıkları belirdi.

"Daha sert," diye talep etti.

Ben de seve seve onun isteğini yerine getirdim.

Bir elimi başını korumak için başlığa koyup, diğer kolumu omzuna dolayarak onu yerinde tutarken, onun istediği gibi yaptım ve onu daha sert bir şekilde aldım, ölçülü darbelerle ona vurmaya başladım. Tırnakları sırtımı tırmalarken çığlıkları kulaklarımı doldurdu. Umarım iz bırakacak kadar derine kazımıştır — bu izleri dövme yaptırıp herkesin bu vücudun kime ait olduğunu tam olarak bilmesini sağlayacaktım.

Her hareketim ecstasy ile doluydu, bu zevk omurgamın dibinde sıkı bir sarmal oluşturunuyordu. Boşalma isteğim, onun da aynı şeyi tekrar yapmasını görmek, bu sefer beni sıkıca kavramasını hissetmek isteğimden sonra geliyordu.

"Evet!" diye bağırdı, ayak bileklerini belime dolayarak beni daha derine aldı ve bana doğru sallandı.

Onun asla pasif bir yatak partneri olmayacağını biliyordum, ama her vuruşuma karşılık verdi ve benimle eşit olmaktan daha fazlası olduğunu kanıtladı.

Onun altımda gerildiğini hissedince homurdandım, daha sert ve daha hızlı ittim, hayatımda hiç yaşamadığım bir yoğunlukla sevişirken dünyanın bizimle birlikte sallandığını hissettim

ama şimdiden bağımlısı olduğum bir yoğunlukla sevişirken dünyayı sallandığını hissettim.

Kasları kasılmaya başladı, nefesi hızlandı, çığlıkları yükseldi ve ben omzunu bırakıp aramıza uzandım.

Klitorisini bir kez okşadım ve o boşaldı, altımda çılgınca kıvrıldı, amcığı benim sikimi o kadar sıkı kavradı ki yıldızlar gördüm. Orgazmı boyunca onu okşadım ve hemen kolumu tekrar omzuna doladım, yataktan kaymasını önlemek için.

Altımda yumuşadı ve bana o kadar hayranlık dolu gözlerle baktı ki, ben de kendimi kaybettim. Kalçalarım onun kalçalarına piston gibi girip çıkıyordu ve ritim ve zamanlama duygumu tamamen kaybettim, vücudumun istediği gibi onu aldım, onun sıcaklığına tekrar tekrar girip çıktım.

Yer, benim itmelerimle birlikte altımızda sallanıyordu ve orgazmım beni sararken görüşüm bulanıklaştı, onun rahmini iterek içine boşaldım. Kendimi ona tekrar tekrar kaptırırken, tamamen boşalana kadar onun adını homurdandım...

Çatırtıyı duydum ve içgüdüsel olarak Langley'i vücudumun altına çektim, ahşap çöküp yıkılırken onu bedenimle korudum.

Son orgazmım beni sararken, kanopi sırtıma çarptı.

Dirseklerimin üzerine düştüm, yüzü boğazıma gömülmüştü, saniyeler önce başının olduğu yerde duran direklerden biri yatağa çarptı.

Sonra dünya durdu, tek sesimiz sert nefeslerimizdi. Ta ki çerçeve altımızdan kaybolana kadar.

Langley, yatak ve bazanın yere çarpmasıyla çığlık attı ve ben gerildim, yere düştüğümüzde benim ağırlığımı hissetmemesi için dikkat ettim.

Birkaç saniye sessizlikten sonra, çerçevenin başka bir kısmının da kırılmaya hazır olduğunu gördüm. Yuvarlanarak Langley'i kollarıma aldım ve son parça da yatağın benim tarafımdaki rayına çarparak yere düştü.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, karımı kucağımda tutarken.

O titredi ve ben hemen yüzündeki saçlarını eliyle sıyırdım.

"Bebeğim, güvendesin," diye söz verdim, ama omuzları kahkahalarla titriyordu. "Bu, iyi olduğun anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Dudaklarını ısırdı ve bana bakarak başını salladı. Sonra yüzümü ellerinin arasına alıp ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Yatağımızın biraz dayanıksız olduğu konusunda söylediklerini çok düşündüm ve

eğer gerçekten yeni bir yatak almak istiyorsan, bu kararı destekleyebilirim." Başını salladı.

İkimiz de kahkahalara boğulduk ve ben onu kucağıma alıp koridordan mobilyalı misafir odalarından birine götürdüğümde kahkahalarımız durmadı.

Onun içine tekrar girerken fark ettim ki, onun kalbini bu kadar çok istememin sebebi buydu.

O zaten benim kalbimi ele geçirmişti.

Karıma aşık olmuştum.

"Omzunda un var," dedim, mutfak adasına yaslanarak gülümsememi bastırarak.

Axel, adanın diğer tarafında karıştırmaya devam etti. Sadece bir boxer şort giymişti ve gümüş kasedeki hamuru pürüzsüz bir kıvama getirirken, neredeyse tüm vücudu gözler önüne serilmişti.

Beni baştan aşağı süzdü, çıplak bacaklarıma bakarken gözleri açgözlüydü. Son maraton seansımızı tamamladıktan sonra, artık gerçekten aç olduğumu ve sandviç yapacağımı söyleyerek onun bebek mavisini düğmeli gömleklerinden birini giymiştim.

Beni durdurdu ve sandviçlerin seks sonrası yemek *olmadığını* söyledi.

Seks olağanüstüydü, tıpkı son birkaç aydır her birleşmemizde olduğu gibi.

Oturma odasında ona sırtımı dönerek binmiştim.

O, misafir odalarından birinde beni arkadan alırken elleri kalçalarımıdaydı.

O beni duş duvarına dayayıp becerirken vücudumuz suyla kaygandı.

Her türlü düzeyde bu adamla bağlantı kurma ihtiyacını hissederek, acı verici bir şekilde.

Hiç bitmeyen bir arzu. Hiç bitmeyen bir beklenti.

Ve bu gece, önümdeki muhteşem erkeği taparcasına sevdim. Vücudumun her santimini, ağzımı, dilimi, Reapers'ın ilk gerçek kaybından doğal olarak kaynaklanan yaraları yatıştırmak için kullandım.

Bu çok acı vericiydi ve Axel eve geldiğinde çok gergindi. O kadar hırçındı ki, tam cümleler kurmakta zorlanıyordu. Ben de ona istediğini verdim ve kaybının acısını hafifletmek için ihtiyacı olanı almasına izin verdim.

Sadece bu anıyı hatırlamak bile içimi sıcak bir titremeyle doldurdu. Tamamen çıplak ve samimi olduğum,

Bu, dünyayı sarsan bir duyguydu.

"Kaç kıza gece yarısı krep yaptın?" diye sordum, hala şehvetle aç bir kız gibi ona sırtıtmamaya çalışarak.

Aylar önce, sonunda tüm duvarlarımı yıkıp onu hayatıma, sadece pantolonuma değil, kalbime de kabul etmeden önce sayılar hakkında konuşmuştuk. İnkâr edemezdim. Onu önemsiyordum. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla, özellikle de boşanma tarihinden çok sonra bile macera planları ve ipuçları vermeye devam ederken, o hiç vermediğinde.

Bu endişeleri bir kenara itip, *kocama* seksapeliyle ilgili takılmaya odaklandım. "Modeller krep yer mi ki?" diye şaka yaptım, geçmişte pek çok İsveçli güzelle çıktığını bildiğimden.

Daha önce kiminle birlikte olduğu önemli değildi, gerçekten. Cildimin her santimetresinde hissettiğim ısıltıyı durduramadığım için önemli değildi. İki ay boyunca açık iletişim, dürüst anlayış, destek ve en iyisi - hayır, kelimenin tam anlamıyla şimdiye kadar yaşadığım *en iyi* seks - beni Reaper Village'ın her yerine mutluluk tozu serpen bir periye dönüştürmüştü.

Axel kaşlarını kaldırarak bana baktı, bir kepçe dolusu hamuru alıp erimiş tereyağı ile cızırdayan tavaya döktü. Kaseyi yere koydu, ocağın diğer tarafındaki spatulayı aldı ve bana döndü.

"Bir kız," dedi. "Bir erkek," diye cevapladı sonunda benim alaycı soruma.

Buna kaşlarımı kaldırdım. "Senin cinselliğini deneyeceğini hiç düşünmezdim," dedim, ama Axel'in bu efsanevi cinsel varlık gibi olduğunu görebiliyordum - kim onunla keşfetmek istemez ki? "Ama seni tamamen anlıyorum. Üniversitede daha açık olamadığım için pişmanım. *Daha fazla* cinsel keşif yapamadığım için, gerçekten. O zamanlar bile çok çalışıyordum, ama bu beni bugün olduğum yere iki kat daha hızlı ulaştırdı."

Axel güldü ve krepî çevirdi.

"Echo gibi bir kızla iyi bir çift olurduk galiba," dedim, sabırla beklerken saçmalamaya başladım.

O da buna tepki gösterdi, gözleri yeni bir şehvet dalgasıyla parladı, daha önce birbirimizi siktiğimizden emindim. Hayır, bu benim bacaklarımın arasında biriken ısıydı. Lanet olsun, anında ona hazırdım ve son kez içime girmesinden bu yana yirmi dakika bile geçmemişti.

"Echo senin tipin mi?" diye düşündü, krepî tabağa kaydırıp bir tane daha yapmaya başladı.

"Şey, son zamanlarda fark ettim ki, yüzde yüz kendileri olan güçlü, yetenekli insanlar beni inanılmaz derecede tahrik ediyor. Birkaç dövme de fena değil." Aramızdaki mesafeyi kapattım, parmaklarımı sol kolunu süsleyen dövmelemin üzerinde gezdirdim. Pürüzsüz cildinin altında kasları gergindi ve ona bu şekilde dokunmak, açıkça, özgürce ve ne zaman istersek, ihtiyacım olduğunu fark etmediğim yeni bir tür mutluluktu.

İkinci krep tabağı koydu, ama bir sonrakine başlamakta spatulayı bıraktı, kollarını belime doladı ve göz göze gelene kadar beni yukarı kaldırdı. Heyecan içimi kapladı, nefeslerimizi paylaşacak kadar yakınlaştığımızda kalp atışlarım hızlandı, ama o beni öpmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Yani, Echo benim kadın versiyonummuş." Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi.

"Belki," diye mırıldandım, ona karşı kıvrılarak.

"Echo için çok kötü, ben paylaşmam." Sesindeki ilkel tenor sesi ayak parmaklarımı kıvırdı.

"Aynı," dedim aynı talepli ses tonuyla.

Axel burnunun ucunu benim burnumun üzerinde, çenem boyunca ve boynumun çizgisi üzerinde gezdirdi, sanki üzerimde kendi kokusunu alıyormuş gibi nefes aldı. Eminim, son iki aydan sonra kokularımız artık kalıcı olarak birleşmişti - uzun bir duştan sonra bile cildimde onun kokusunu alıyordum.

Dudaklarımı ıslattım, onun öpücüğünü beklemek beni parçalamak üzereydi, ama kıpırdamadım. Oyunun bir parçası beklemektir ve ödül ne kadar da tatlıydı.

Axel yavaşça, kasıtlı olarak beni vücudundan aşağı kaydırarak ve sonra beni tekrar ayağına kaldırdı. Krep tabağını şurubun bulunduğu adanın yanına koydu ve ona doğru başını salladı.

"Ye," diye emretti.

Ve lanet olsun, bar taburesine oturup yemeye başladım. "Bunlar harika," diye mırıldandım çatalımın etrafında.

Axel, kalan hamuru pişirirken güldü. "Mormor'un en sevdiği."

"Mormor mu?"

Gülümsedi, gözleri yumuşadı. "Büyükanнем," dedi ve tavada pişmekte olan krepleri işaret etti. "O ölmeden önce ona yapardım. Kardeşim de bana hamura çikolata parçaları koymamı söylerdi

. Sütlü değil, bitter ikolata." Gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. "Ama Tage on  yaşına geldiğinde tatlı istemeyi bıraktı." Omuz silkti.

Mormor ve kardeşi.

Gece yarısı krep yaptığı tek kız ve tek erkek. Kalbim o kadar genişledi ki boğazım düğümlendi.

"Onu zlyyorsun." Bu bir soru değildi. Nasıl zlemezdi ki? Hem anne babası hem de büyükannesini vefat ettikten sonra küçük kardeşini büyütmüştü. İsveç'te, kardeşi ve Lukas'ın ailesi arasında, Lukas kadar Axel ve Tage'yi de sahiplenene gerçek aile bağları vardı. Burada ya da Seattle'da bu kadar güçlü bir bağım yoktu. Lanet olsun, kedimi ve hokey ailemi biyolojik ailemden daha çok seviyordum. Yıllardır hiçbiriyle konuşmamıştım ve konuşmayı da düşünmüyordum. Onların yaşam tarzından uzak durmak için okulda canımı dişime takmıştım ve geri dönmeye niyetim yoktu.

Ama Axel? İsveç'te iyi bir hayatı vardı. Harika bir küçük kardeşi ve Lukas'ın ailesinde ikinci bir ailesi vardı.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve krepler midemde biraz ağırlaşıyordu.

Evlilik konusunda blfn görerek onu zorlamış mıydım? İsveç'ten ayrılıp Reapers'a katılmaya zorlamış mıydım?

Axel boş kaseyi lavaboya koydu, düşünceli bir şekilde krep tabağını adaya kaydıldı ve bana daha fazla almam için ısrar etti.

Ama yapamadım. Onu ailesinden alan tek şeyin *ben* olduğumu fark ettiğim için göğsüm ağrıyordu.

Onu ailesinden alan tek şeyin ben olabileceğimi fark ettiğim için göğsüm ağrıyordu.

Bana kaşlarını kaldıldı, o lanet gözleri ruhumu yakıyordu. "Onları zlyorum," dedi, mutfak adasının etrafında dolaşarak yanıma oturdu, dizlerimiz birbirine değiyordu. "Noel'de onu görmek güzel olacak, bu doğru." Parmaklarıyla çenemi tuttu, nazikti ama bakışlarımı başka yere evirmeme izin vermedi. "Ama *burada* mutluyum."

Boğazımdaki düğümü yuttum.

Ama ne kadar süre?

Kafamda çınlayan soruyu kelimelere dkemedim. Altı aylık bir evlilik sözleşmesi imzalamıştık. Peki bu süre olduğunda ne olacaktı? Boşanmış olacaktık ve sezonun yarısından fazlası geçmiş olacaktı. O, Reaper olmaya devam edecek, ben de Reaper'ların halkla ilişkiler temsilcisi olmaya devam edecektim. Onu neredeyse her gün görmek zorunda kalacak ve onu *benim* olarak sahiplenemeyecektim.

Bu anlaşmaya girerken bunu *biliyordum...* ama son iki ayın ardından? Kalbimde bir boşluk *hissettim* ve bu beni çok korkuttu.

"Mutlu musun, Langley?" diye sordu, sesi alçak ve ciddiye.

Dudaklarımı araladım, tek yapmak istediğim şey *evet* diye bağırmaktı. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Bu da kaybedecek daha fazla şeyim olmadığı anlamına geliyordu.

Axel koltuğunda sıçradı ve ben rahat bir nefes aldım. Kedi tarafından kurtarılmıştım.

Hufflepuff adaya atladı, sessizce yaklaşması Viking'i şaşırttı.

O, dikkatlice ve zarifçe omzuna tırmanıp, tabby renkli bir papağan gibi orada tünediğinde, gülmemi zorlukla bastırdım. O, ensesinde bir bağla toplanmış saçlarını pençelemeye başladı. O, saç uçlarını ileri geri sallarken, önce ona, sonra bana öfkeyle baktı.

"Beni hiç rahat bırakmıyor," dedi, ama sesinde kızgınlık yoktu. "Neden köpek alamıyoruz? Köpekler saçımı oyuncak olarak kullanmazlar."

Gülerek Hufflepuff'ı omzundan nazıkçe çekip kucağıma koydum. O, benim kaşımama izin verilen tek yer olan sol kulağını kaşıyana kadar protesto etmek için miyavladı. "Seni seviyor," dedim omuz silkerek. "Ve belki de bir arkadaşına ihtiyacı vardır."

"*Daha fazla kedi mi?*"

"Bir tane daha. Sence de öyle değil mi? Sana olan takıntısını biraz azaltabilir." Yarı çıplak vücudunu süzdüm. "Onu suçlayamam ama."

O yaramaz sırtış geri döndü. "Yeterince krep var mı?" Nefesim ciğerlerimde sıkışmış halde başımı salladım.

"Güzel," dedi, başını sallayarak Hufflepuff'ı şaşırtıcı bir şefkatle kucağına aldı ve nazıkçe yere bıraktı.

Göz açıp kapayıncaya kadar kığım mutfak adasının üzerindeydi, Viking bacaklarımı ayırarak aralarına girdi. Yavaşça eğildi, dudakları benimkilerle temas ederken elleri uyluklarımdan yukarı doğru kaydı...

"Hayır!" dedim, biraz çığlık atarak. Axel homurdandı.

"Kuralları *biliyorsun*, Axel!" Ona bakakaldım, gözlerinden boş krep tabağına ve tekrar ona baktım. "Krep bir tuzaktı! Seni sinsî Viking!" Ona dilimi çıkardım. "Bu odada *yemek yapıyoruz*. Bu odada *yemek yiyoruz*. Bu odada *sevişmiyoruz*."

Bir kez daha homurdandı, ama benim "siktir" kelimesini kullanmam üzerine gözlerinde alevler parladı.

kelimesini kullandığımda gözlerinde alevler parladı.

Başını salladı, eliyle yanağını okşadı. "Her yerde sevişebiliriz. Tek yapman gereken kendini bırakmak."

Cazip. Çok cazip.

Eğer biri benim delice kontrolcü tavrımı bırakmamı sağlayabilirse, o da Axel'di, ama...

"Biz. Burada. *Yemek*."

Axel gülümsedi. "Bir gün," dedi, beni tezgahdan kaldırıp, sanki gece yarısı atıştırmalığımı hazırlamak için kullandığı un çuvalından daha ağır değilmişim gibi omzuna attı.

O hafifçe kışıma vurduğunda kıkırdadım.

"Bir gün," dedi tekrar, yatak odamıza ulaşana kadar evin içinden geçerek yürüdük.

Beni yatağa yatırırken içimdeki gerginlik bir anda çözüldü. Yatak, el oyması masif meşeden yapılmıştı. İki ay boyunca onu kırmayı başaramamıştık, bu yüzden evliliğimizin geri kalanında da dayanacağına inanıyordum.

"Bir gün ne?" diye sordum, yatağın en arkasına kayarak, düğmeli gömleğimi çıkararak, ona karşı çıplak kaldım.

Gözleri, sanki dünyadaki tüm zamanı benim vücudumu incelemek, onu öğrenmek için varmış gibi, çıplak bedenimi taradı, ta ki tek yapması gereken doğru noktaya dokunmak ve benim onun için yanıp tutuşmam kalana kadar.

Axel boxer şortunu çıkardı ve onu yere attığım gömleğin yanına attı. Dizlerini yatağa koydu, bacaklarımı ayırdı ve çıplak tenimde sıcak nefesini hissedene kadar ağzını indirdi.

Anında islandım.

"Bir gün," diye fısıldadı, tüy kadar hafif bir öpücükle merkezimi okşayarak. "Mutfakta seni tatmama izin vereceksin." Gözleri, açılmış bacaklarımın arasından benimkilerle buluştu ve onu orada görünce biraz inledim. "Bir gün," dedi, dilini yarıklarımın arasında gezdirerek. "Seni yeni yerlere götürmeme izin vereceksin."

Dudakları, dili ve dişlerinin hafif dokunuşlarıyla kendini bana bıraktığında, onun altında kıvranan, vahşi bir şey haline gelene kadar nefes nefese kaldım. Sanki sadece vücudumdaki ağzının gücüyle tüm kontrolü bırakmam için beni ikna edebilecekmiş gibi. Ve onun altında parçalanırken, ruhumun parçaları sadece onun için kırılıp, bükülüp, parıldarken, ona *her şeyi* bırakmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştım.

"Geri al," diye emrettim, Tage'yi başımla sıkıştırarak.

"Ne?" diye sıırttı. "Şışmanladığınızı mı?"

"Hala seni yenebilirim." Benimkiyle aynı kirli sarı tonunda olan saçlarına yumruklarımı sürttüm.

"Belki burada," diye alay etti, ama yine de kurtulamadı. "Ama buz üzerinde olmaz. Bunu söylemek istemezdim ağabey, ama bu Amerikan lüksü seni yumuşatıyor." "Hey, hey!" Langley, açılmış Noel hediyeleri ve ambalaj kağıtlarının arasında dolaşarak oturma odasına girerken seslendi. "Kardeşini öldürme

Axel. Bununla ilgili halkla ilişkiler çalışması yapamam."

"Seni sevdiği için şanslısın," diye şakacı bir şekilde homurdandım, ama kardeşim bıraktım.

"İngilizce lütfen. Beni sohbetin dışında bırakmak hoş değil," diye gülümseyerek Langley, yanımdaki kanepeye oturdu.

Tage yere yuvarlandı, sonra bir hafta önce buraya geldiğinde kendine ait olduğunu iddia ettiği ağır koltuğa koştı. "Gördün mü? Birkaç ay önce beni yakalayabilirdin. Evlilik seni de yumuşatıyor." Yanaklarında iki gamze belirdi ve ben başımı salladım. "Yumuşak derken," karnını işaret etti, "belimi kastediyorum."

Karım, yüzüne bir yastık attı.

"Bırak onu, Tage." Karım gömleğimin eteğini tutup karın kaslarımı inceledi. "Mmm, her zamanki gibi mükemmel."

"Siz ikiniz mide bulandırıcısınız," diye gözlerini devirdi ama gülümsedi.

"Sessiz ol ve son hediyeni aç." Kanepeye yaslandım ve kolumu Langley'in omzuna attım, onu yanıma çektim. Son birkaç ayın mükemmelliğine inanmak zordu. Boşanmadan bir kez bile bahsetmemişti, hatta zamanımızın dolduğundan bile.

Belki de benim düşünce tarzıma yaklaşmaya başlamıştı: bu kadar mutluysen kim boşanmak ister ki? Sözleşmeyi siktir et. Bu

sonsuzu kadar bizim olabilir.

"*Başka* bir hediye mi var?" Tage'nin mavi gözleri fal taşı gibi açıldı ve o anda annemize o kadar çok benziyordu ki nefesim kesildi.

"Koltuğunun arkasına bak," dedi Langley, göğsüme sokuldu.

Onun da bir hediyesi daha vardı, ama birkaç saat sonra Tage'yi havaalanına götürdükten sonraya kadar beklemesi gerekecekti.

Kalbim sıkıştı. Onunla geçirebileceğim sadece birkaç saatim kalmıştı.

Sandalyenin üstünden atlayarak, o kadar eğildi ki, onu kırık olarak geri götürdüğümde koçuna özür dilemek zorunda kalacağımı düşündüm. Benden sadece on bir yaş küçüktü, ama birdenbire o on bir yılın her birini hissettim.

"Sana sadece bir hediye getirdiğimi biliyorsun," dedi Tage, kucağındaki orta boy kutuyu göstererek.

"Üzerinde Nyström yazan bir forma daha almak benim için özel bir zevkti." Alaycı bir tonla konuştum.

"Hey, takımımındaki numaramın yazılı olduğu bir tane yok!"

"Çok kolay sinirleniyorsun," diye alay ettim. "Ciddi olarak, bu benim en sevdiğim hediye.

Seninle gurur duyuyorum, Tage."

Ağzını ince bir çizgiye çevirdi ve boynuna kırmızı bir renk yayıldı, ama başını salladı. "Peki, ne bu?" diye sordu boğazını temizledikten sonra.

"Aç da öğren," dedi Langley, bana bakarken meraklı bir ifadeyle. "Ona ne aldın?" diye fısıldadı.

"Sen de beklemelisin." Alnına bir öpücük kondurdum ve kağıdı yırtan kardeşime baktım. Ambalaj sadeydi ama bir saniye sonra kutunun kapaklarını açtı ve ağzı açık kaldı.

"Bu, düşündüğüm şey mi?" Kaskı kaldırdı ve gözlerini kocaman açarak her açıdan inceleyebilmek için döndürdü.

"Öyle," diye onu temin ettim. "Silas bana gizlilik yemini ettirdi," diye karıma alnına bir öpücük daha kondurdum.

Karısı kaşlarını kaldırdı.

"Bunu nereden buldun?" Gözleri şokla genişleyerek benimkilere kaydı.

"Reapers'ın tasarımcısını ve sahibini tanıyorum," diye alay ettim.

"Takımının renklerinde ve piyasaya çıkmadan önce sen aldın. Tabii Reapers hariç." Bütün sezon boyunca yeni

kaskları takıyorduk. "Beyin sarsıntısı koruması konusunda inanılmazlar ve Harper, tüm sorularını yanıtlayacağını söyledi."

Tage kaskı kutuya koydu ve ayağa kalktı. Uzun boylu ve zayıftı, kaslıydı ama benim gözümde hala sıska bir çocuktü.

Ayağa kalktım ve bana doğru atılınca onu zar zor yakaladım ve bana sarıldı. Onu yetiştirirken doğru yaptığım tek şey varsa, o da buydu. Huysuz, inatçı bir genç olabilir, ama sevgiden asla kaçınmazdı.

"Teşekkür ederim." İsveççeye geçti ve bunun Langley'i dışlamak için değil, basit bir alışkanlık ve duygu olduğunu biliyordum.

"Rica ederim." Onu sıkıca kucakladım, duygular boğazımı tıkadı. Langley yanımda olduğu için İsveç'ten ayrılmak kolay olmuştu. Kardeşimi bırakmak mı? Bu, hayatımda yaptığım en zor şeydi. "Şimdi tak şunu. O küçük beynini koru."

Gülerek beni bir saniye daha kucakladıktan sonra bıraktı. "Her şeyi toplayayım bari, değil mi?"

Başımı salladım. "Birkaç saat içinde ayrılmamız gerekiyor."

O, jet lag yüzünden gözleri bulanık olduğu ilk gün hep birlikte süslediğimiz ağaca bakarak iç geçirdi. "Teşekkür ederim," dedi Langley'e.

Ayağa kalktı, büyük beden Reapers sweatshirt'ünü aşağı çekerek yanıma geldi. "Bana tekrar teşekkür etmene gerek yok. Biletleri beğendiğine sevindim." Ona, sezonunun biteceği ve bizim de -parmaklarımızı çaprazlayarak- hala playofflarda olacağımız Mayıs ortası için bir çift uçak bileti almıştı.

Kaşları kalktı. "Evet, biletler harika ve Axel'i buzda görmek için sabırsızlanıyorum, ama demek istediğim o değildi." Kafasını salladı ve Langley'in çatık kaşlarına bakarak gülümsedi ve devam etti. "Onu bu kadar mutlu ettiğin için teşekkür ederim." Bana başını salladı. "Onu geçen hafta kadar çok gülümsediğini hiç hatırlamıyorum."

"Oh," dedi sessizce. "Rica ederim, ama bu benim için bir zevk."

Gözleri ikimiz arasında gidip geldi ve düz beyaz dişleriyle sırıttı. "Annem ve babam senin için mutlu olurdu," dedi İsveççe. Sonra bir kucak dolusu hediye misafir odasına götürüp valizine koydu.

"Ne dedi?" diye sordu Langley, bana bakarken garip bir şekilde solgun görünüyordu.

Ellerimle yanaklarını kavradım ve eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ailelerimizin mutlu olacağını söyledi. Onları kaybettiğimizde sadece beş yaşındaydı, bu yüzden onları ne kadar hatırladığını bilmiyorum, ama onun haklı olduğunu düşünmek istiyorum."

Yutkundu, gözlerinden bir gölge geçti, ben de onu kendime daha sıkı çekerek kucakladım.

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey." Gülümsedi ve ışık, bu sabah ona verdiğim yeni elmas küpeleri aydınlattı. "Sadece senin mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor."

"Onun bizimle kalmasına izin verdiğin için teşekkür ederim." Kanepeye geri uzandım, onu da yanımda götürdüm ve kucağıma oturtmak için kollarımın arasına aldım.

Parmakları yüzümde dolaştı. "Tabii ki. O senin kardeşin ve onu ne kadar özlediğini biliyorum. Onunla bu zamanı geçirmek çok güzeldi."

"O gerçekten inanılmaz. Benim onun yaşındayken olduğumdan çok daha... neşeli. Daha mutlu." Daha çabuk gülümsüyor ve gülüyordu, ve bunu yaptığında, bu duygular içten geliyordu. Asla sahte davranmıyor, zorla gülümsemiyordu.

"Şu anda küçük kardeşini yetiştirmekle de sorumlu değil," dedi Langley yumuşak bir sesle. "Senin yaşında, bir SHL kontratın ve evde bakman gereken yedi yaşında bir kardeşin vardı."

"Hiç pişman olmadım," dedim sessizce, Tage'nin duymayacağından emin olarak. "Onu hiç yük olarak görmedim. Elbette, hızlı büyümek ve çok fazla sorumluluk almak zorunda kaldım, özellikle de mezuniyetimin hemen ardından Mormor vefat ettiğinde, ama Tage..." Kafamı salladım, kelimeleri bulamıyordum.

"Biliyorum." Kucağıma oturdu ve alnını alnıma dayadı. "Tage inanılmaz bir çocuk. Nazık, eğlenceli ve çok zeki. Bunların hepsi senin sayende."

"Aynı zamanda huysuz bir pislik."

O güldü ve bir anda, üzüntümün bir kısmı hafifledi. "Bu da senin sayende."

Neredeyse karşılık verecektim, ama sonunda başımı salladım. "Bu doğru olabilir. Ama ona bir yuva sağladığın için teşekkür ederim. Noel'i bizimle geçirmesi, kelimelerle anlatamayacağım kadar önemliydi."

"Ne zaman istersen," diye fısıldadı ve beni nazıkçe öptü. "Neden havaalanına giderken kardeşçe vakit geçirmiyorsunuz? Burada yapmam gereken bir sürü iş var."

"Yapacak işler derken..." Kaşlarımı kaldırdım.

"Hallmark film maratonu." Ben inlerken o sırttı.

"Küçük kasaba romantizmi eksik mi?" diye sordum ve onu altıma alacak şekilde pozisyonumuzu değiştirdim.

Hızlı pozisyon değişikliği karşısında nefesini tuttu ve sonra gömleğimi tutup beni kendine çekerek öptü. Yavaş, uzun ve derin bir öpücüktü. "İhtiyacım olan tüm küçük kasaba romantizmi burada var."

Saatler sonra evimizin garajına girdiğimde hava kararmıştı. Tage'yi bırakmak özel bir işkence olmuştu, ama onun mutlu ve başarılı olduğunu biliyordum, ki bu onun için isteyebileceğim her şeydi.

Ama bunu bilmek onu daha az özlememi sağlamayacaktı.

Yolcu koltuğundan karton kutuyu aldım ve eve girmeden önce üstündeki kırmızı fiyonklu gevşek kapağı sessizce düzelttim.

Langley kanepede ağlıyordu.

"Min enda kârlek?" Kutuyu kanepenin ayak ucuna dikkatlice bıraktım ve sonra ağlayan karımı kollarıma aldım. "Bebeğim, ne oldu?"

Göğsüme yaslanarak derin bir nefes aldı. "O çok inatçıydı, sonra kavga ettiler, ama o geri döndü ve her şey çok güzeldi!"

Gözlerimi kırpıp onun bakışını takip ettim... televizyona. Anladım ve gülmek için kendimi zor tuttum. "Küçük bir kasabanın romantizmi ona Noel'in anlamını mı öğretti?"

O burnunu çekti. "Belki."

Tanrım, onu seviyordum. Skandallarla terlemeden başa çıkabilen, çetin ceviz kadını, savunma kalkanını aşınca olabildiğince hassas biriydi.

"Sana büyük bir hediye getirdim," diye fısıldadım ve gözleri benimkilere kaydı.

"Bunlar yeterince büyük değil mi?" Kulaklarındaki elmasları parmaklarıyla okşadı. "Ya da spa günü? Ya da..."

Ona Noel için verdiğim saçma sapan hediyelerin listesini saymaya başlamadan önce onu öptüm. Langley'i mutlu edecek bir şey olduğunu düşünürsem, onu satın alırdım.

Karşılığında, kütüphanedeki kitap raflarını benim en sevdiğim kitapların imzalı kopyalarıyla doldurmuş ve en sevdiğim fırınlardan en sevdiğim İsveç yemeklerini getirmişti.

İkimizi de oturtup kutuyu ona uzattım. "Dikkatli ol," diye uyardım. "Salla ya da başka bir şey yapma."

Kaşlarını çattı, ama kutunun kapağını açtı ve nefesini tuttu. "Aman Tanrım."

"Bu iyi bir şey mi?"

Bana şimdiye kadar gördüğüm en parlak gülümsemeyle baktı. "Gerçekten mi?"

Dudaklarımın köşeleri yukarı kalktı, ama o kutuya uzanıp şaşırtıcı yeşil gözleri olan küçük siyah tüylü bir top çıkardığında hiçbir şey söylemedim. "Çok güzel! Bekle, o bir kız, değil mi? Çünkü kız gibi görünüyor."

"O bir kız," diye cevapladım. "Dün onu aldığımda Faith ona göz kulak oldu."

"Ama sen kedilerden nefret edersin!" Langley yavru kediye yüzüne yaklaştırdı.

"Hufflepuff'ın bir arkadaşına ihtiyacı olduğunu söylemiştin." Omuz silktim. Neredeyse aynı anda, tekir kedi odaya girdi, sonra Langley yeni oda arkadaşını kucaklarken arka ayakları üzerinde oturdu.

"Bu ne?" Hufflepuff'a Noel'de verdiğimle aynı olan küçük, mücevherli tasmayı parmaklarıyla okşadı, ama bu tasma sarı ve siyah yerine siyah ve yeşildi. "Adı Slytherin mi?" Gözleri benimkilere dikildi ve bana bir daha öyle bakması için ona bir düzine kedi yavrusu alırdım.

"Uygun göründü."

Hufflepuff, Langley ve Slytherin'in hemen altına oturana kadar yavaşça yaklaştı ve kuyruğunu salladı.

"Hufflepuff, yeni kız kardeşinle tanış," dedi Langley, kediyle konuşurken kullandığı yüksek ve yumuşak ses tonuyla. Sonra Slytherin'i indirdi ve ikisi karşı karşıya gelirken ellerini yavru kedinin üzerinde tuttu.

Hufflepuff, yeni arkadaşından hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu.

"Öyle yapma," diye azarladı Langley. "Gördün mü, ne kadar sevimli, değil mi?" Slytherin, Hufflepuff'a vurdu. İşler pek iyi gitmedi.

Hufflepuff yeni kız kardeşine tısladı, sonra kanepeye atlayıp yanıma kıvrıldı. Onun yumuşak, turuncu tüylerini okşadım ve gülmeme engel olmaya çalıştım.

"Oh, hadi ama," diye inledi Langley.

"Sanırım o da kedi sever biri değil." Omuz silktim. "Bir taraf seçti ve tahmin et ne oldu? Senin tarafın değil." Karım gözlerini devirdiğinde sııttım.

"O mükemmel ve onu seviyorum, Axel. Teşekkür ederim." Langley eğilip beni nazikçe öptü. "Bunu kafam almıyor. Kedileri sevmediğini biliyorum, ama yine de eve bir tane daha getirdin?"

Slytherin'in kafasını okşadım, sonra Langley'in yanağını elimle tuttum. "Evlilik, eşini mutlu etmek için çaba sarf etmek demektir, Langley. Babam bir keresinde bana, ikiniz de birbirinizi mutlu etmekten gerçek bir zevk alırsanız, her zaman mutlu olursunuz demişti. Sen kedileri seviyorsun. Ben seni seviyorum. Bu yüzden şimdi Slytherin var. Ayrıca, Hufflepuff da giderek hoşuma gitmeye başladı."

Hufflepuff kız kardeşine dudaklarını kaldırdı.

"Slytherin'in bir süreliğine ona ısınmasını bekleme."

Langley üzerime atlayıp dudaklarımı öpmeye başladığında hâlâ gülümsüyordum. Her zamanki gibi, tüm kalbimle onun öpücüğüne kendimi bıraktım.

"*Seni seviyorum.*"

Bu üç kelime, ben onun güzel dudaklarını öpmeye ve keşfetmeye devam ederken, ruhumun derinliklerinde tekrar tekrar yankılandı.

Axel.

Arkadaşım.

Kocam.

Kalbim kabardı ve hızla çarpmaya başladı, boğazım ise ona cevap vermem gerektiğini bildiğim sözleri söylemek için sıkıştı.

Ama söyleyemedim... söyleyemedim.

Bu yüzden, aklıma gelen tek şeyi yaptım.

Kalbimi ve bedenimi dinledim.

Hufflepuff'ı dikkatlice kollarından aldım, yere indirdim ve Axel'i ayağa kalkana kadar çektim.

Sonra ona *atladım*.

Beni çok kolay yakaladı ve ben ayak bileklerimi kalçalarına doladım, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dilimle dudaklarını ayırdım ve o da benim için açıldı, ben onu dudaklarımla ele geçirirken ağzıma karşı iç çekerek. Kalçalarımı salladım, onu yatak odamıza götürmesi için sessiz bir hareket. Aylar önce bedenimin dilini öğrenmiş olduğu için beni dinledi.

"Sanırım bu, hediyeni beğendiğin anlamına geliyor," diye alay etti, bizi yatak odamıza götürürken.

Dillerimiz ve dişlerimiz birbirine dolanmış halde yatağa düştük, yol boyunca giysilerimizi çıkardık, ta ki aramızda sadece ben, o ve onun söylediği sözler kalana kadar.

Axel bacaklarımın arasına kaymak için hareket etti, ama ben onun uzun saçlarını tuttum ve ağzımı onunkinden ayırdım, ona bakmam gerekiyordu. O gözler... Beni herkesten daha iyi okuyabilen o *lanet* gözler. Damarlarımdan akan dehşeti görebiliyor muydu

? Göğsümde atan, istediğim her şeyi benden almaya çalışan eski boşluğu görebiliyor muydu?

Onun bakışlarını yakaladım ve altından sıyrıldım. Sabırla, kontrolü ele almamı bekledi. Çaresizce ihtiyacım olan kontrolü ele aldım. Kelimelerle ifade edemiyorsam, ona benim için ne kadar değerli olduğunu *gösterecektim*.

"Axel," diye iç çekerek adını söyledim, bu adamın acımasız güzelliğini içime çekerek. Derisi üzerinde kıvrılan mürekkep, kaslı vücudunu sıkıca sarıyordu. Gözlerinin karmaşıklığı - hem ilkel hem nazık, sevgi dolu ve sahiplenici. "*Axel*," diye tekrar söyledim, çünkü sert karnını tırnaklarımla hafifçe tararken söyleyebildiğim tek kelime buydu.

Tırnaklarımın yerine dudaklarımı kullandım, geniş göğsünü öperek aşağıya, kaslarının dalgalarını geçerek, muhteşem sert penisine ulaşana kadar aşağıya doğru indim. İpeksi cildini okşadım, ellerimde hissettiğim dokuya hayran kaldım. Başımı eğip şişmiş başını dudaklarımla sardığımda, dilimi ucunda dolaştırarak onun bakışlarını yakaladım.

Göğsünden düşük bir homurtu yükseldi, ses cildimde kıvılcımlar saçtı. Ben yukarı aşağı hareket ederken, emip yalarken, parmakları saçlarımı kavradı, tadı vücudumun her santimini yalayan alevleri besledi. Ağzımda onunla inledim, altımdaki devasa adam tarafından tüketildim. Ellerimde, dudaklarımın arasında, bu devasa, güçlü adam *benimdi*. Kaç kez böyle birlikte olursak olalım, her zaman ilk seferki gibi hissettiriyordu — heyecan verici, elektrikli, tüketen. Ve sözleri söyleyecek cesareti bulamasam da, onu *sahiplenmek* için yeterli cesaretim vardı.

Bunu yaptım.

Onu emdim, salladım ve taptım, ta ki sertliği ağzımdan küçük bir patlama sesiyle fırlayana kadar. O hırlamayı bitirmeden, üzerine çıktım, onu - *benimle* birlikte kayganlaşmış halde- tam merkezime yerleştirdim ve yavaşça, acı verici bir şekilde üzerine çöktüm.

Ben yerleşirken o başını geriye doğru eğdi, ta ki sapına kadar oturana kadar. Onun büyüklüğüne alışmak için birkaç nefes almam gerekti. Bu pozisyon açığı çok daha derin hale getirdi, sanki Axel benim her santimimi doldurabilirmiş gibi - bedenimi, kalbimi, zihnimi ve ruhumu.

"Şu haline bak," dedi, sesi alçak ve ilkeldi. "Lanet olasıca güzel. Mükemmelsin."

"Öylesin," dedim, en azından biraz gerçeklik, bana geri dönen birkaç kelime için minnettar olarak. "Öylesin, Axel."

Birkaç titreşim nefes aldıktan sonra, yavaş ve istikrarlı, uzun ve sert bir şekilde ona doğru hareket ettim. Yuvarlanıp sallanarak, o da kendi itişleriyle bana karşılık verdi, ta ki ben en derin işkence ve en tatlı rahatlamanın eşiğine gelene kadar.

Ama henüz değil.

Eğildim, parmaklarımı boynunun arkasına kaydırdım ve çekerek, vücudum onun etrafında titrerken bile onu çağırdım. Nefesim hızlı ve kısa gelmeye başladı. İçimde onun hissi ile acı çekiyor ve titriyordum.

Axel beni takip etti, göğüs göğüse, burun buruna, göz göze gelene kadar yükseldi.

Aramızda, paylaştığımız nefes ve asla koparmak istemediğim bakışlarımızdan başka hiçbir şey kalmayana kadar.

Parmaklarımla nazikçe saçlarını okşadım ve bu sefer daha yavaş hareket ettim. Her bir zevk damlasını sonuna kadar emdim, kokusuna, dokunuşuna, tadına doyamadan dilimi dudaklarında gezdirdim.

Sonra beni öptü, bedenimi değil ruhumu ele geçirircesine, ve o da bana karşılık vererek beni bir kez daha haykırttı.

Tekrar tekrar çılgılık attım, bu adam beni o tatlı, tatlı sınırın ötesine ittiğinde, bedenim onun için kasılana, titreyene ve kıvılcımlar saçana kadar tamamen parçalandım. Ben tamamen ona ait olana ve o tamamen bana ait olana kadar. İkimizin bedenini sarsan titreşimlerden nefes alamayana kadar, birlikte o sınırın ötesine uçarken.

En yüksek noktadan inerken alnımı alnına yasladım. Onu içime çekerken, benim için ne kadar önemli olduğunu anladığını umdum. Ruhlarımız arasındaki bağı, aramızda cızırdayan o ateşli akımı *hissedebildiğini* umdum. Sadece beden beden değil, kalp kalp.

Anladığını umdum.

Sözleri söyleyemesem bile.

Bir saat sonra, Axel düş alırken Faith'e mesaj attım.

Yumuşak pamuklu bornozumla, iki evimizi ayıran çitin önünde onunla buluştum.

"İyi misin?" diye sordu Faith, kırmızı bukleleri uykudan mı yoksa seksten mi dağınıktı, emin değildim.

"Korkuyorum," diye itiraf ettim, ellerimi bornozumun ceplerine sıkıca sokarak.

"Tahmin etmiştim," dedi, yumuşak bir gülümsemeyle. "Saat sabahın ikisi ve ikimiz de arka bahçelerimizde duruyoruz."

"Axel bana beni sevdiğini söyledi," dedim, Viking düşünu erken bitirip beni aramaya karar verirse diye sesimi alçak tutarak.

"Zamanı gelmişti," dedi Faith, yüzünde hiç şaşkınlık yoktu.

"Bekle, sen biliyor muydun?"

Faith gözlerini devirdi. "Langley, yapma."

"Ne?" Başımı salladım. "Bunu hiç beklemiyordum! Altı aylık bir evlilikte anlaşmıştık. Ve *ben* boşanma tarihinden sonraki planlarım hakkında ipuçları verse de, *o* vermedi. Ben... Ben beklemiyordum..." Burnumun köprüsünü sıktım.

"Langley," dedi Faith. "Bu, Axel için hiçbir zaman sadece altı aylık bir anlaşma değildi.

Sence *min enda kärlek* ne anlama geliyor?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Ona bu kelimenin anlamını hiç sormamıştım. Axel'e, aramızdaki kıvılcımlı bağa, benim engellerimi aşıp kalbime girme şekline o kadar kapılmıştım ki...

"*Tek aşkı*," diye açıkladı. "Ama aşk kısmı, bundan daha güçlü.

Daha derin. Dil... sevgi ifadesinin ötesinde. *Daha fazlasını* ifade ediyor."

Yutkundum, elim göğsüme gitti, sanki altındaki kalbi koruyabilirmişim gibi.

"Geçen yıl İsveç'te, sen ve Lukas henüz resmi olarak birlikte olmadan önce bana öyle demişti."

Faith başını salladı, gözlerinde neredeyse acıma dolu bir bakış vardı.

"Sen ona aynı şeyi söylemedin."

Bu bir soru değildi. Beni çok iyi tanıyordu.

"Söyleyemedim. Onun yerine biz..."

"Saat iki oldu, Langley!" Lukas arka verandadan seslendi. Üzerinde sadece bir havlu vardı, saçlarında ay ışığında parıldayan su damlacıkları vardı, sanki sahip olduğu kadını inine götürmeye hazır bir vampir gibi görünüyordu. O ve Axel gerçekten en iyi arkadaşları, hatta aynı anda duş bile alıyorlardı.

"Kimse seni davet etmedi, Lukas!" diye karşılık verdim.

Faith güldü ve omzunun üzerinden kocasına bir bakış attı. "Bir dakika içinde geliyorum."

Lukas, *beni* utandıran bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Axel'in seni bütün gece meşgul edeceğini düşündüm. En azından ikinci tatlıma el sürmeyecek kadar meşgul olursun."

Faith gülümsemesini bastırdı.

Lukas'a kaşlarını kaldırdım. "Bunun bizim için sadece bir ara olduğunu bilmeni isterim, çok teşekkürler!" Lukas'ın yüzündeki memnun gülümsemeye güldüm. "Sadece karınla bir şey konuşmam gerekiyordu."

Ellerini kalçalarına koyarak pozisyonunu değiştirdi, şüphesiz kusursuz vücudunu göstermek için — eğer esnek ve kaslı vücutları seviyorsanız. Ben daha çok uzun boylu, kaslı ve uzun saçlı erkekleri tercih ederim ve...

Axel'i.

Axel'i tercih ederdim.

Her açıdan.

"Onu da davet etmesen iyi olur," diye alay etti Lukas.

"Bunu yapmak zorunda kalabilirim," dedim. "Beni kızlarla vakit geçirmekten alıkoyarsan, seni ortadan kaybedebilirim."

Faith güldü ve Lukas'a bir öpücük gönderdi. "Sen benim için teksin," dedi. "Hemen geliyorum."

Lukas bana göz kırptı, Faith'e daha da samimi ve uzun bir bakış attı, sonra evin içine kayboldu.

Faith içini çekerek bana döndü.

"Hiç pişman oldun mu?" diye sordum, gözlerim hala Lukas'ın kaybolduğu kapalı kapıda.

Faith başını eğdi.

"Buraya taşınmaktan. Kendi PR şirketini kurma hayalinden vazgeçmekten." Seattle'da o hayali gerçekleştirmesi için ona yardım eden bendim. O hayali gerçekleştirmek için Lukas'ın kişisel asistanı olmasını öneren de bendim, sonra onlar aşık oldular ve o her şeyden vazgeçti. "Asla," dedi. "Hiçbir şeyden vazgeçtiğimi düşünmüyorum, Langley. Senin için çalışmak harika ve Lukas'la birlikte olmak? Bu bir seçim değildi. Evim onun olduğu yer. Hayallerim onun olduğu yerde."

Yutkundum.

"O da sana aynı şeyi söylerdi," diye devam etti. "Eğer sorsaydım? Lukas, taslak genişletme sözleşmesini yerine getirip NHL'den vazgeçerdi. Seattle'da kalır, giyim koleksiyonunu üretmeye devam eder ve sadece benimle olurdu. Ama onun için bunu istemedim. Birlikte istediğimiz her şeye sahip olabileceğimiz halde bunu istemedim."

Başımı salladım, midemde bir şeyler yerleşti.

O his... o kesinlik içimde dönüp duruyor ve kabul edilmeyi bekliyordu, ama ben yapamazdım... Axel ve benle ilgili *hiçbir şey* kesin değilken

benim için hiçbir şey kesin değilken.

"Sen de aynı şeyi söylemek mi istedin?" diye sordu Faith. Bir saniye dudaklarımı ısırdım.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim sonunda. "Bunu yapmam gerektiğini biliyordum..."

"*Gerekir*," diye sözümü kesti Faith. "Bu ikiniz için de adil değil. Sadece içinden geliyorsa söylersin. Ve hazır değilsen, hazır değildir. Karşılık vermesi gereken bir kural yok."

Başımı salladım. "Ama en son istediğim şey onu incitmek. Ben sadece..."

"Korkuyorsun," diye Faith sözümü tamamladı.

"Evet."

Faith bizi ayıran çitin üzerinden uzanıp elimi sıktı. "İncindin. Çok. Biliyorum. Korkunçtu. Ama bunun seni harika bir şeyi deneyimlemekten alıkoymasına izin vermemelisin. Belki, kendini serbest bırakabilirsen, belki tam olarak neyi veya kimi istediğini anlayabilirsin."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve tekrar başımı salladım.

"Seni seviyorum Faith," dedim, onun dostluğunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesini istedim. O hayatıma girene kadar buna bu kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

O gülümsedi. "Ben de seni seviyorum. Gördün mü, o kadar da zor değildi, değil mi?" "Seninle değil," dedim, derin bir nefes alarak.

"Çünkü seni incitecek gücüm olmadığını çok iyi biliyorsun. Sanki..."

"Arka bahçede parti mi veriyoruz?" Axel, bahçeyi geçerken arkamdan seslendi.

"Ben... şey..." Sefil bir şekilde bir bahane uydurmaya çalıştım.

"Karını çaldığım için üzgünüm," diye Faith alay etti. "Ona mesaj attım. Bir reklamcı hakkında, iş meselesi hakkında sormam gerekiyordu."

"Sen de hiç çalışmayı bırakmıyorsun, değil mi?" Axel arkamdan bana sarılırken sordu.

"Nasıl durabilirim ki?" Faith beni işaret ederek sordu. "Onun çırağı olmak tam zamanlı bir iş."

Gülerek, "O kadar kötü bir akıl hocası mıyım?" dedim.

"En iyisi," dedi Faith. "Sabah görüşürüz. Yardımın için teşekkürler."

O geri çekilip evine girerken, ben de *teşekkür ederim* diye dudaklarımla söyledim.

Axel çenesini omzuma dayarken, ben de onun kaslı kollarını sımsıkı tuttum. "Peki," dedi, boynuma öpücükler kondurarak. "Ay ışığı altında seks yapma konusunda kuralın nedir?"

Faith ile konuştuktan sonra göğsümdeki gerginlik azaldı ve onun artık tamamen normal davranması beni güldürdü. Belki de o sözleri söylememek ona zarar vermemişti. Belki her şey yoluna girecekti. Belki zamanım vardı.

"Şimdiden mi?" Onun kollarında döndüm, o beni kendi seviyesine kaldırırken kollarımı boynuna doladım.

"Her zaman."

Alnımı alnına dayayarak iç geçirdim. Evin diğer odalarını keşfetmek için yavaş yavaş açılmıştım, ama mutfığı hiç açmamıştım. Ve onun beni dışarıya çıkarmasına hazır değildim, çünkü en iyi arkadaşlarımız ya da bu köydeki *herhangi* bir Reaper yanımızdan geçip bizi görebilirdi. "Yatak odası," dedim. "Ama perdeleri açıp ay ışığını içeri alabiliriz."

İşte.

Bu da bir şeydi.

Hayatımı bölümlere ayırmayı sevdiğim için elimde değildi - işin yeri vardı, seksin yeri vardı, ama aşk? Artık onu nereye koyacağımı bilmiyordum. Eski sevgilimden sonra değil. O beni parçalayıp çok uzun süre boşlukta bıraktıktan sonra değil. Bana olan aşkına şartlar koyduktan sonra değil - kariyerim ya da o. Ben ya da o. Asla ikisi birden.

Axel'in öyle bir adam olmadığını bilsem bile... *aşkla* ilgili tüm deneyimlerim, sonunda yarardan çok zarar getiren fedakarlıklar etrafında dönüyordu. Sayısız erkeğin peşinden koşan annem, o aşkı elde tutmak için kızını feda etmişti. Kendini kaybetmişti. Ben bunu yapamazdım, ama Axel'le... kaybetmiş gibi hissetmiyordum.

Axel bana gülümsedi ve beni eve doğru çekti.

"Bir gün, min enda kârlek," dedi ve bu sözlerin *gerçek* anlamı içimde yankılandı, ruhumdaki her karanlık şüpheyi ateşleyerek onu küle çevirdi.

"Bir gün," diye onayladım ve bunun bir an önce olmasını umut ettim.

Rover'ın arkasından el bagajımı aldım ve eve doğru yöneldim. Dün gece yine kazanmıştık, bu sefer Lightning'i yenmiştik ve konuşmalar umut dolu fısıltılardan yüksek sesli haykırıslara dönüşmüştü.

Bizim bölümümüzde birinci, konferansta ikinci ve ulusal sıralamada üçüncüyduk. Sezon öncesi çöküşün eşiğinde görünen takım, artık yenilmesi gereken takımdı. Baskı artmıştı, basın izliyordu ve ben her antrenman ve maçta oyuncuların birlikte çalışmasını sağlamak için uğraşıyordum.

Langley, bu an da dahil olmak üzere her anını, takımın artan baskıdan yararlanmasını sağlamak ve testosteron dolu yirmi üç erkeğin kendilerini kaptırmaya eğilimli olduğu mini mayın tarlalarında yolunu bulmak için harcıyordu. Şu anda Connell'in Tampa Bay'de TSA'ya yaptığı bir şakayı hallediyordu, yani bir sonraki uçağa yetişmek için çok kendini beğenmiş bir İskoç ile geride kalmıştı.

Kapıyı açtım, anahtarlarımı astım ve valizimi ön merdivenlerin yanına koydum.

Beni coşkulu bir Slytherin ve hoşgörölü bir Hufflepuff karşıladı. "İyi akşamlar bayanlar," dedim ve her birini okşamak için çömelerek oturdum.

Hufflepuff bana ayırdığı üç okşamayı aldı ve sonra geri çekildi, Slytherin ise benim vermek istediğim her okşamayı aldı ve sonra gömleğimin üzerine tırmanarak omzuma oturdu — evdeki en sevdiği yer.

Hufflepuff yüksek sesle miyavladı, açıkça hoşuna gitmemişti.

"Kıskanma," dedim ona, sonra onların yemeğini ve suyunu kontrol ettim. Reaper Köyü'nün hemen dışındaki Sweet Water'dan bir kız onları izliyordu ve ben de gelecek haftaki seyahat programım için onu tekrar işe almayı kafama koydum.

Telefonum çaldı ve Slytherin saçlarımla savaşıırken ben de parmağımla telefonu açtım.

Langley: Az önce indim. Connell'in ağzını bantla kapatmayı düşündüm.

Gülünce, yavru kedi irkildi ve tırnaklarını gömleğime geçirdi.

Tıslayarak, onu kocaman ellerimle kaldırdım ve kaşlarımı çattım. "Orada iz bırakırsan oturamazsın, Sly." Onu yere indirdim, Hufflepuff kediciğe başını salladı.

Axel: Seni almaya gelmemi ister misin?

Langley: Tabii ki hayır. Eve yerleş, Connell beni bırakır. Hepimizin aynı mahallede yaşamanın faydaları.

Axel: Ona şaka yaparsa öleceğini söyle.

Langley: Tamam, canım.

Telefonumu kaldırdım ve her zamanki maç sonrası rutinime devam ettim, kirli çamaşırlarımı çamaşır makinesine attım, ama Langley eve gelene kadar makineyi çalıştırmadım. Ne kadar kolay bir şekilde, sadece diğer kişiyi düşünmekle kalmayıp, onu öncelik haline getiren bir rutine alışmıştık.

En azından ben öyle yapmıştım.

Langley'nin henüz gelişme aşamasında olduğunun farkındaydım.

Telefonum tekrar çaldı ve karım olduğunu düşünerek gülümsedim, ama avukatımın adı görünce iç geçirdim.

"Merhaba Will," diye cevap verdim ve buzdolabını açtım.

"Axel, sana ulaşabildiğime sevindim." Sesi nazıktı, ama her zaman hemen konuya girerdi. "Boşanmana yaklaşık altı hafta kaldı..."

"Yedi," diye düzelttim, kafamda hesap yaparken. "Altı hafta ve... üç gün," diye cevapladı.

"Doğru." Aniden önümdeki bira çok cazip gelmeye başladı.

"Sana baskı yapmaya çalışmıyorum, ama hala bu zaman çizelgesine göre mi ilerlediğini bilmem gerekiyordu."

Buzdolabından şişeyi aldım ve Langley'nin satın alıp mutfak duvarına astığı hokey sopası şişe açacağıyla açtım. "Karmaşık bir durum." Bir yudum aldım.

"Bütün bu olay karmaşık," dedi yumuşak bir sesle. "Bu yüzden, neredeyse tüm çalışanlar ofisten çıkıncaya kadar bu aramayı yapmak için bekledim."

İç geçirdim ve bir yudum daha aldım. Yumuşak lager, midemdeki boşluğu doldurmadı ya da sihirli cevaplar vermedi.

"Sana gerçekten iyi bir cevap veremem Will. Şu anda yaklaşan tarihi tartışmadığımızı söyleyebilirim ve dürüst olmak gerekirse tartışmak da istemiyorum." Tezgaha yaslandım.

"Anlıyorum, ama bu yüzden ben varım. Bu hassas bir durum, Axel, sadece şöhretinle ilgili değil, aynı zamanda Bayan Pierce-Nyström'ün seninle evlenerek seni Reapers'a sattığı imasıyla da ilgili."

"Sen bunu sanki..." Başımı salladım.

"Sanki tam olarak öyle olmuş gibi." Langley ile evlendikten sonraki gün onun ofisine gittiğimde yaptığı gibi, ellerini saçlarında gezdirip gözlüklerini düzelttiğini hayal ettim. "Bak, evlilik öncesi anlaşma geçerli olacak. Senin imza bonusunu ya da parayı alıp gidecek değil ya."

"Umurumda değil," diye homurdandım. Kalsaydı hepsini alabilirdi.

"Biliyorum." Bu sefer telefonda iç çeken oydu. "Sadece hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Sevdiğin kadından boşanmaya hazırlıklı olmanın bir yolu olduğunu sanmıyorum." Evi gözden geçirdim. O ayrılmak isterse ben burada kalabilir miydim? Her oda onun kokusuyla doluydu, modern, zarif, minimalist dekorasyonunun izleri vardı. Bu evin her santimetrekaresinde o vardı. "Kalmaya karar verme ihtimali her zaman var."

"Axel, hala buz pistinin yakınında bir dairesi var. O daire için de yüklü bir kira ödüyor."

"Biliyorum." Gözlerimin arasındaki deriyi ovuşturdum. "Onun bir güvenlik ağı olmadığını söylemiyorum. Geçmişte başına gelenlerden sonra, onu suçlayamam."

"Dahası var."

Midemi bir ağrı sardı, ama bir şekilde sesimi buldum. "Tamam?"

"Ehliyetinde, sosyal güvenlik numarasındaki ve kredi kartlarındaki adını değiştirdi, bunu biliyorsun, ama 401K emeklilik fonu, yatırımları, arabası ve pasaportu hala Pierce adına kayıtlı."

Gözlerimi kırptım, sonra başımı salladım. "Bu imkansız. Hesaplar değil, ama pasaport. Uluslararası seyahatler yaptık. Üç hafta önce bir maç için Kanada'daydık." Düşüncelerim ışık hızıyla uçarken, şişeyi tezgahın üzerine tıklatarak bıraktım.

"Hesaplar... bu, onun günlük değişiklikleri yapmaya istekli olduğunu gösteriyor, ama uzun vadeli planları kızlık soyadıyla kaldı. Ve

pasaport da aynı şey olabilir."

"Doğru." Sesim daha düşük, daha sessiz bir tona kaydı.

"Bak, Axel. Senin avukatın olarak seni her yönden korumak benim görevim. Bu tür şeyleri senin düşünmene gerek kalmasın diye ben düşünüyorum. Eğer evliliğinizi sürdürürseniz, harika, bu belgeleri seve seve yok ederim. Ama ilk anlaşmanızı yerine getirip dava açmanız gerekirse, belgeler hazır. Sana söylemek istediğim tek şey bu. Seçimin ne olursa olsun, ben seni korurum."

Beni göremese de başımı salladım. "Tamam. Teşekkürler, Will."

"Sorun değil. Bu hafta iyi şanslar. Boston maçını sabırsızlıkla bekliyorum."

Telefonu kapattık ve ben açık kiler kapısına baktım. Raflar ikimizin de sevdiği yiyeceklerle doluydu. Mutfaktaki her şey öyleydi. Benim sağlıklı yiyeceklerim ve onun çikolataları. Benim blenderim ve onun kahve makinesi. Görünüşte her şeyi birleştirmiştik, ama daha derinlerde ne vardı?

Langley'e aşıktım. Geçen yıl Lukas'la çalışmak için ortaya çıktığından ve bana alaycı sözler ve inanılmaz güzelliğiyle gözlerimi doldurduğundan beri aşıktım. O kısa ziyaretinde, onun gerçekten benim olacağını hiç düşünmemiştim. Ve şimdi öyleydi, çünkü Reapers'ta bana olan ihtiyacını kullanmışım.

Ben her zaman ondan daha derindeydim, ama son zamanlarda, onun da benim tarafıma geldiğini hissediyordum, güvenli hissetmek için yere dokunmasına gerek olmayan tarafa. Hepsi kafamda mıydı?

Ona karşı kartlarımı masaya koydum, ama onun kartlarını gerçekten biliyor muydum?

Midemdeki mide bulantısı ve endişe hissi geçmedi ve bira şişesinin geri kalanını bir dikişte içtim. Çaresizdim. Kendinden başka kimseye güvenmeyen bir kadına delicesine aşıktım ve ona bana güvenebileceğini göstermek için her şeyi yaptım, ama bu yeterli miydi? Onu burada tutmak için ne yapacaktım? Onun benimle evli kalmasını sağlamak için?

Ön kapı açıldı ve irkildim.

"Ben geldim!" Langley'nin sesi giriş holünde yankılandı.

Boş şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım ve ona doğru yürüdüm. "Connell nasıl?"

Beni görünce gülümsedi, omzunun üzerinden bakarak ceketini koridordaki dolaba astı. "Merhaba. Seyahat acentesindeki Regina'yı kızdırdığına pişman, orası kesin."

"Ne? Çilli, kızıl saçlı kadın mı?" Seyahat düzenlemelerimizi yapan kadının adını yüzüne uydurdum.

"Evet." Topuklu ayakkabılarını çıkardı ve çıplak ayakları yere değdiğinde memnuniyetle iç geçirdi. Takımı iş için mükemmeldi ama yine de kadınsıydı, tıpkı kendisi gibi. "TSA sorunu çözüldükten sonra onu aradım ve sanırım geçen hafta bir şeyler yapmış olmalı çünkü ona ticari biletlere ihtiyacımız olduğunu söylediğimde onu ekonomi sınıfına koydu."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Son sıra ekonomi sınıfı, koltuklar geriye yatmıyor. 1,93 metre boyunda." O da başını salladı, takım elbisesinin ceketini çıkardı ve kırmızı ipek bluzuyla siyah eteği kaldı. "Uçak indiğinde kesinlikle gülmüyordu."

"Belki bu ona personeli rahat bırakmayı öğretir?" diye sordum. Adam kurnazdı. Kimseye fiziksel olarak zarar vermiyordu, ama *her şeyi* komik buluyordu. "Sana bulaşmadı, değil mi?"

Gülerek yanıma geldi ve kollarını boynuma doladı. "Bana mı? O akıllıdır. Onun şaka dediği şey, benim için spor sayfasının manşeti."

Dokunuşu, Will'in uyandırdığı sinirlerimi yatıştırdı, ama o mide bulandırıcı, çaresiz his hala beni zorluyordu.

"Ne oldu? Çok gerginsin. Kediler iyi mi?" Benim yanımdan etrafına baktı.

"İyiler. Onları kontrol ettim bile." Parmaklarım saçlarına dolandı ve onun abanoz rengi ipeksi saçlarını tutturmak için kullandığı tek ve uzun tokayı çıkardım. Saçları bir anda elimden aşağı döküldü ve beni parlak, narenciye kokusuyla sardı.

"O zaman ne oldu?" diye daha yumuşak bir sesle sordu.

"Pasaportun."

Bana gözlerini kırptırdı. "Neymiş?"

"Tüm kimliklerinde adını değiştirdin ama pasaportunda değiştirmedin." Yatırım hesaplarından bahsetmedim. Onları, kendini güvende ve istikrarlı hissedene kadar asla değiştirmeyeceğini biliyordum.

"Rastgele, ama tamam. Haklısın. Değiştirmedim." Omuz silkti. Göğsümü keskin bir acı dalgası sardı.

Gözleri yumuşadı ve parmakları kesilmiş sakalımın üzerinde oynadı. "Bebeğim, pasaportların buraya gelmesi çok uzun sürüyor. Genellikle sekiz hafta kadar. Evlendiğimizde, takımla birlikte Kanada'da olmam gerektiğini biliyordum. Seninle

Seninle. O maçlar sırasında evliliğimizin beni kenara itmesini istemedim, bu yüzden Regina'dan uluslararası uçuşlar için kırlık soyadımla bilet almayı istedim, böylece ilişkimizi bozmamış olacaktım."

Söylediğı her kelimeyle göğsüm rahatladı. İşini her zaman ön planda tuttuğunu biliyordum ve bunu hak ediyordu, özellikle de eski kocasının ona yüklediğı sorumluluklar göz önüne alındığında.

"Yani bu benimle ilgili değil. Senin işle ilgili," dedim yavaşça.

O da başını salladı. "Evet. Pasaportumu değiştirebileceğim tek mantıklı zamanın yaz olması gerektiğini düşündüm..."

Ağzımı onun ağzına kapattım, dilim dudaklarının arasına girip onun dilini okşadı. O inledi, ben de onu daha sert öptüm, eteğinin kenarını beline kadar kaldırdım ve sonra onu yumuşak kıvrımlarından kaldırdım, uzun bacakları beni sardı.

Ellerini başıma koyarak beni öptü, bir an bile kollarımdan kendi ağırlığını almaya çalışmadı. Bana bedenini emanet etti, ama aynı çaresizlik geri dönmüştü, kalbini korumam için bana yapışıyordu.

Neredeyse anında sertleştim ve ben onun tangasına sert bir şekilde yaslanarak yükselirken o inledi. "Kıcını çıplak bırakmanı seviyorum," diye ağzına doğru homurdandım.

Onu mutfak ile antre arasındaki duvara doğru ittiğimde, cevap olarak inledi. Sonra elleri saçlarıma uzandı ve saçlarımı okşamak için kravatımı çözdü.

"Bu bluzu beğendin mi?" diye sordum, nefeslerimiz hızlanırken öpüşmelerimizin arasında.

Boynunu öperken "Özellikle değil" dedi. "İyi. Ayak bileklerini kilitle."

O benim istediğimi yaptı ve ben kalçalarımı kullanarak onu duvara dayadım. Sonra bluzunu ellerimle tutup çektim, narin düğmeler uçu ve yumuşak teni ve kırmızı dantel sütyeni ortaya çıktı.

Onu orgazma ulaştırma ihtiyacı, kafamdaki tüm uygunluk düşüncelerini silip süpürdü ve sütyenin ön kopçasını açıp, pürüzlü meme ucunu ağzıma aldım. Öfkeli, ilkel bir arzu beni esir almıştı ve onun inlemesi, başını duvara yaslamasından da anlaşıldığı üzere, onu da esir almıştı.

Ağzına geri döndüm ve parmaklarım onun merkezine ulaşip onu ıslak ve arzulu bulduğunda, iniltisini dudaklarımın arasına aldım. "Beni özledin mi, min enda kârlek?"

"Sadece birkaç saat ayrı kaldık," diye cevapladı, ama sonra iki parmağımı ıslak merkezine batırdığımda inledi.

"O da neydi?" diye sordum, parmaklarımı kıvrım G noktasını okşamak için. "Oh, Tanrım, Axel!" diye bağırdı, bacaklarını kullanarak kalçalarını kaldırdı ve parmaklarımın üzerinde parmaklarımın üzerinde.

"Demek beni özledin? Beni özlemişsin gibi hissediyorum." Başparmağımı klitorisinin etrafında tembel daireler çizerek okşadım ve en tatlı inilti dudaklarından çıkarken gözlerinin kapanışını izledim.

"Evet! Evet, seni özledim, lütfen!" Bana doğru sallandı ve penisim kalp atışlarımla aynı ritimde zonkladı, göğsümdeki o çaresiz hissi alıp başka bir yere yönlendirdi.

Şimdi onun içine girmem gerekiyordu.

"Lütfen ne?" diye sordum, hala ona doğrudan dokunmadan daireler çizerek. "Bebğim," diye inledi, parmakları gömleğimi yukarı çekerek göğsümü okşayabilmek için gömleğimi yukarı çekti.

Parmaklarımı amımdan çıkardım ve ellerimi kaldırdım, böylece gömleğimi çıkarabilirdi. Sonra pantolonumun düğmesini açıp fermuarını indirdim, pantolonumu ve boxerımı hızla kıcımdın altına düşürdüm, böylece sikim nefes alabilirdi.

"Sana ihtiyacım var, Langley," dedim ona, sadece bedenini kastetmediğimi bilerek. Onun her parçasına ihtiyacım vardı, ama bana vereceği her şeyle yetinecektim.

"Evet," diye inledi, parmakları göğsünden koluma uzanan dövmeyle izliyordu.

[illegible]

"Evet," diye başını salladı ve kalçalarını kaldırarak benim aletimin girişine çarpmasını sağladı.

Tekrar sormadım.

Kalçalarımı salladım ve uzun, sert bir itişle onun içine girdim, sonunda karımın içine tamamen girmiş ve o benim adımı haykırıyordu.

Dudaklarım dudaklarına çarptı, o benim etrafımda gerilirken, uyum sağlarken, şehvetle onu öptüm. Ben tam olarak küçük bir adam değildim ve işleri orantılı tutmak, aylar sonra bile onun hala bir saniyeye ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Belki de her zaman buna ihtiyacı olacaktı ve ben de her zaman ona bunu verecektim.

O dilini benim dilimin etrafında ve kalçalarını benim penisimin etrafında döndürdüğünde, kontrolü ele aldım.

Bir elimi kalçasında tuttum, diğer elimi ise omuzlarının arkasına koyarak darbeyi onun yumuşak teni değil, benim alayım diye.

Sonra karımı duvara yaslayarak siktim.

Onu aldığım da her zaman sevişmenin bir unsuru vardı, ruhlarımızın birleşip eriyebileceğini hissettiğimiz o an. Ve onun gözlerine baktığımda, zevkten parıldayan ve büyüyen gözlerini izlediğimde de oradaydı. Ama bizi buraya getiren saf, ilkel bir sikiş unsuru da vardı, sıkı, davetkar amına tekrar tekrar girerken onun inlemeleri benim homurtularıma cevap veriyordu.

Gerginleşirken bacaklarını bana doladı ve çığlıkları yükseldi. Her an orada olabilirdi. İşte buydu, zevk onu o kadar sarstı ki, tek ihtiyacı bir dokunuştı ve o yumuşak, keskin iniltiyi çıkardı.

Ben de ona bunu verdim, kalçalarımı eğerek bir sonraki hamlemde klitorisine sertçe sürtündüm.

O boşaldı, kollarımda titreyerek evimizin geniş odalarında benim adımı yankıladı.

Kızlık deliği benim penisimi sıkıca kavradı, beni boğazlamış gibi tuttu ve ben bir kez ittim. İki kez. Üç kez. Sonra kollarında boşaldım, o kadar sert boşaldım ki, onun yere düşmemesi için dizlerimi kilitlemek zorunda kaldım.

Onu duvara yaslayarak tutarken nefeslerimiz kesik kesikti.

"Seni özledim. Merak ediyorsan," dedim gülümseyerek, o da bana tembel bir gülümsemeyle baktı.

"Anlaşıyor." Alt dudağını yalarken gözleri parladı.

İnledim. "Seni çok seviyorum," diye mırıldandım ağzına. Sonra onu tekrar öptüm. Ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu ve boxerımı çıkardım ve karımı geniş merdivenlerden yatak odamıza, yenilenmiş, büyük, sağlam yatağımıza taşıdım ve orada onunla tekrar tekrar seviştim.

Ona cevap verme şansı hiç vermedim.

Zihnimin derinliklerinde, onun da aynı şeyi söylemeyeceğini biliyordum. Bu yüzden, o zihniyle savaşırken bedenini ikna ettim.

Burada kazanabileceğime emindim.

"Lanet olsun," diye bağırdım arabanın arka koltuğunda, telefonumdaki saati on altıncı kez kontrol ederken.

"Hanımefendi?" diye sordu şoför, dikiz aynasından bana bakarak. "Özür dilerim," dedim, derin bir nefes alarak. "Ben iyiyim. Sadece inanılmaz derecede

trajik bir şekilde geç kaldım."

"Etkinliğe kestirme yoldan gidiyorum."

"Teşekkürler," dedim ve uzun siyah elbisemi düzelttim. Saçımı hızlıca örüp tepeye topuz yapmaktan başka bir şey yapmaya vaktim olmamıştı.

Reapers'ın son zamanlarda kazandığı tüm muhteşem basının karşılığı olarak, bu sabah medyada korkunç bir iftira haberi yayınlanmıştı. Zor kazanılmış, hak edilmiş başarının yarattığı fırtına, trollerin ortaya çıkması için biçilmiş kaftandı. Ve ben, bu iftira yayılmadan önce onu bastırmak zorundaydım.

O çöp parçayı kaldırıp bir düzeltme yazısı yayınlatmak için bütün günümü, bir düzine telefon görüşmesini ve dört tehdidi harcamam gerekti. İşimi yaptım, ama bu yüzden Harper ve Noble'ın kask lansmanına geç kaldım. Bu, onların bebeğiydi. Birlikte çalışarak yepyeni bir spor kaskı geliştirmişlerdi ve Reapers bu kaskı ilk kullanan ve tüm sezon boyunca takan takım olmuştu, ama şimdi kask halka tanıtılıyordu. Noble'ın hayali, belirledikleri güvenlik standartlarına herkesin erişebilmesiydi.

Ve Axel. Yılbaşı gecesi idi ve ben onunla birlikte etkinliğe katılacaktım. O tek başına gitmek zorunda kalmıştı ve on dakika içinde oraya varmazsam, bütün gün düşündüğüm geri sayımı ve gece yarısı öpücüğünü kaçıracaktım.

Yola çıkarken dudaklarımı ısırma isteğine direndim, çünkü aceleyle çıkarken sürdüğüm kırmızı rujun bozulmasını istemiyordum.

Seni çok seviyorum.

Onun sözleri kafamda yankılanıp duruyordu. Her saniye geç kaldığımda, onu bir daha asla duyamayacağımı düşünüyordum.

Ya da ben de ona aynı şeyi söyleme şansını.

Korkak davranmıştım, ama en azından dürüst bir korkaktım. Axel'in kalbimi bu şekilde ele geçirmesine izin vermekten *çok korkuyordum*, o adamı ve son birkaç ayda birlikte inşa ettiğimiz her şeyi ne kadar sevdiğimden bağımsız olarak.

Ama bu sözleri söylemek, sözleşmeli, süreli evliliğimizden daha resmi hale getirdi ve ben... Lanet olsun, henüz hazır değildim. *Onun* yaptığı bir şeyden dolayı değil, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğum için.

Yanlış zamanda çok fazla ya da çok uzun süre çalışmak zorunda kalmaktan korkuyordum.

Kalbim ona *evet* demek için çılgılık atsa bile, işim yüzünden ona *hayır* demek zorunda kalmaktan korkuyordum.

Yine ikiye bölünmek istemiyordum.

Ve zamanın akıp gittiğini biliyordum, ama kendime yüzde yüz ait olmanın bir yolunu bulmak için yeterli zamanım olmasını umuyordum, aynı zamanda Axel'e de aynı derecede ait olmanın.

İki dakika kala, şoföre teşekkür ettim ve siyah topuklu ayakkabılarımla olabildiğince hızlı bir şekilde etkinliğe koştum, Harper'ın kutlama için seçtiği muhteşem tarihi binaya hayran kalacak zamanım bile olmadı.

Balo salonu, yüzlerce insanla dolu zarif bir partiye dönüşmüştü, bazıları tanıdık yüzler, bazıları yeni yüzlerdi, ama ilgimi çeken tek bir kişi vardı.

Odayı taradım ve sonunda, şık, tamamen siyah bir takım elbise giymiş, saçları sıkıca geriye çekilmiş Viking'imi gördüm. Balo salonunun diğer ucunda, gülen Lukas ve sırıtan Faith ile sohbet ediyordu. Sawyer, Noble ve Harper küçük çemberlerini tamamladılar ve içimi keskin bir acı sardı. *Hayatımda* ilk kez, lanet olası işimi lanetledim. Onlar benim arkadaşlarım, *ailemdi* ve ben onlarla birlikte kutlama yapamıyordum.

Etrafımdaki kalabalık, "*On, dokuz...*" diye saymaya başladı, ben de itip kakarak mermer zeminde koşmaya başladım.

"*Sekiz, yedi...*"

O anda görgü kuralları veya nezaketi umursamadan acele ettim.

"*Altı, beş, dört...*"

Birkaç adım daha.

"*Üç, iki...*"

Arkadaş çevremden sıyrıldım, Axel'in gözleri parladı, kollarımı boynuna doladım ve herkes "sıfır!" diye bağırırken dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırdım.

Herkes *sıfır diye* bağıırken! Kollarını hemen belime doladı ve vücutlarımızı birbirine yapıştırdı, öpüşmemizi hiç kesmedi. Dudaklarımı ayırıp onu tamamen içeri aldığımda, göğsümdeki bir sıkışma gevşedi. O da ağzımı okşayıp alay etti, ta ki nefes almak için ayrılmak zorunda kalana kadar.

Etrafımızda "*Mutlu Yıllar!*" tezahüratları yankılanırken, kalabalığın sesini bastırmak için onu aşağı çekip gülümsedik.

"Geciktiğim için çok üzgünüm," dedim kulağına.

Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Önemli değil, Langley. İşinin gerekliliklerini anlıyorum."

Buraya gelirken beni kemiren endişe biraz hafifleyince içimden bir nefes aldım.

biraz

hafif "Gerçekten daha erken çıkmaya çalıştım..."

ledi. "Sorun değil," dedi, yanağını avuçlayarak. "Asla seçim yapmak zorunda değilsin.

" Bu sözler, "*seni seviyorum*"dan daha tatlıydı, ama bu sözler ikinci sırada çok yakındı. Bu sözler kalbimin içinde birikti, itip kakarak ve patlamak için *yalvararak*.

"Ben..."

"Gelmişsin!" Harper çığlık attı, kollarıyla bana sarıldı ve beni Axel'in kollarından kurtardı. Ben de güldüm ve ona sarıldım.

"Başlangıcı kaçırdığım için çok üzgünüm," dedim, o beni bırakıp el sallarken.

"Önemli değil!" Şampanya kadehini kaldırdı. "Parti daha yeni başlıyor! *Scythe'a* gidiyoruz! Burada servis edilen küçük atıştırmalıklardan daha fazlasını erkeklere yedirmeliyiz."

"Bu ünlü barı görmek için can atıyorum," dedi Sawyer ve karnını okşadı. Etkinlik için uçmak üzere verdiğim uçak biletini kabul etmesine çok sevindim. Ayrıca, hiç yatmadığım ama ihtiyacım olursa diye sakladığım, arenanın yanındaki dairenin anahtarlarını da ona vermiştim, böylece tüm hafta sonu otelde kalmak zorunda kalmayacaktı. "Ve evet. Lütfen. Yemek. Hemen."

Harper ve Faith güldü, ben de onlara katıldım. Arkama uzanıp Axel'in parmaklarını parmaklarımla kenetledim. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedi, ama gözlerindeki sıcak ve erimiş bir şey bunun sadece yemek için olmadığını gösteriyordu. Cildim ısındı ve kızlara dönerek gülümsememi bastırdım. "Biz varız!"

* * *

KIZLAR ve ben barda her zamanki yerlerimize oturduk, Sawyer bizimle oturmayı tercih etti, diğer Reapers üyeleri ise arka köşedeki normal masalarına oturdular.

Echo, siyah dantelli bir kaşkorse ve koyu renkli skinny jean giymiş, mor saçlarının yarısı arkada örülmüş, geri kalanı omuzlarına dökülmüş halde mutfaktan çıktı.

"Evet!" diye bağırdı, neredeyse bize doğru zıplayarak. "İşte ikinci vardiya!" Hepimizi takım elbiseler ve balo elbiseleri içinde süzdü. "Kimse bana bu gecenin şık bir gece olduğunu söylememiş. Yoksa tavan arasından Cinderella elbisemi çıkarırdım." Sesindeki alaycı ton, gerçekten bir balo elbisesi olup olmadığını yoksa sadece bizimle dalga geçip geçmediğini merak etmeme neden oldu.

Harper zafer işareti yaparak kollarını havaya kaldırdı. "Kaskı halka sunduk!"

"Oh, evet! Artık giyinmek için bir nedenimiz var!" Echo onunla tokalaştı. "Tebrikler, kadın! Bu harika."

"Teşekkürler," dedi Harper, taburesine geri oturarak. "Ne sevdiğimi biliyorsunuz. Partiye devam edelim. Ve yemek. Reapers'ın tüm yiyeceklere ihtiyacı var."

Echo göz kırptı. "Şef zaten işin peşinde," dedi. "Üç mesajın uyarı olarak yeterliydi. Yemek beş dakikaya hazır olacak."

"Sen bir tanrıçasın," dedim ve Faith de Echo bizim en sevdiğimiz içecekleri almaya giderken bana hak verdi.

"Bugün çift vardiya mı yapıyorsun?" diye sordum, içkimi alırken. Dün gece de kapanışı o yapmıştı ve sabah da burada olacağını söylemişti.

Echo omuz silkti ve Faith'e döktüğü içkiye odaklandı. "Para olan yere gitmek zorundayım," dedi.

Buna itiraz edilemezdi.

Echo, Sawyer'ı süzdü, gözleri, takım elbisesini karşıdaki sütunun askısına astığı için artık açıkça görünen kaslarını taradı. Dar, beyaz bir gömlekten başka bir şey giymemiş olan adam, kollarını yanlış bir şekilde kavuşturursa gömleği patlayacakmış gibi görünüyordu. Sawyer da onun süper güçlü, bağımsız kadın bakışlarından kaçınmadı.

Hayır. O, arkamdaki Reaper'lar gibi en iyileri gibi davranıyordu ve onun bu halini görmek çok nadirdi. Aile sorumluluklarının ağırlığı omuzlarını ezmeyen, etten ve kemikten bir erkek. Seattle'a döndüğünde her zamanki sorumlu, güçlü oğul haline geri döneceğini biliyordum

ama Harper ve Noble'ın etkinliğinin ona verdiği hafta sonu özgürlüğü için üzülemedim.

"Harper gibi bir appletini ister misin?" Echo, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldıran Sawyer'a sordu. Echo omuz silkti. "Sen de kızlardan biri olduğunu varsayarsak."

Sawyer başını eğdi, bu hareket hesaplı ve sakindi.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

Echo başını bize doğru çevirdi. "Reaper Village'ın kraliçeleri burada oturur." Reaper'ların masalarına doğru başını salladı. "Genellikle erkekleri arkaya oturturlar," diye alay etti.

"Ah," dedi, gözlerini Echo'nun üzerinde gezdirdikten sonra bize baktı. "Üçte bir oran mı?" Sırıttı. "Bu oranları seviyorum."

Faith, Harper ve ben şaşkınlık içinde sessiz kaldık, bu şakalaşmayı izlemekten memnuniyet duyduk.

Echo onu değerlendirdi ve onaylayarak başını salladı. "Ne içiyorsun?"

"Bourbon," dedi.

Echo hızla onun önüne bir içki koydu, gereğinden biraz daha uzun süre onun bakışlarını tuttu, sonra bize baktı. "Yemeği kontrol etmeye gidiyorum." Göz kırptı ve mutfağa geri döndü.

"Hayır," dedi Faith.

"Olmaz," dedi Harper.

"O senin için fazla kadın," diye tamamladım.

Sawyer gözlerini devirdi. "Siz üçünüz benim ne kadar kadınla başa çıkabileceğimi bilmiyorsunuz. Beni sadece en iyi arkadaşınız olarak tanıyorsunuz." Harper ve Faith'e baktı. "Ya da Seattle Sharks'ın kadrosuna girmek üzere olan U-Dub mezunu olarak." Bana baktı. "Ya da annesine bakan adam." Gözlerinde bir anlık bir hüznü, pişmanlık ve endişe belirdi. Bir göz kırpmasıyla, daha önce hiç görmediğim genç bir ateşle yerini aldı. "Bu benim tek yönüm değil."

Saygıyla sessiz kaldık.

"Tamam o zaman," dedim ve cam bardağımı ona doğru uzattım. Kızlar da bize katıldı ve hepimiz bardaklarımızı tokuşturduk.

"Harper ve Noble'a," dedi Sawyer. "Tekrar tebrikler."

Hepimiz onun duygularını yineledikten sonra büyük yudumlar aldık.

Tatlı bir tıslama çıkardım ve bardağımı bara koydum. Rahatlamak için içki içmekten memnundum, ama eve döndüğümde beni bekleyen o kadar çok şey varken, bir daha içki içmem imkansızdı.

. Eve döndüğümde beni bekleyen çok şey vardı.

Axel'e hızlıca bir bakış attım, iri yarı adam Connell'in söylediği bir şeye gülmekten titriyordu. Lukas da ona sırtını sıvazlayarak gülüyordu. İskoç bir adam ve iki İsveçli bir bara girerler...

Axel'in bu kadar mutlu olduğunu görünce kendi kendime güldüm. Gerçekten mutluydu. Sanki İsveç'te geçirdiğimiz zamanlardan omuzlarından bir yük kalkmış gibiydi. Reaper'lar etrafını sararken, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim. Kalbim bir kez daha genişledi, beni o kadar doldurdu ki, aptalca bir gülümsemeyle kızlarıma döndüğümde nefes almakta zorlandım.

Faith bana anlamlı bir bakış attı, ama ben başımı salladım. Bu gece, kocamla ilgili karmaşık duyguları konuşmak için uygun bir gece değildi.

Bu gece Harper'la ilgiliydi.

Ve iki saat boyunca, ona ne kadar gurur duyduğumuzu ona hissettirdik.

Kısa bir yolculuktan sonra eve vardık ve ben, antrede ayakkabılarımı çıkarırken inledim. Uzun bir iş günü ve saatlerce süren kutlama beni fiziksel ve duygusal olarak bitkin düşürmüştü. Tek yapabildiğim, balo elbisesini çıkarmak ve iç çamaşırlarımla yatağa yığılmaktı.

"Gömlek ister misin?" Axel, uyku şortunu giydiği dolaptan sordu.

"Buna ihtiyacım var mı?" Başımı yastığa dayayarak inledim.

"Tabii ki gerek yok," dedi, yanıma uzanırken ağırlığıyla yatak çöktü. "Ama istersen, sana bir tane örtüyorum."

"Mmm," diye mırıldandım, yorgunluk vücudumu ağır bir şekilde sarmıştı. "Sen inanılmazsın, biliyor musun?"

"Bunu bir iki kez söylemiştin." Elini çıplak kolumun üzerinde nazikçe gezdirdi, bu hareketiyle tüylerim diken diken oldu.

Ona doğru kıvrıldım, zihnim neredeyse lapa lapa olsa da vücudum uyanıyordu.

Axel hareketlerimi durdurdu. "Sadece sana sarılmak istiyorum," dedi. "Uyu, Langley. Çok zor bir gün geçirdin." Kolunu üzerime attı, sırtımı göğsüne yaslayarak üzerimize battaniyeyi örttü.

Vücudunun ısısı benim yorgunluğumu ve ağrılarımı dindirirken, mutluluk her santimimde hissediliyordu. Tamamen gevşedim, onun sıcaklığına gömüldüm.

Onun sıcaklığına kendimi bıraktım. Beni kucaklarken, sadece *kucaklarken*, nefesim düzenli ve derinleşiyordu, ama yine de bu, gece yaptığımız bazı şeylerden daha samimi geliyordu.

Çünkü—uyku beni ele geçirirken fark ettim ki—*gerçek mutluluk* mutluluğun tadı buydu.

Ve Axel ile evlenmeden önce bunu hiç yaşamamıştım.

"Takımın yeni lakabı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu üçüncü sıradan bir muhabir. Onun iki sorusunu zaten cevaplamıştım ve şimdi sinirlerimi bozuyordu.

"Ne lakabı?" Mikrofonun önüne eğildim ve basın mensuplarının oluşturduğu denizi seyrettim. Az önce kazandığımız maç bizi ligde birinci sıraya taşımıştı, ama ben sıralamalara hiç önem vermem.

Herhangi bir gün, NHL'deki en iyi takım en kötü takıma düşebilirdi. Skor tahtası, sıralamadaki yerinizi umursamıyordu.

"Kaçınılmaz," diye bağırdı.

Kaşlarım kalktı. "Affedersiniz, insanlar bizi kaçınılmaz mı diyor? İngilizce benim ana dilim değil, biliyorum, ama bu pek çok anlama gelebilir."

Basın mensupları hafifçe güldü ve ben muhabirin yanıtını beklerken ağzımın köşesi yukarı kalktı.

"Benjamin Franklin'in '*Kaçınılmaz olan sadece iki şey vardır...*' sözünü biliyor musunuz?" Omuz silktilti.

Langley, kürsünün altından durduğu yerden masama bir iPad uzattı ve ben de gösterilen makalelerin kolajına göz attım. Gerçekten de bize "*Kaçınılmaz Azrail*" deniyordu.

Gülerek iPad'i karıma göz kırparak geri gönderdim.

O gözlerini devirdi ve tekrar öne döndü, benim karım olduğu için değil, işinde çok iyi olduğu için, benimle sorumsuz sorular arasında arabuluculuk yapmaya hazırdı.

"Neden bize göz kırpmıyorsunuz?" diye sordu başka bir muhabir.

"Karım sizden çok daha güzel," diye cevap verdim. Cevabım yine kahkahalarla karşılandı, ama Langley bana öfkeli bir bakış attı. Evliliğimizi hiç saklamadık, ama bunu her yerde ilan da etmedik.

"Gülmek zorundayım," dedim ilk muhabire. "Ayrıca Ocak ayının üçüncü haftasındayız, arkadaşlar. Henüz bizimle ilgili hiçbir şeyi kesin olarak söylemiyoruz."

Şu andan playofflara kadar oynanacak çok maç var ve biz de kafamızı soğuk tutuyor, batıl inançlarımızdan vazgeçmiyoruz."

"Ama yine de!" diye devam etti, sırası bitmiş ve en az yirmi el havada olmasına rağmen. "Büyük Ben Franklin'in sözünden bir takma ad almak bir onur olmalı, değil mi? Tabii İsveçli olduğun için bunu bilemezsin."

Sinirlerim bozuldu.

"Aslında, bu alıntı ilk olarak Daniel Defoe'dan geliyor. Sanırım 1726'da. Hatırladığım kadarıyla, 'Ölüm ve vergiler kadar kesin olan şeyler, daha kesin olarak inanılabilir. Ben Franklin'in 'Bu dünyada ölüm ve vergiler dışında hiçbir şeyin kesin olduğu söylenemez' dediği mektubu 1789'da yazılmıştır. Ama *kaçınılmazın kesin'den* daha havalı olduğunu mu soruyorsan, sana kesinlikle katılıyorum." Onun gülümsemesi sönünce ben sıırttım.

Kalabalıkta yine bir kahkaha patladı.

Langley kaşlarını kaldırarak bana baktı ve ben de ipucunu anladım.

"Sadece güzel bir yüz değil," diye alay ettim, yüzümü işaret ederek. "Peki ya sen?" Odanın diğer tarafını işaret ettim, orada başka bir muhabir elini kaldırmış bekliyordu.

"Price takımla nasıl geçiniyor?" diye sordu.

"Harika," diye cevapladım. "Maçlardan önce birbirimizin saçlarını örüyoruz."

Langley başını salladı ve kalabalıkta bir kahkaha dalgası daha yükseldi. Sonra arka köşedeki bir başka muhabiri işaret etti.

"Axel, sözleşmenizi imzaladığınız zamanla evliliğinizin zamanlamasını sorgulayanlara ne diyorsunuz?" diye kalabalığın üzerine seslendi.

Langley önümde kaskatı kesildi ve o anda elimi onun eline sokabilmek için her şeyi verirdim.

"Kamuya açık bir ortamda kişisel soruları yanıtlamayı seven biri değilim, ama eşim de Reapers için çalıştığı için bu seferlik görmezden geleceğim. Eşimle bir buçuk yıl önce Seattle Sharks'ta tanıştım ve o anda kalbim bir anda ona kapıldı. Mesafe bize çok fazla fırsatı kaçırtdı ve Reaper olmaya karar verdiğim anda, zamanımı boşa harcamayı da bırakmaya karar verdim."

Gözleri, keşfettiği ilginç bilgiyi paylaşmak istemiyormuş gibi hafifçe kısıldı. "Peki, İsveç'ten ayrılmaya karar vermenize neden olan şey neydi? Son on yılda NHL'den birçok teklif aldığınızı biliyorum.

aldığını biliyorum. En azından seni Charleston'a getiren sevgili Bayan Nyström'e teşekkür edebilir miyiz?

"Bayan Pierce-Nyström," diye düzelttim. Tanrım, keşke yüzünü görebilseydim, ama işi gereği gazetecilere bakarak ayakta duruyordu. "Diğer teklifleri biliyorsanız, anne babamız öldüğünden beri küçük kardeşimi büyüttüğümü de biliyorsunuzdur. Reapers'ın genişleme teklifini alması, kardeşimin okuldan mezun olması ve ardından kendi SHL sözleşmesini imzalaması, zamanlama açısından çok şanslıydı. Ama beni Reapers'a çekenin insanlar olup olmadığını soruyorsanız, cevap kesinlikle evet.

"Charleston'a, en son teknoloji güvenlik ekipmanları ve oyuncu odaklı bir takım vaat eden Archer Silas için geldim. Birkaç yıldır tanıdığım ve oyuncu olarak ve şimdi de koç olarak saygımı fazlasıyla kazanan Gage McPherson için geldim. Çocukluk arkadaşım Lukas Vestergaard için geldim, çünkü o çok yakışıklı olduğu için egosunu biraz düşürmesi gerekiyordu. Neyse ki Logan Ward'ı da transfer ettik, böylece Lukas en çekici oyuncu unvanının ağırlığını taşımak zorunda kalmadı." Bir kahkaha daha patladı. "Ama beni buraya getiren asıl neden, aşık olduğum kadının da Reapers'ın kadrosunda olmasıydı. Yoksa sen hiç sevdiğin bir kadın için taşınmadın mı?"

Muhabir gözlerini kırptı ve birkaç kişi ona bakmaya başlayınca yüzü kızardı. Herkesin bakışları benimki kadar nazik değildi. Sınırı aşmıştı ve ben de onu lanet olası yerine koymakta hiç tereddüt etmedim.

"Şimdi, Langley'nin bu sözleşmede iyi bir imza bonusu aldığından emin değilim, dürüst olmak gerekirse." Alyansımı tutan parmağımı salladım. "Benimle yaşamak için bana yeterince para ödeyemezsiniz. Bu durumdan başka kim zarar gördü biliyor musunuz? Vestergaard'ın karısı, ikimizin komşu olarak yaşamasıyla uğraşmak zorunda kalan. Sanki tekrar on yaşında gibiyiz."

Basın odası yine kahkahalarla çınladı ve ben hızla başka bir muhabir seçtim.

Yirmi dakika daha soruları yanıtladıktan sonra kürsüden el sallayarak ayrıldım. Genellikle Langley önden gider, ben de arkasından giderdim — ki bu şimdi bana hayatımızın geri kalanını yansıtıyor gibi geldi — ama bu sefer basın odasından çıkarken onun yumuşak elini elimde tuttum.

Ben geniş koridorda birkaç imza verirken o yanımda durdu, sonra ofisine doğru yürürken eli yine elime geçti.

Bu, her ev maçından sonra en sevdiğim kısımdı. Skor kaydedilmişti. Ekipmanlar saklanmıştı. Bir sonraki tur için buz pürüzsüzleştirilmişti. Terimi duşta yıkamıştım ve geriye sadece galibiyetin tatlı tadı kalmıştı. Şimdi birlikte eve gidecek ve o kadar sıradan bir şey yapacaktık ki, daha önce yirmi bin taraftarın benim adımları haykırdığına inanamayacaktım.

Sonra Langley'e sadece benim için haykırmasını sağlayacaktım.

Ofisinin kapısını arkamızdan kapattı ve bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı. "Kaçınılmaz mı, kesin mi?"

Omuz silktim ve masasına yaslanarak kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Adam beni rahatsız ediyordu."

Kapısının kilidini tıklattı ve bana doğru geldi. "Diğer soru?"

"Evliliğimizle ilgili olan mı?" diye sordum, o benim uzattığım bacaklarımın arasında durup kollarını boynuma dolarken.

"Evet. Seninle evlenmeyi kabul ettiğim andan itibaren bu sorudan korkuyordum." Yutkundu ve gözlerinde o kadar çok duygu vardı ki, göğsüm sıkıştığını hissettim.

Bir elimle belini sardım, diğer elimle parmaklarımın arkasını kullanarak yumuşak yanaklarının derisini okşadım. "Öyle mi?"

"Evet. Güvenilirliğimin yok olmasını izlemekten çok korkuyordum. Ve sen..." Güzel yüzünde yavaşça bir gülümseme yayılırken başını salladı. "Sen bu soruyu en önemsiz şeymiş gibi karşıladın."

"Öyle." Dudaklarımı alnına bastırdım. "Langley, seni seviyorum. Orada söylediğim hiçbir şey yalan değildi. Lukas'ın evine girdiğin günden beri senin benim olduğunu biliyordum. İsveç'ten senin için ayrıldım çünkü anne babam öldüğünden beri ilk kez kendime *ne* istediğimi sorma iznim vardı, sadece Tage için en iyisinin ne olduğunu değil. On altı yaşımdan beri o benim bir numaralı önceliğimdi. Yirmi dokuz yaşımdayım ve ancak şimdi geleceğimi düşünebiliyorum. *Kimi* görüyorum, seni görüyorum. Orada söylediğim hiçbir şey yalan değildi. Bu kadar doğru bir cevabı olan bir sorudan asla korkmam."

Gözleri yaşlarla doldu. "Benim için İsveç'ten ayrıldın mı?"

"Bunu biliyorsun. İnkâr edip milyonlar ya da hokey olduğunu söyleyebilirsin. Ama Tage ve benim yeterince paramız olduğu sürece parayı hiç umursamadım ve burada olduğu kadar evde de mutlu olurdum. Charleston'da İsveç'te olmayan şey *sensin*."

"Ama Tage'yi terk ettin." Dudaklarını büzdü ve alnı kırıştı.

"O da seninle ne kadar mutlu olduğumu biliyor," diye fısıldadım.

Kafasını salladı. "Hayatın boyunca onu büyüttün.

Temelde onun ikinci babası oldun."

"Annem de öyle derdim, ama o elbiseyle çok daha güzeldi." Dudaklarımın köşesini kaldırdım, mizahımla onun gülümsemesini kazanabileceğimi umarak. "Langley, hiçbir şeyden pişman değilim. Zaten pişmanlığa inanmıyorum. Annemle babam öldü. Tage'yi büyüttüm ve bu benim için bir onurdu. O büyüdü. Sonunda sana olan hislerimi eyleme dökebilirdim ve bunu yaptım. Bunların tek geri almak istediğim kısmı anne babamı kaybetmek. Gerisi mi? Beni buraya getirdi ve beni sana getiren her türlü olaydan memnunum, parmağına yüzüğümü takmamı sağlayan sözleşme dahil. Nasıl başladığımızı biliyorum, ama şu anda o noktada olmadığımızı da biliyorum."

Ayağa kalktı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dudaklarım açıldığında daha derine girdi ve dilini benimkine kaydırды. Elleri saçlarıma daldığında, onu döndürdüm, ta ki poposu masanın üzerine gelene kadar. Hızlı bir hareketle bacaklarını açtım, kalçalarını benimkilere bastırdım ve başını geriye eğdim, kontrolü ele aldım.

İşte burası benim dünyamdı — karım benim için her şeydi. O buzda kazanabilir ya da kaybedebilirdim, ama bunların hepsi onun tek bir gülümsemesinin getirdiği mutluluğun yanında sönük kalıyordu.

Onu bana daha sıkı çekip, kapının dışında bizi bekleyen hiçbir şey yokmuş gibi öptüm. Özel dikilmiş ceketinin üzerinden göğsünü avuçladığımda nefesini tuttu, kumaşın üzerinden bile meme uçlarının sertleştiğini hissettim.

Topukları kıcıma batıyordu ve neredeyse gülümsüyordum. Bir hafta önce beş aylık yıldönümümüz için ona verdiğim, kırmızı tabanlı ayakkabılar giyiyordu.

O ciddi kalem eteği uyluklarına kadar sıyrılmıştı ve benden uzaklaşıp avuç içlerine yaslandığında, ceketinin düğmesi açıldı ve ipek bluzunu ortaya çıkardı. Dudakları öpücüklerden şişmişti, gözleri arzuyla bulanıklaşmıştı ve saçları, mükemmel bir şekilde topladığı buklelerinden dökülüyordu. Ahlaksız bir kütüphaneci gibi görünüyordu ve ben, geciktiğim kitapların bedelini ödemeye fazlasıyla hazırdım. Kahrolası bir fantezi.

Ben onu izlerken, o eğildi, kravatımı tuttu ve beni kendine doğru çekti.

"Giyinmeyi sevmediğini biliyorum," dedi dudaklarıma, "ama kravatla bu kadar yakıştığın için Tanrı'ya şükredebilirim."

"Koça teşekkür et," diye sııttım, sonra onu masasının pürüzsüz, cilalı kiraz ağacından yapılmış üstüne yasladım. Tabii ki, tıpkı benim Langley'im gibi kusursuz bir şekilde temiz ve düzenliydi.

Zaten sertleşmiş olan penisimle ona sürtündüm ve o da kalçasını bana doğru iterek, inleyerek karşılık verdi.

"Şşş," diye onu azarladım, boğazını öperek aşağı doğru ilerlerken. "Ya biri geçerse?"

Cevap vermediğinde, gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm.

"Çok sessiz olmalısın," diye fısıldadım, elim ipeksi uyluğuna doğru kayarken.

"Axel," diye tısladı, bakışları kapı ile elim arasında gidip gelirken çelişkili bir halde.

Telefonum arka cebimde çaldı, onu çıkardım ve Langley'in başının üzerinden attım, telefon masasının ucuna kadar kayarak durdu. Sonra parmaklarımı, giydiğı beyaz dantelin nemli kısmına ulaşana kadar yukarı doğru kaydurdım. O'nun asla külotlu çorap giymemesini çok seviyordum. O'na ulaşmak her zaman çok kolaydı.

"Hayır de," dedim yumuşak bir sesle, parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirirken.

Elime karşı direndi ve inledi, ama yine de gözleri kapıya ve geçen insanların seslerine kaydı. Evin bu tarafı maçlardan sonra her zaman kalabalıktı. "Axel..."

Tanga altından elimi uzattım ve iki parmağımı şişmiş merkezine soktum. Amcığı etrafımda kasıldı ve ona tsk diye seslenmeme yetecek kadar yüksek sesle bağırdı. "Tek yapman gereken dur demek, ben de duracağım," diye söz verdim.

Ve dururdum da. Ama aynı zamanda bana bunu söylememesini umuyordum. Santim santim, onu temiz renkli çizgilerinin dışına çıkardım. Seksin sadece yatak odası için olmadığını ona gösterdim. Şefkat ve sevgi sadece mahremiyet için saklı değildi. Arkadaşlık sadece platonik ilişkiler için saklı değildi.

Buz pistinin koridorlarında elini tutabilirdim. Bu, insanların ona bakışını etkilemezdi.

Onun arkadaşı olabilirdim. Bu sadece ilişkimizi güçlendirirdi.

Onu ofisinde sikebilirdim ve o sadece zevk alırdı.

Güvenliğini sağlamak için çizdiğı sınırlara ihtiyacı yoktu. Bana güvenirse, onu güvende tutardım.

"Lütfen," diye fısıldadı, kalçalarını parmaklarımın üzerinde sallayarak.

"Lütfen ne?" diye sordum, başparmağımla klitorisini nazikçe okşayarak.

"Bunu!" diye bağırdı, sonra kendi elini ağzına kapattı.

Başı masaya geri düştü, ama gözleri benimkilere kilitli kaldı. "Bunu mu?"

Üçüncü parmağımla da ekledim ve yumuşak duvarlarının içine ittim.

Başını salladı ve bana uzandı, ama mesafeyi kapatamayınca ellerini indirdi.

"Sadece keyfini çıkar," dedim, elimle belinin yumuşak kıvrımlarını yoklarken. İçindeki parmaklarım durmaksızın hareket ediyordu ve penisim pantolonuma baskı yapıp, içine girmek için zonklasa da, tüm dikkatimi Langley'e verdim.

Bacakları titremeye başladı... ve lanet telefonu çaldı.

"Hayır," diye emrettim, boş elimle ceketinin cebinden telefonunu alıp benimkine çarptırdım. "Burada ol. Benimle ol."

Bacakları titriyordu ve gözleri omzunun üzerinden telefonun çaldığı yere doğru kaydı, ben ise kaslarının kasılmasında orgazmının yaklaştığını, boğazındaki nabzının hızlandığını hissediyordum.

"Tamam," diye kabul etti.

Zafer çılgılığı atmak istedim. Bu akşam iki gol attığımda yaptığımdan daha da coşkulu bir şekilde kutlamak istedim. Bunun yerine, parmaklarımı kıvırdım, onu çıldırtan noktayı buldum ve karımı yumruğuna çılgılık attırmaya devam ettim.

O kendini bıraktığında orgazmı onu parçaladı ve bunun onun tercihi olduğunu biliyordum. Kendini orgazmdan alıkoyabilirdi. Beni engelleyip telefona cevap verebilirdi. Daha önce de kesintiye uğradığımızda bunu yapmıştı. Ama bu anda? Beni seçti.

Bu yüzden onu daha da çok sevdim.

Onu sakinleştirirken, o ateşi yeniden yakmaya başlarken, telefonlarımız aynı anda çaldı.

"Lanet olsun, bizi rahat bırakamazlar mı?" Langley ters bir şekilde cevap verdi, sonra hafifçe yuvarlandı ve kendi telefonu değil, benim telefonuma uzandı. "Mikael Svensson mu?"

Tage'in koçu. Parmaklarımı ondan çekerek telefona uzandım.

Arayışının tek nedeni bir sorun olmasıydı. "Mikael?"

İsveççe cevap verdim.

Langley beni izledi ama telefonunda bir şey gördüğünde küfretti ve telefonu açtı.

"Axel. Seni böyle aradığım için çok üzgünüm, ama hastanedeyiz. Tage yaralandı ve biz..." Nefesi kesildi ve kalbim

yerden kesildi.

"O iyi mi?" diye sordum. Burada saat beş biraz geçiyordu, bu da evde saatin on birden sonra olduğu anlamına geliyordu. Kahretsin, bu gece maçı vardı. "Mikael!"

"Axel, bilmiyorum. Bize hiçbir şey söylemiyorlar, ama çok kötü bir şekilde düştü. Buzun üzerine sedye getirmek zorunda kaldılar. Bu yüzden seni arıyorum. Sen en yakın akrabasıydın."

İçimdeki her şey buz gibi oldu ve paramparça oldu.

"Hemen buraya gelmen lazım!" Gage'in sesi çığınca çıkıyordu. Serbest kulağımı parmağımla tıkadım, Axel'in Svensson'a İsveççe söylediği sözleri duymamak için. Kim olduğu belli değildi. Muhtemelen maçla ilgili arayan arkadaşlarından biriydi. "*Hemen*, Langley! Cannon soyunma odasının dışında bir hakemi yumrukladı!"

"*Lanet* olsun," dedim, gözlerimi devirerek.

"Hakemin arkadaşlarından biri lanet olası Lig'i çoktan aradı." "Siktir, siktir, *siktir*." Masamın etrafında aceleyle dolaşarak eteğimi aşağı çekip çantamı aldım. Axel'in bana verdiği heyecan verici mutluluk, adrenalin devreye girince bir anda buharlaştı. "Yola çıkıyorum. *Kimseye* tek kelime bile etmemesini sağla."

"Tamam." Gage telefonu kapattı ve ben hemen rehberimi karıştırarak Lig'de tanıdığım herkesi aradım.

Axel yine hızlı bir İsveççeyle konuşmaya başladı, endişeli sesi beni durdurdu. Sonunda telefonumdan başımı kaldırdım ve gözlerinde hafif bir panik fark ettim. Biraz daha İsveççe konuştuktan sonra yoğun bir şekilde başını salladı ve cep telefonunu cebine koydu.

"Tage yaralandı."

"Aman Tanrım, ne oldu?" diye sordum, göğsüm sıkışarak.

"Ağda sert bir darbe aldı ve çarpışma açısı nedeniyle *her iki* ön çapraz bağını *da* yırttı. Bu... felaket. Onlar tamir edilmeli. Oraya varamadan ameliyat yapılacak." Axel ofisimin kapısına doğru büyük adımlarla yürüdü.

"Axel, *çok* üzgünüm," dedim, sesimde hafif bir rahatlama vardı. ACL, *Tanrıya şükür*, *hayati* tehlike arz etmiyordu, ama kariyerini mahvedebilirdi. "Bu çok kötü. Tabii ki gitmelisin."

Elini kapı koluna koyarak durdu, başını eğip bana baktı, uzun saçları bu hareketle omzuna düştü. "Gitmemiz gerekiyor," dedi. "Langley, sana ihtiyacım var..."

"Aşağı inip Cannon'un başımıza açtığı bu belayı halletmem lazım. Hakemi yumrukladı..."

"O benim küçük kardeşim," diye sözümü kesti Axel, sözleri ölümcül ve sessizdi. "O benim *ailem*."

"Anlıyorum," dedim, boğazım düğümlenerek. "Ve şu anda işimi yapmak zorunda olmasaydım, seninle gelirdim. Ama yapamam. Bunu düzeltmeliyim. Reapers bana bunun için para ödüyor."

Axel dudaklarını araladı, sanki kelimeleri bir araya getiremiyormuş gibi açıp kapattı. Derin bir nefes aldı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Ellerini omuzlarıma nazıkçe koydu. "O senin de ailen. Ve benim son parçam. Senden kariyerini bir kenara bırakmanı hiç istemedim, ama sana *ihtiyacım var*. Ben... O daha önce hiç bu kadar yaralanmamıştı. Hiç ameliyat olmamıştı. Ben... Bir şey ters giderse ne olacağını hayal bile edemiyorum..."

"Böyle düşünemezsin," dedim ve kollarımı boynuna doladım. Onu kucakladım, göğsüm ikiye bölünüyordu. "İyi olacak. Çok iyi ellerde." Onu biraz daha sıkı kucakladım, beynimin kariyer modu tarafının aşağıda çıkan yangını söndürebilmem için saniyeleri saymasından nefret ediyordum. Bu anda Axel'in yanında olamamaktan nefret ediyordum. "Bunu bitirir bitirmez oraya uçacağım. Sana yetişeceğim..."

"Ne?" Kollarımdan kurtuldu, gözlerinde sadece saf acı ve ihanet vardı.

"Bunu halletmem gerek ve Gage'in dediğine göre, bir saatten fazla sürecek. Hemen uçağa binmelisin. Buradaki karışıklığı olabildiğince çabuk halledeceğim, sonra uçağa atlayıp sana katılacağım."

"Langley, kariyerinle benimki arasında seçim yapmanı istemiyorum. Bunu asla yapmayacağıma söz verdim. Maaşın yerine aileni seçmeni istiyorum."

"Bunu yapamam Axel. Reapers'a söz verdim ve şimdi sözümü tutmazsam, geri döneceğin o *kaçınılmaz* takım olmayabilir. Cannon olmadan olmaz." Sesimi olabildiğince düz ve sakin tutmaya çalıştım, kocama karşı duygularımın hakim olmasına izin vermek yerine, onu bir oyuncu, bir müşteri gibi ele aldım.

"Sence şu anda bunların hiçbirini umursuyor muyum?" Gözlerini kısarak, sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi beni süzdü. "Bu senin için nasıl bir seçim olabilir? O *senin* ailen. *Senin* ailen! Benim dışımda kimsesi yok, benim de senin dışında kimsem yok. Nasıl bu kadar... soğuk olabilirsin?"

Bu sözler fiziksel bir darbe gibi içimi parçaladı.

O kadar ki, bir adım geri attım.

"Ben öyle demek istemedim..." Avuçlarını yüzüne sürdü. "Sadece benimle gel. Lütfen. Beni bunu yalnız yapmaya zorlama."

Onu hiç bu kadar savunmasız görmemiştim, ama *Soğuk bir yankı kafamda yankılanıyordu.*

Ya onunla gidersem?

Reapers'ı terk edersem?

Faith bu büyüklükte bir şeyi kaldıramazdı. Burada Axel ile tartıştığım her saniye, aşağıdaki sorun daha da büyüyordu.

Şimdi gidersem işimi kaybederim. Bu durumda ailevi bir acil durum bir seçenek olamaz. Benim için değil. Lig ile uğraşmam gereken bir durumda olmaz. Ve birkaç hafta içinde, bu iş sahip olduğum tek şey olabilir. Elbette, Axel beni sevdiğini söyledi, ama sözleşmemiz bittiğinde ne olacağı konusunda hiç konuşmadık. Ve bana seçim yaptırıyordu. Bana asla seçim yaptırmayacağına *yemin etmişti.*

"Sen benim karımsın," diye yalvardı.

"Sadece üç hafta daha, değil mi?" O
irkildi. "Ne diyorsun sen?"

Kararlılığımı sarsacak gözyaşlarını geri yuttum. "Gerçek bu, değil mi? Üç hafta sonra artık karı koca olmayacağız. Bu anlaşmayı sen yaptın, Axel. Kim olduğumu biliyordun. İşimin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordun. Sence ben oraya gidip bunu yapmak mı *istiyorum*, yoksa seninle gelip kardeşine yardım etmek mi?"

"Belki de istiyorsun. Belki de yardım istemek ve *bir kez* olsun kontrolü bırakmak yerine *her şeyi* halletmek, her şeyi kontrol etmek daha güvenlidir."

Göğsümde yine keskin bir sancı hissettim.

Kafasını salladı, gözleri beni baştan aşağı süzdü ve kapıya doğru yürüdü. "Belki de senin için ben sadece Reapers'ın bir başka imzalı oyuncusuydum. Ama beni buraya sen getirdin, değil mi? Bunun işten daha fazlası olduğunu düşünecek kadar aptaldım, ama sen... sen tamamen iş odaklısın, ben değilim. En azından senin yapılacaklar listende olmayacağım. Basın, kardeşimin yanına koştuğumu görmekten çok hoşlanacak ve senin iyi imajı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Axel..."

Kapıyı arkasında çarptı.

Ve onun çıkışının ardındaki güçten kalbim titredi.

Toparlanıp ağlamak, öfkelenmek... Tek istediğim buydu.

Ama
yapamadım.
Henüz
yapamadım.
Çünkü ben Langley Pierce'dim. Ve bir
Reaper evimizi ateşe vermişti. Artık
yangını söndürme zamanı gelmişti.

* * *

"Ne yapman gerektiği, kimi araman gerektiği umurumda değil. O kasetleri getir." Reapers'ın stadyumundaki tüm güvenlik kamerası görüntülerini yöneten güvenlik müdürüne neredeyse acıyacaktım. Neredeyse. Çünkü yüzündeki sinirli ifadeden, bilerek zorluk çıkarıyordu.

"O görüntüleri bulmam birkaç gün sürer," diye homurdandı.

Ona bir adım daha yaklaştım, gözlerini hiç ayırmadan. "Yirmi dört saatin var. Bana getir, yoksa Asher Silas'la daha hızlı bir güvenlik ekibi tutmak konusunda konuşacağım."

Bunu duyunca irkildi, canlandı ve başını salladı. "Hemen işe koyulacağım." Topuklarını döndü ve koridordan ofisinin bulunduğu yere doğru aceleyle yürüdü.

Nefes almam için kendime bir dakika verdim, sonra soyunma odasına girdim.

"Hâlâ burada mı?" diye sordum Gage'e, o da koçun ofisinde başını ellerinin arasına almış oturuyordu.

"Onu eve gönderdim. Connell ve Logan'ın onu takip etmesini sağladım, gerçekten evine gittiğinden emin olmak için."

Gage'in sesi... yenilmiş gibiydi.

İç geçirdim ve masasının karşısındaki boş sandalyeye oturdum. "Bunu halledeceğim, Gage. Halledeceğimi biliyorsun."

Axel'i incittim.

Bu işi halletmek için Axel'i incittim.

Göğsümü saran acıyı, daha sonra açacağım bir kutuya sıkıştırdım.

"Biliyorum," dedi, siyah saçlarını elleriyle tarayarak. O mavi gözler benimkilerle buluştu. "Sence bu bir hata mıydı?"

Kaşlarımı çattım. "Cannon'ı transfer etmek mi? Hayır. O, gördüğüm en iyi sağ kanat oyuncularından biri. Tutumunu biraz düzeltmesi gerekiyor ama doğru bir karardı."

Gage başını salladı. "O değil."

Başımı eğdim.

"Ben." Diye iç geçirdi. "Sence Silas beni Reapers'ın baş antrenörü olarak seçerek yanlış bir karar mı verdi?" Dudaklarımı araladım, ama o bana kaşlarını kaldırdı. "İş adamı Langley'nin cevap vermesini istiyorum. Kötü sezonlarda ve Stanley Kupalarında arkadaşım olan kadının değil."

"Silas sana bu işi teklif etmeden önce koçluk deneyimin yoktu."

Gage, tüm şüphelerini doğrulamışım gibi başını sallarken omuzları çöktü.

"Kağıt üzerinde," diye aceleyle devam ettim. "Kağıt üzerinde, Gage. Ve resmi belgeler abartılıyor." Kendi evlilik sözleşmem, Axel ve benim sahip olduğumuz şeye kıyasla sadece bir kağıt parçasıydı... ya da ben onu mahvetmemiş olsaydım, hala sahip olduğumuzu umduğumuz şeye kıyasla...

Bunu nasıl düzeltebilirdim? Lig, karar verirken ve ben kanıt toplarken beni en az üç gün boyunca kilit altında tuttu. Şu anda uçağa binemezsem, Axel'e bunu nasıl anlatabilirdim?

"Sharks takımındaki çocukların yarısı *senin* sayende daha iyi oyuncular," diye devam ettim, ağrıyan kalbimi ve vücudumu saran duyguları sıkı bir kutuya sıkıştırarak. "O takımı sen *yönettin*, Gage. Oyuncular, Koç Harris'e bakmadan önce sana rehberlik etmeni beklediler. Sen ulaşılabilir ve takımın en iyisiydin. Onların becerilerini geliştirip Sharks'ı neredeyse durdurulamaz hale getirecek daha iyi kim olabilir ki?"

Dudaklarımı sıkıca kapattı.

Öne eğildim, her kelimeyi duyduğundan emin olmak için. "Sadece galibiyet ve mağlubiyetleri önemseyen koçlar ve sahipler var. Kupalar ve çekler. Ama oyunculara ilgi duyan, her birinin kendine özgü öğrenme stiline göre bireysel olarak nasıl öğretileceğini öğrenen inanılmaz koçlar da var. Bir oyuncunun kişisel hayatı kötüye gittiğinde ortaya çıkan koçlar ve önce *dinleyen*, sonra *tepki veren* koçlar vardır. Bunlar uzun süre kalıcı olanlardır. Bunlar, oyuncularının daha uzun ve daha sert mücadele edeceği koçlardır. Çünkü onlar bir takım için değil, bir aile için mücadele ediyorlar. Sen her zaman böyle bir koç oldun, Gage. Sadece resmi unvanın yoktu."

Gözleri yaşlarla doldu, ama hemen boğazını temizledi. "Vay canına," dedi, hafifçe gülerek. "Seni işe almak kesinlikle kolay bir karardı."

Sandalyeye geri çekilirken arkadaşşıma gülümsedim. "Sanki bu Reaper'ları benim kadar iyi idare edebilecek başka biri varmış gibi."

"Hiç şüphe yok," dedi, kapıya doğru yürürken beni izleyerek. "Axel olmadan bu hafta zor geçecek, sadece buz pistinde değil. O, bu grubu bir arada tutan yapıştırıcı. Hey, kalmak istediğinden emin misin? Bir sonraki uçağa binmek istersen herkes seni anlar. Faith devreye girebilir."

Bir saniye dudaklarımı ısırarak düşündüm. Kariyerim boyunca ilk kez bu kadar kararsız kalmıştım. Axel'in yanına gitmek, Tage'nin yanında olmak istiyordum. Ama bu, görevlendirme meselesinden daha önemliydi. İşler ters giderse, bu olay Reapers'ı mahvedebilirdi.

"Faith olağanüstü biridir," dedim sonunda. "Ama onu böyle bir durumda kurtların önüne atamam." Elbette Gage olanları biliyordu. Axel, Reapers'ı eksik bırakarak sözleşmesini ihlal etme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Axel İsveç'te ailemize bakıyor, ben de Reaper ailemize bakıyorum."

Axel bunu anlamalıydı, değil mi?

O zaman neden dünyam baş aşağı dönüyor gibi hissediyorum?

"Tamam. Eminsen," dedi. "Kocana, Silas'ı ben halledeceğimi söyle. Her sözleşmede, çocuklarımızın sağlıkla ilgili acil durumları nedeniyle maçları kaçırma konusunda bir madde vardır ve Axel kardeşini büyüttüğü için bu maddeye uymaktadır. Sadece bir hafta ihtiyacı olduğunu söylediğini biliyorum, ama durumun daha kötü olduğu ortaya çıkarsa ve süresini uzatması gerekirse, beni aramasını söyle. Benim kişisel felsefem önce aile gelir ve aynı şekilde düşünen her erkeğe büyük saygı duyarım. ACL yırtıkları şaka yapılacak bir şey değildir. Başlangıçta çok acı vericidir ve ameliyat iyi geçse bile, o çocuğun hokey kariyeri muhtemelen sona erer."

Sadece bir hafta mı ihtiyacı vardı? Gage bu yolculuk hakkında benden daha fazla şey biliyordu. "Axel'e söyleyeceğim ve birkaç gün içinde Cannon ile oturup konuşacağım

. Ona gerçek hikayeyi anlatması için sakinleşmesi için zaman vereceğim." "İyi şanslar. Kimseyle konuşmaz."

"Elimden geleni yapacağım," dedim, elim kapı kolunda. "Ve Gage?" "Evet?"

"Yine kendinden şüphe etmeye başladın mı?" Kaşları kalktı.

"Sana akıl veririm." Göz kırptım ve kapıdan çıktım, onun kahkahası soyunma odasından dışarıya kadar peşimden geldi.

Yirmi dakika sonra kapıdan içeri girdiğimde Slytherin ve Hufflepuff'un miyavlamalarıyla karşılandım. Belli ki aılıktan ölüyorlardı,

sabah beri beslenmemişlerdi. Tanrım, uzun bir gün olmuştu.

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve çıplak ayakla evin içinde dolaştım, Axel'in yokluğunda evin ne kadar boş olduğunu hiç fark etmemiştim. Kedi mamalarını kaselerine döktüm ve kendime bir şeyler yemek aramaya bile zahmet etmeden yatak odasına gittim.

Özel dikilmiş blazerimi ve eteğimi çıkardım, en yumuşak pamuklu pantolonumu ve tişörtümü giydim, dokunduğum anda içimden bir iç çekiş geldi. "İş kadını" kimliğim ortadan kalktı, yatağıma uzandım ve kendimi tuttuğum her şeyi içime akıttım.

Gözyaşlarım sel gibi akıyordu ve olanlar için kendimi gerçekten mahvetmek istiyordum.

Ama benim kariyerim ile özel hayatım arasında seçim yapmak zorunda kalmanın benim için ne anlama geldiğini *bildiği* halde bana soğuk davrandı. Biliyordu ama yine de bu kartı oynadı.

Elbette, kardeşi için endişeleniyordum. O hastanede Faith olsa bile, bu iş hallolana kadar oradan ayrılamazdım.

Elbette Axel'in yanında olmak istiyordum. Onu desteklemek ve her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum. Ama Lig bu tür meselelere karıştığında, bir oyuncuyu kaybetmekten daha kötü şeyler olabilirdi. Gage soruşturulabilirdi. Her şey karışabilirdi. Hâlâ temizlemeye çalıştığım bir karışıklık. Lig'i sadece sakinleştirmiştim. Bunun kışkırtılmış bir saldırı olduğunu kanıtlamak için üç günüm vardı, yoksa işler gerçekten sarpa saracaktı.

Bu yüzden şu anda Axel'e giden uçakta değildim. Çünkü işim bitmemişti.

Onu aramak için cep telefonuma uzandım, ama muhtemelen hala uçaktaydı.

Ve onun ayrılış şekli...

Tanrım, umarım anlamıştır. Umarım döndüğünde her şey daha iyi olur. Bana düzgün bir şekilde açıklamam için bir şans verir. İş ve özel hayatımın her iki yönünü de anlaması ve kabul etmesinin benim için ne kadar önemli olduğunu açıklamam için. Çünkü başka biri gibi davranmayı bilmiyordum.

Ve düşünmüştüm ki... Beni herkesten daha iyi tanıdığını *düşünmüştüm*.

Slytherin ve Hufflepuff sessiz kedi ayaklarıyla yatağa atladılar

Axel'in yatağın kendi tarafında bıraktığı inanılmaz boşluğa kıvrıldılar. Biri tekir, biri tamamen siyah. İki farklı kişilik, iki farklı ev, ama yine de anlaşmanın bir yolunu bulmuşlardı. Birlikte gelişmenin.

Elbette, Axel ve ben de yapabiliydik.

"Hemşireyle flört etmeyi bırak da öğle yemeğini ye," diye Tage'ye öğüt verdim ve yatağının yanındaki koltuğa oturdum.

Tage bana alaycı bir şekilde baktı, genç hemşire ise bana utangaç bir gülümseme attı ve odadan kaçır gibi çıktı.

"Önce tüm personeli azarladın, takım arkadaşlarımı odamdan kovdun, şimdi de tek eğlence kaynağımı kaçırdın." Gözlerini devirdi. "Tam olarak ne zaman Amerika'ya döneceksin?"

Geri dönmek.

Çünkü artık orada yaşıyordum. İyileşme sürecinde bana burada ne kadar çok ihtiyacı olursa olsun, yedi buçuk yıl daha sözleşmem vardı. Ben sadece bir Reaper değildim, Reapers'a aittim.

"Dört gün sonra, ve çift ACL ameliyatı geçirdiğini düşünürsek, bir süreliğine tek eğlencen flört etmek olacak." Tage'yi izlediğim üçüncü gündü ve yakında, Hurricanes maçı için Charleston'a dönmek üzere uçağa atlamam gerekecekti. İlk maçta kendi sahalarında onları yenmiştik ve onlar rövanş için can atıyorlardı. Ama hey, rakibin olmadan NHL takımı olamazsın ve biz de rakibimizi bulmuş olabiliriz.

Bu da, Tage'nin bakım planını kesinleştirmek için dört günüm olduğu anlamına geliyordu. Ameliyattan sonra kan pıhtısı oluşmuştu ve dün pulmoner emboli tehlikesi atlattıktan sonra, en azından yarın kadar burada kalıp gözlem altında tutulacaktı.

"Sen tam bir oyunbozansın," dedi Tage, yastığa yaslanarak acı dolu bir gülümsemeyle. Hemşireler geldiğinde cesur bir yüz takındı, ama takım arkadaşları buradayken durum daha da kötüydü. Onlar iyi adamlardı, hatta birkaçını tanıyordum, ama Tage, yüzünün renginin solduğunu ve yorgunluğun onu kapladığını görene kadar, acı çekmiyormuş gibi davranıyordu.

Sonra, Tage'nin ilaçlarını alıp vücuduna ihtiyacı olan dinlenmeyi sağlayabilmesi için arkadaşlarını dışarı çıkardım.

"Ye," diye tekrar emrettim ve yanımda getirdiğim kitaba uzandım, böylece beni eğlendirmek zorunda hissetmesin diye. "Kaloriye ihtiyacın var ve ağzın dolu olursa, sızlanmanı dinlemek zorunda kalmam."

Bu sözlerim ona kahkahalar attırdı. "Sen başımın belasıydın Axel, ama burada olduğun için mutluyum." Başını bana doğru çevirdi ve gözlerinde gördüğüm mücadeleyle kalbim sıkıştı.

Elini tutup sıktım. "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

"Ama başka bir yerde olmalısın." Yanımdaki masanın üzerinde duran ESPN dergisine başını salladı. Benim kapakta olduğum dergiye. "Takımın sana ihtiyacı var."

Doktorun bu sabah bana söylediği şeyi ona anlatmamıştım: Tekrar yürüyecekti, hatta muhtemelen koşacaktı. Ama bu acı verici olacaktı. Tage'nin son profesyonel maçını oynamış olma ihtimali yüksekti.

"Sen benim takımımsın," dedim ona. "Önce sen ve ben, hatırladın mı? Anlaşmamız hep böyleydi."

Yutkundu ve tavana bakmak için başını çevirdi. "Reaper sözleşmesi, benimle ilgili bir bölümün olmadığı ilk sözleşmendi."

"Eh." Elini bırakmadım, çünkü o da elimi ölümcül bir şekilde sıkıyordu. "Bu sözleşmede bile çocuklar hakkında bir madde var, en azından birkaç gün önce sahibi e-postada öyle yazmıştı."

"Benim için çok fazla şeyden vazgeçtin," diye mırıldandı.

Hemen ayağa kalkıp onun üzerine eğildim. "Senin sayende varım. Senin sayende anne ve babamla birlikte solup ölmedim. Senin sayende bir amacım vardı. *Senin sayende* ailem hayatta. Algılanan herhangi bir fedakarlık, bu dört gerçeğin yanında hiçbir şey. O yüzden bir daha asla böyle saçma sapan şeyler söyleme." Yatağının kenarına oturdum, gözünün köşesinden tek bir gözyaşı süzülüp yüzünün yanından aşağıya doğru aktı.

"Ya bir daha oynayamazsam?" diye fısıldadı, neredeyse on dokuz yaşında olmasına rağmen çok daha genç görünüyordu.

"O zaman dayanmayı öğrenmen gerekecek, böylece seni çocukluğumuzdaki gibi sırtıma bağlayabileceğim."

Boğuk bir kahkaha attı ama dikkatini tekrar yukarı kaldırdığı bacaklarına çevirmeden önce gözlerime baktı.

"Şimdi bir şeyler ye, yoksa sana hala çocukmuşsun gibi yemek yediririm."

Bana orta parmak gösterdi ama yedi.

"Yani uçamayacak mı diyorsunuz?" Ertesi gün, Tage'nin odasının hemen dışındaki koridorda dururken doktora sordum.

"Altı hafta boyunca uçamaz," diye onayladı, bana özür diler gibi bakarak.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve bir çözüm bulmak için kafamı yordum. "Kalamam."

"Anlıyorum, Bay Nyström. Takımınızın bu kadar uzun süre burada kalmanıza izin vermesine şaşırdım," dedi yumuşak bir sesle.

Kaşlarım kalktı ve boynuna kırmızı bir kızarıklık yayıldı. "Kim olduğunuzu ve kardeşinizin kim olduğunu biliyorum. O, en umut verici genç oyuncumuzdu."

"Hâlâ öyle," diye otomatik olarak cevap verdim, bu tür bir sakatlıktan geri dönebilecek tek kişinin Tage olduğunu biliyordum.

"Doğru, elbette." Bana bir broşür uzattı. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onu bir rehabilitasyon merkezine nakledebiliriz ya da eve gitmek isterse, mükemmel bir evde bakım ekibimiz var. Yaklaşık üç hafta içinde yürümeye başlayabilir. Her iki dizinin de ameliyat edilmesi gerektiği için durum biraz zor."

Bilgileri gözden geçirdim, ama hiçbirini kafama sokamadım. "Onunla konuşup bir karar vereceğiz." Üç günüm kalmıştı ve Amerika'ya uçmak için izin almadan, o burada tek başına kalacaktı.

Steril koridorda, Reapers ile sözleşme imzaladığım için ilk kez pişman olduğumu fark ettim. İlk kez, kazandığımdan daha fazlasını kaybettiğimi hissettim.

Doktorla vedalaşıp boş aile odasına oturdum ve mutlak sessizliği içime çektim. Ne yapacaktım ben? Parmağımla telefonumu açtım ve Langley'nin yüzü ana ekranımı doldurdu. Söylediğim bir şeye gülüyordu, başını geriye atmış, alışılmadık bir coşkuyla. Çok güzeldi.

O gelmemiştir.

Onu arayıp nasıl olduğunu sormayı ya da Tage'nin bakımı konusunda ne yapmam gerektiği konusunda fikrini almayı düşündüm. Ama işinin, ailesinden bile önce geldiğini açıkça belirtmişti.

Telefonum çaldı ve kalbim ağzıma geldi, belki de arayan...

Lukas'ın araması olduğunu düşünerek kalbim ağzıma geldi.

"Selam," dedim, başımı duvara yaslayarak.

"O nasıl? Neden aramadın?" diye bağırdı. "Havaalanına indiğinden beri senden haber almadım!"

"Biraz meşguldüm, pislik." Neşe duymadan güldüm. "Tanrım, Luk. Her iki ön çapraz bağını da onarmak zorunda kaldılar. Biri yırtılmış, diğeri ise kemikten tamamen kopmuştu. Sonra lanet olası bir kan pıhtısı oluştu ve onu neredeyse kaybediyordum." Parlak tavan ışıklarından gözlerimi kapattım.

"Kahretsin. Çok üzüldüm Axel. Durumu ne?"

"Yürüyecek, muhtemelen acı çekerek koşacak, ama kaymak..."

Boğazım düğümlendi. "Siktir."

İkimiz de bir gün profesyonel olarak oynamak için çok yaşlı, çok yavaş ve çok yıpranmış olacağımızı biliyorduk, ama bunun Tage gibi genç birine olması ruhumuzu parçaladı.

"Altı hafta boyunca uçamaz ve ben de kalamam. Ne yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldayarak bitirdim. En azından, benim çıldırdığımı duyması gereken biri varsa, o da en iyi arkadaşımdı.

"Langley ne düşünüyor?"

"Ararse sana söylerim."

"Ne?" Sesi yükseldi. "Aramadığımı mı söylüyorsun?" "Neden arasın ki?"

Üç hafta sonra boşanacağımızı

"Ne? Ne zaman?"

"Öğrendikten ve benimle gelmesi için yalvardıktan hemen sonra. Ama Cannon'ın saçmalıklarıyla uğraşmakla meşguldü, benimle burada olmaya vakti yoktu." Amerika'da "*salty*" kelimesinin bambaşka bir anlamı olduğunu öğrenmiştim ve o anda ben bunun en iyi örneği idi.

"Cannon'ın durumu kötü. Bu seride hiç oynamadı ve Charleston'a dönmeden önce sadece bir maçımız kaldı."

"Chicago'da nasıl gidiyorsunuz?" Bir anlığına Reaper dünyasına daldım ve hastanenin yükünü omuzlarımdan attım.

"İlk maçı iki sayı, ikinci maçı bir sayı farkla kaybettik." Küfrettim.

"Nasıl..." Yine iç geçirdim. Tanrım, huysuz bir pisliğe dönüşüyordum.

"Langley nasıl?"

"O Langley. Cannon meselesini olabildiğince profesyonelce hallediyor, ama endişeli olduğunu anlayabiliyorum. Üzgün."

Göğsüm sıkıştı. "Durumu çözecek ve iyi olacak."

"Bence senin için endişeleniyor," dedi Lukas yavaşça.

"Bundan çok şüpheliyim." Sinizm içimi kapladı, karanlık, yağlı düşüncelerini damarlarımın her yerine yaydı.

"Axe, o seni önemsiyor."

"Beni önemsiyor mu? Bu harika. Onu *seviyorum*, Lukas. Ona aşığım. Onunla evlendim. Onun için Charleston'a taşındım. Onun yüzünden iki kedim var. Aslında, iki kedim *vardı*, ama Devon gibi pislik olmayacağım, bu yüzden doğal olarak, boşanmada kediler ona kalacak." O, arenanın yanındaki dairesine geri taşınacak ve ben, birlikte yaşadığımız her anının olduğu o devasa evde kalacağım.

Göğsümdeki çatlak, şüpheli bir şekilde kırık bir kalp gibi hissettiriyordu.

"Evet, biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece ondan vazgeçme.

Onun geçmişini biliyorsun, işinden başka birini öncelikli tutabileceğini asla hissetmeyecek. Annesi onu bu yüzden terk etti. Devon gittiğinde elinde kalan tek şey oydu ve muhtemelen sen de gittiğinde elinde kalan tek şeyin o olacağını düşünüyor." "Giden o. Ben değil. Ben buraya gelmek için ülkeyi fiziksel olarak terk ettim

kardeşimle birlikte olmak için fiziksel olarak ülkeyi terk ettim. O *beni* duygusal olarak terk etti. Ailesini değil, parayı, maaşı seçti." Tam da yeni bir sayfa açıp birlikte gerçek bir şey inşa ettiğimizi düşünürken.

"Risk yerine kesinliği seçti."

"Onu gerçekten mazur mu görüyorsun?" Oturdum, hala bekleme odasında olduğumu görünce rahatladım. Buradaki muhabirlerin riski, Amerika'dakine kıyasla hiçbir şeydi, ama yabancıların ev hayatımdaki devasa çöp yangını hakkında bilgi sahibi olmasını istemiyordum.

"Hayır," diye cevapladı Lukas ve neredeyse başını salladığını hayal edebiliyordum. "Sana ilişkinize bıçak saplamamanı söylüyorum. Seni tanıyorum. Sen çok seversin dostum, ama bittiğinde o bağı daha da sert bir şekilde koparırsın. Koparma. Koparma. Tage'ye olanlardan dolayı sarsılmışken koparma. İlişkiniz için mücadele etmeye değer."

Faith'in sesini arka planda duydum ve otelin odasına yeni girdiğini tahmin ettim. Lukas'la birlikte olmak için tüm hayatını kökünden söküp atan Faith. İkisinin de her şeye sahip olabilmesi için hayallerini değiştiren Faith. "Tabii, senin için. Çünkü dürüst olalım. Eğer benim yerimde olsaydın, annen için mi? Büyükannen için mi? Faith'in hemen yanında oturacağını biliyorsun. İş yükünü Langley'e devreder ve *seni* seçerdi."

"Öyle yapardı," diye onayladı. "Ama sen Faith'e aşık olmadın. Langley'e aşık oldun ve onun bağımsızlığı, onun hakkında bahsettiğin ilk

şeylerden biriydi."

"Evet, belki de onun büyümesini, değişmesini beklemek adil değil," diye kabul ettim. "Ama bir kez olsun, beni seçmesini isterdim. Sadece işinden değil, *her şeyden* önce beni seçmesini. Çünkü bana şu anda hastanede olduğunu söyleseydin, onun yanına gitmek için bir sonraki uçağa atlardım. Tage'yi terk ederdim, tıpkı daha önce yaptığım gibi, ve Langley'e giderdim. Ama roller tersine dönseydi, o da programını kontrol etmek zorunda kalırdı. Muhtemelen düzenlediği basın toplantısı bittikten sonra ambulansa beklemesini söylerdi."

"Drama kraliçesi gibi
davranma." "Yanıldığımı
söyle."

Aramızda sessizlik hakim oldu.

"Ne kadar çok yanılmak istediğimi biliyor musun? Şu anda başımı kaldırıp onu koridorda yürürken görmek istediğimi biliyor musun? Chicago'ya gitmeyen herhangi bir uçağa binseydi, ilk uçağa binmemesini kabullenirdim. Ama o orada, seninle ve ekiple birlikte."

"Arkadaşım, ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Bana senden bahsettiğini biliyorum, ama sadece benim bakış açımı sorduğunu sanıyordum, gerçek bilgileri değil. Senin yanında olamamak onu çok üzüyor, bunu anlayabiliyorum."

"Belki, ama öyle değil. Bence..." Nefes aldım ve burnumun köprüsünü ovuşturdum. "Lukas, bence bitti."

"Öyle söyleme. Bu sadece bir kavga. Hatta, konuşmuyorsanız kavga bile değil. Kavga bile sayılmaz."

"O telefonu ver," Faith'in homurdandığını ve ardından hafif bir mücadele sesi duyduğumu hatırlıyorum.

"Axel?" Faith yüksek ve endişeli bir sesle sordu.

En son istediğim şey, Langley'in korkularının benimkilerden daha önemli olduğu konusunda bir başka lanet nutuk dinlemektir. Onun geçmişinin benimkinden daha fazla iz bıraktığı konusunda. Bunların hepsini biliyordum. Ayrıca şu anda hiç umurumda da değildi.

"Hey, Faith. Bak, gitmem gerek."

"Bekle. Lütfen?" Sesi çok üzgün geliyordu.

"Ne oldu?"

"O mahvolmuş durumda. Seni özliyor. Cannon'la olan ilişkisini mahvedip işini kaybetmekten korkuyor. Tage için endişeleniyor. Telefonunda senin adının üzerinde durduğunu görüyorum, sürekli mesajlarını kontrol ediyor. ESPN dergisini sanki kapaktan çıkacakmışın gibi yanında taşıyor."

"O aramadı bile." Kahretsin, bozuk, sızlanan bir plak gibi konuşuyordum. "Sen aradın mı?" diye sordu meydan okurcasına.

"Hayır, aramadı. Bunun yerine, doktorlarla, kararlarla ve kan pıhtısını almak için başka bir ameliyatla uğraşıyorum. Kalp atışlarını izledim ve boğazına yemek tıktırdım. Ve bana hakemle olan bu saçmalıklardan bir dakika bile uzaklaşmadığını söyleme. Faith, ilişkimizde *her* adımı ben attım. Evlenme teklif ettim. Onu evimize taşındım. Onun lanet olası kız arkadaşı olmadan, olabildiğince destek oldum. Ona aşık olduğumu, onun istediğim tek kadın olduğunu söyledim. Şimdi söyle bana, kocasını, ailesini bir kenara bırakıp başka bir erkeğin sorunlarını tercih ettiği için lanet olası telefonu açmam gerekir mi? O bana ihtiyaç duyduğunda her zaman yanıdaydım, ama ilk kez ona ihtiyacım olduğunda, *gerçekten* ihtiyacım olduğunda, renk kodlu ajandasında daha önemli işleri vardı.

Faith nefesini içine çekti ve titrek bir iç çekişle dışarı verdi. "Kahretsin, üzgünüm Faith, bunu hak etmedin..."

"Önemli değil," diye cevapladı sessizce. "Sadece kendine ve Tage'ye iyi bak, tamam mı? Ve Langley'den vazgeçmemeye çalış. Geçen yıl bu zamanlar çok kırılmıştı ve umuyordum ki..." Sesi kesildi.

"Ben de onu düzeltebileceğimi umuyordum," itiraf ettim. "Ama onun yerine, onun beni yıkmasına izin verdim." Koridorun karşısında, duyulmayacak kadar uzakta, elinde ESPN dergisiyle bekleyen genç bir çocuk fark ettim. "Bak. Gerçekten gitmem gerek. Langley'in kariyerinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Gerçekten biliyorum. Belki de bu beni, onun kadar önemli ya da belki de biraz daha önemli olmak isteyen bencil bir pislik yapar. Öyle olsun. Cehennemi yaşıyorum ve karımı istiyorum." Alaycı bir kahkaha attı. "Ama sanırım birkaç hafta sonra bunun bir önemi kalmayacak, zira o bana bunu çok yerinde bir şekilde hatırlattı."

"Axel..." Faith'in sesi acıma doluydu.

"Gitmeliyim."

Telefonu kapattım, yüzümü ovuşturdum ve kendimi topladım. Sonra küçük çocuğun bana büyük mavi gözleriyle baktığı yere gittim, bana Tage'yi o kadar çok hatırlattı ki, boğazım düğümlendi. "Selam, koca adam."

"Sen Axel Nyström musun?" diye sordu, gözleri gergin bir umutla parladı.

"Tabii ki." Ona gülümsedim ve çömelerek oturdum, içimden, en çok sevdiğim kadınla asla çocuk sahibi olamayacağımı düşünerek üzülyordum.

"Vay canına. Dergimi imzalar mısınız? Kardeşim, sizi gördüğüme asla inanmayacak."

"Vay canına. Dergimi imzalar mısın? Kardeşim seni gördüğüme asla inanmayacak."

"Tabii." ESPN dergisini alıp kapağına imza attım. "Artık kanıtın var." Dergiyi verdikten sonra çocuğun saçlarını okşadım.

"Teşekkürler!" Dergiye baktı ve sonra bana gülümsedi. "Büyüdüğümde, tıpkı senin gibi olacağım. NHL'de oynayacağım."

"Öyle mi?" diye sordum, o da annesinin ona bakışından anlaşıldığı üzere, annesinin odasına doğru geri çekilmeye başladı. Ne kadar da sevgi dolu.

"Evet!"

"Kulağa hoş geliyor. Ama benim gibi olma. Daha iyi ol." Ona el salladım ve Tage'nin odasına geri döndüm.

Takımından beş kişi kapısının önünde bekliyordu ve ben yaklaşıncı hepsi biraz daha dik durmaya başladı.

"Beyler?" diye sordum.

En sarışın olanı arkadaşları tarafından hafifçe itildi ve tökezleyerek öne doğru eğildi. "Bay Nyström?"

"Evet, William?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Hatırlıyor musun?" Hızlıca gözlerini kırptı.

"Sen de Tage gibi bir acemisiniz ve bu diğer adamlarla birlikte onun oda arkadaşısınız, bu yüzden evet, adınızı hatırlıyorum. Hepinizin adını hatırlıyorum." Her birine tek tek baktım.

"Tamam. Peki. Yarın Tage taburcu olduğunda onu eve götüreceğiz." Gözlerini benimkilere dikerek başını salladı.

"Sen misin?" diye sordum, başımı eğerek onu süzdüm.

"O bizim takım arkadaşımız. O bizim ailemiz. Kalamayacağını biliyoruz ve doktor uçamayacağını söyledi, bu yüzden ona biz bakacağız."

Grubun geri kalanı da başlarını sallayarak aynı fikirde olduklarını belirttiler. "Peki deplasman maçlarınız olduğunda ne olacak?" diye sordum.

Arkadaki kişi bana verilen broşürü kaldırdı. "Hemşirelere programımızı verdik, biz gelemediğimizde onlar orada olacaklar. En azından ayağa kalkana kadar. Ayrıca, Tage'yi tanıyorsun. Yaz gelmeden buz pistine dönecektir."

Hepsi onaylayarak mırıldandılar.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Evet, Tage'yi tanıyorum." Bu takım, Charleston'daki ailemiz kadar bir aileydi. Küçük bir anlayış solucanı beynime girmeye başladı. Langley benim ailemi seçmişti, sadece kan bağı olan ailemi değil. Bu çocuklar ona sadece bakmayacak, takım arkadaşlarının yaptığı gibi onu zorlayacaklardı. Onu yataktan kaldırıp, antrenmanlarda birbirlerine yaptıkları gibi fizik tedaviye zorlayacaklardı.

Ona imkansız denemesi için bir neden vereceklerdi.

Onlar da onun ailesiydi.

"Tamam, çocuklar. Bir şartla Tage'yi eve götürmenize izin vereceğim."

"Ne olursa olsun," dedi William hemen.

"Tage'in tüm masraflarını ben ödeyeceğim, tartışmaya gerek yok." Homurdandılar ama kabul ettiler.

"Ayrıca, hemşirelerle yatmak yok. Ona güvenilir bir yardıma ihtiyacı var ve sizin kalplerini kırmanız Tage'ye yardımcı olmayacak. Pantolonlarınızı çıkarmayın, yoksa sadece altmış yaşın üstündekileri göndermelerini sağlarım."

Hepsi birbirlerine baktılar ve isteksizce kabul ettiler.

Onları içeri aldım ve bir saat boyunca Tage'yi güldürmelerini gülümseyerek izledim. Yorgunluk belirtileri göstermeye başladığında, onlara eve gitmelerini söyledim ve Tage uykuya daldıktan sonra uzun süre onun yanında kaldım.

Duş alıp temiz kıyafetler giymek için dışarı çıkmadan önce, kardeşimin yatağına eğildim ve sanki yine beş yaşındaymış gibi alnına bir öpücük kondurdum. Ve tıpkı anne babamızın öldüğü gece olduğu gibi, "İyi olacaksın, Tage," diye fısıldadım.

Langley beni sevmiyordu. Langley bana asla öncelik vermeyecekti. Muhtemelen asla vermeyecekti. Aile söz konusu olduğunda durumun farklı olacağını düşünmüştüm. Ya çocuklarımız olsaydı? Ama çocuk sahibi olmayacaktık, bu yüzden önemi yoktu.

Ben, bırakmayan bir kadına tutunuyordum... O, en başından beri ortada yoktu. Ve bu benim suçumdu. Kariyerini korumak için onu evliliğe zorlamıştım, o zaman neden hiç istemediği evliliğin yerine kariyerini seçtiğinde şok oldum?

Her zaman yapacağına yemin ettiği şeyi yaptığı için ona nasıl kızabilirdim ki?

Bana kim olduğunu açıkça söylemişti, benden hiç saklamamıştı, ama ben ona o kadar aşıktım ki, sadece görmek istediğim şeyleri görüyordum. O beni önemsiyordu. Ben onu seviyordum.

Doktorların iyileşmenin başlaması için her iki ameliyatın da yapılması gerektiğini söyledikleri gibi, benim de kendi kararımı verme zamanı gelmişti.

Ama iyileşebileceğimden emin değildim ve bu sorun olmamalıydı çünkü Langley özgür ve mutlu olacaktı.

Peki ya ben? En azından hareket kısıtlaması maddesinden vazgeçip takas için yalvarana kadar bir Reaper olacaktım. Son tarih bir ay sonraydı, Silas beni isteyerek takas etmeyecekti. Yine de denemem gerekiyordu.

Onu bırakmak mı? Evet, belki bunu yapabilirim. Onu her gün görmek mi?

Hayatta olmaz.

Ben bile o kadar güçlü değildim.

Yirmi üç dakika.

Cannon Price ofisimin kapısından girip masamın karşısındaki boş sandalyeye oturup bana *tek* kelime *bile* etmeden 23 dakika geçmişti.

Belli ki kiminle uğraştığını bilmiyordu.

Axel aynı kapıdan çıkmalı, öfkeyle çıkmalı beş uzun, berbat gün olmuştu. Sözleriyle içimi parçalayıp parçalamıştı... bunu hak etmediğimden değil. Ama beni daha iyi tanıdığını sanıyordum. İsveç'teki hastanede onunla birlikte olabilirsem, bunu yapacağımı bildiğini sanıyordum. Bu işi dört gün önce bitirmiş olsaydım, bir saniye bile düşünmeden Lukas'ın jetine atlardım.

Ama işte buradaydım.

Beş gün sonra. Cannon'un maçtan sonra soyunma odasının dışında bir hakemi yumrukladığından bu yana beş gün geçmişti ve hala nedenini bilmiyorduk. Güvenlik kamerası görüntüleriyle Ligi sakinleştirip, harekete geçmemeleri için ikna ettiğimden bu yana beş gün geçmişti, nihai kararları bugün verilmişti. Bu toplantıdan sonra Lukas'ı arayıp Axel'in planlarının ne olduğunu öğrenecektim. Daha uzun kalmayı planlıyorsa, o jete atlayacaktım.

Axel'i hiç bu kadar özleyeceğimi düşünmemiştim.

Ama ameliyatla uğraşırken ve kardeşi için endişelenirken onu rahatsız etmek istemedim ve eminim ki o da Tage'ye bakmakla meşgul olduğu için aramadı.

Lukas, Tanrıya şükür, İsveç ile ilgili her şey için benim kaynağımdı. Axel'in kardeşi kısa bir süre korku yaşadı, ama iyileşiyordu ve Axel'in şüphesiz parasını ödediği oda arkadaşları ve eğitimli hemşirelerden oluşan bir orduyla birlikte eve dönmüştü.

Onu kucaklayabilmeyi dilerdim. Kokısını içime çekip ona ne kadar üzgün olduğumu söylemeyi dilerdim.

Masamdaki cep telefonum titredi ve umutla kalbim hızla çarparak onu almaya koştum... ama umudum suya düştü.

Arayan Axel değildi.

Asher Silas: Hayırsever vakıflarımın başkanlık pozisyonu için başvuru çağrısı yaptınız mı?

Ben: Çoktan yaptım. Bu hafta aldığımız iki bin başvuruyu inceleyeceğim. Sonra gerçek mülakatlar için adayları daraltacağım.

Asher Silas: Aferin. Bu kişinin Reapers ile iyi çalışması ve aynı zamanda Charleston topluluğunda bizi doğru bir şekilde temsil etmesi çok önemli.

Ben: Mükemmel kişiyi seçeceğim.

Asher Silas: Hiç şüphem yok.

Cep telefonumu masamın üzerine bıraktım ve bu görevi sonraya erteledim. Şu anda...

Cannon'a baktım, o da ya yere ya da duvarlarımı süsleyen sanat eserlerine bakmaya devam ediyordu. Eserlerden biri, Lukas'ın bizi ilk kez İsveç'e götürdüğünde, birçok —bazıları alkolün etkisiyle bulanık— maceralarımızda gördüğüm bir baskıydı.

Komikti, eve döndüğümde satın almıştım, mürekkep lekeleri bana ayrılığım nedeniyle mutsuz olması gereken, ama Axel sayesinde inanılmaz bir hale gelen bir dönemi hatırlatıyordu, o zamanlar henüz bir çift bile değildik. Gerçek aşk bu muydu? Öyle ateşli ki yanmaktan başka çaresi olmayan şiddetli bir dostluk mu?

Beynim çalışıyor ve kaynıyordu, Axel'e onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok önemsemişimi kanıtlamak için bir çözüm bulmaya çalışıyordum. Başka bir zaman olsaydı, başka bir durum olsaydı, onu Faith'e verip onunla İsveç'e *kaçardım*. Lig olayı dışında herhangi bir şey. Reapers çok yeni olduğu için, Lig harekete geçerse Gage ve benim işlerim incelemeye alınacak tek işler değildi. Tanrıya şükür, onları sakinleştirirken ne yaptığımı biliyordum. Ama lanet olası bir karar vermesi bugünlere kadar sürdü.

Yirmi altı dakika.

Cannon Price iyiydi. Ben daha iyiydim.

Yıllardır inatçı Seattle Sharks'ı idare ettim. Konuşmak istemeyen alfa erkekleri beklemek konusunda bolca tecrübem var.

Onların şartlarına ve zamanlamasına göre.

Her zaman.

Otuz bir dakika.

Faith iki bardak buzlu suyla içeri girmeden önce kapı çalındı. Öğreniyordu. Şimdiye kadar sahip olduğum en iyi çırak. Birkaç ay daha geçerse ona görevler verebilecektim. *Şu anda* hazır olmadığı için değil. Hazırdı. Hem de fazlasıyla. Ama ben? Her şeyi tek başıma halletmek zorunda olmadığım fikrine alışmak için zamana ihtiyacım vardı. Axel'in fark etmeme yardımcı olduğu bir şeydi bu.

"Başka bir şey ister misin, Cannon?" diye sordu Faith, sesi yumuşak ve çekingen, sanki her an patlayacakmış gibi.

"Hayır, teşekkürler Faith," dedi, sözleri nazik ve sakindi, Faith'in şaşkın bakışından da anlaşıldığı üzere, ikimizi de çok şaşırttı.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, Langley." Faith bana sempatik bir bakış attıktan sonra ofisimin kapısını kapattı.

Suyumdan bir yudum aldım ve onun da aynısını yapmasını izledim.

İkimiz de bardaklarımızı masaya koyduk ve sessiz savaşıma devam ettik.

Cırcır böcekleri buraya gelebilselerdi, müthiş bir parti yaparlardı.

Axel, yani kaptanı, burada olsaydı ona açılır mıydı diye merak ettim. Axel, insanların etraflarına ördükleri duvarları görme ve tuğla tuğla yıkma konusunda bir yeteneği vardı. Ben hariç. Her tuğlayı nazikçe kaldırmış, o duvarları yıkmak için beni sevgiyle okşamıştı. Kahretsin, ona ihtiyacım vardı. Kalbimden akan her şeyi ona anlatmam gerekiyordu.

Cannon koltuğunda kıpırdadı ve dikkatimi çekti. Giydiği beyaz tişört, altındaki kaya gibi sert kasları sıkıca sarıyordu. Tişört o kadar inceydi ki, vücudunu kaplayan tüm dövmeleri neredeyse görebiliyordum — siyah kıvrımlar ve desenlerden anlaşıldığı kadarıyla, vücudunun üst yarısının tamamı. Kaslı kolları, tasarımın parçasına göre siyah ve renkli lekelerle kaplıydı ve *Scythe'da* onu gördüğümünden, mürekkebin boynunun arkasına ve kafatasının tabanına da yayıldığını biliyordum. Komik olan, adam Reapers kıyafetini giydiğinde, onu süsleyen sanat eserlerini asla göremezdiniz. Her bir parçanın bir seçim olduğunu göremezdiniz - hangi mantıkla, muhtemelen asla bilemeyeceğim. Onun etrafında tuttuğu mürekkebi deşifre edecek ve demir duvarları yıkacak kadına acıyordum.

Otuz sekiz dakika.

"Antrenmanım var."

Onun sözlerine rahat bir nefes almamak için tüm profesyonel tecrübemi kullanmam gerekti. Bunun yerine, başımı salladım. "On beş dakika sonra," diye cevap verdim.

"Bunu bitirmek ister misin?" diye sordu, tahmin ettiğim kadar keskin değildi.

"Kesinlikle." Ruhum bu toplantıyı bitirip eve gitmek için uçağa atlamam mı yoksa hız sınırlarını aşmam mı gerektiğini anlamak için can atsa da, bekledim. Axel başıma gelen en iyi şeydi. Onun bunu bilmesini istiyordum. Bu durumu düzeltmem gerekiyordu.

"Ee?" Price'ın gözleri sert ve sarsılmazdı.

"Ne?" diye sordum, sesim yumuşaktı. Sakin. Rahat. Bu bir saldırı değildi. O, Gage'in olduğu kadar benim de oyuncumdu. Ona yardım edebilmek için onu *tanımak* istiyordum.

Cannon dövme kollarını kaldırdıktan sonra tekrar kolçaklara koydu. "Bu toplantıyı sen çağırdın."

"Evet," dedim. "Neden burada olduğunu sanıyorsun?"

Çenesindeki bir kas gerildi. Derisinin altında çok fazla öfke birikmişti. Yeni bir öfke dalgası değil, yıllar boyunca oluşmuş ve artık onunla birlikte olan eski bir öfkeydi. Yüzeyin hemen altında sürekli bir erimiş ısı ve -ününden de anlaşıldığı gibi - kolayca tetiklenebilen bir öfke.

"Muhtemelen koç gibi beni azarlamak istedin."

Başımı eğdim. "Gage öyle mi yaptı?"

Cannon omuz silkti. "Son koçum gibi değil, hayır."

"Peki ne gibi?"

Cannon koltuğuna daha da yaslandı. "Daha çok ders gibiydi. Sanki babam falanmış gibi."

Gülümsememi bastırdım. Gage'e benziyordu.

"O harika bir koç."

Cannon başını hareket ettirdi, sanki onaylayarak başını sallayacakmış gibi, ama kendini tuttu.

"Seni buraya azarlamak için çağırmadım."

"Hayır mı?" O sırttı. "O zaman ne?" O odayı işaret etti. "Meditasyon yapmak mı istedin?"

Gülerek, "Seninle konuşmak istedim," dedim.

"Son yarım saatte pek konuşmadık." "Sen hazır olana kadar beklemek istedim."

Gözlerini devirdi. "Bu olmayacak."

Yine bardağıma uzandım ve ona doğru kaldırdım. "Ama yine de burada konuşuyoruz."

Bana hiç de eğlenmediğini gösteren bir bakış attı.

"Senin hikayeni dinlemek istemem o kadar kötü bir şey mi?" Bir yudum daha aldıktan sonra bardağımı masaya koydum.

Alaycı bir şekilde güldü. "Sen hikayeyi çoktan belirledin. Tıpkı diğerleri gibi."

Ona kaşlarımı kaldırdım. "Beni tanıdığını sanma, Cannon," dedim, biraz daha keskin bir sesle. "Beni tanıyana kadar benim hakkımda varsayımlarda bulunamazsın. Beni tanımak için çaba sarf etmedin. Ben *şimdi* seni tanımak için çaba sarf ediyorum. Ve içimden bir ses, hakemleri eğlence için yumruklamadığını söylüyor."

Dişlerini sıktı. "Bunu söylemene neden olan ne?"

Derin bir nefes aldım ve hokey tanrılarından sabır diledim. "Sen bundan daha akıllısın."

Sürpriz, o koyu renkli gözleri renklendirdi.

"Dosyanı okudum, Cannon," dedim. "Elbette, tavırların var, ama kimin yok ki? Kariyerin konusunda her zaman akıllı seçimler yaptın. Hakemi yumruklamak mı? Bu aptalca bir seçim. Maçtan sonra, soyunma odasında yapılan sohbetin ardından olsa bile." Öne eğildim, gözlerine bakarak. "Bu da beni bunun kışkırtılmış olduğuna inandırıyor. Düşünülmüş bir seçim değil, tepkisel bir seçim." Koltuğuma yaslandım, top artık onun sahasındaydı.

Omuzlarındaki gerginlik biraz azalana kadar beni uzun bir dakika boyunca inceledi. Ellerine, oradaki dövmelelere baktı.

"Bir kız kardeşim var," dedi ve kendi kendine güldü. "Aslında artık bebek değil. Benden sadece bir yaş küçük. Ama o..." Boğazını temizledi. "Neyse. Ref onun eski sevgilisiydi."

Yapbozun bir parçası yerine oturdu, ama ben sabırla, sessizce bekledim, o ise parmak eklemlerindeki mürekkebi sanki onlarla çizdiği kanı görebiliyormuş gibi bakmaya devam etti.

"Kız kardeşim kazara hamile kaldığında onu terk etti." Derin bir nefes aldım.

"Ve düşük yaptı." Sözleri neredeyse bir fısıltıydı. "Beni gördüğünde, beni tanıyormuş gibi davranma cesaretini gösterdi. Sanki onunla konuşmak isteyeceğim gibi davrandı. Kız kardeşimi hamile kaldıktan sonra terk ettiği için

kız kardeşimi hamile kaldığında terk ettiği için korkak olduğunu söylediğinde..." Gözlerinde öfke parladı ve ellerini yumruk yaptı. "Zaten önemi yoktu dedi. Bebeğin olmadığını garanti etmek için ona bir çek gönderdiğini söyledi."

Gözlerim yaşardı ama gözyaşlarımı sildim. Burası benim ofisimdi. Bu benim oyuncumdu. Bu mekanda duygusal davranamazdım.

Bu, "Adi herif" diye tıslamamı engellemedi.

Cannon uzun ve yavaş bir nefes verdi, sonra yumruklarını açtı.

"Onu olduğu gibi bıraktığına şaşırdım," dedim, başımı sallayarak.

İşte. En ufak, en küçük bir gülümseme. O kadar hızlıydı ki, hayal etmiş olabileceğimi sandım.

hayal edebilirdim.

"Ve bunu kimseye söylemedin," diye devam ettim. "Çünkü kardeşinin adının karışmasını istemedin."

Dudaklarını sıkıştırdı ve başını salladı. "Hâlâ istemiyorum," diye itiraf etti sonunda.

Elimi salladım. "Bunu dert etme. İşimde çok iyiyim. Kız kardeşinin sınır dışı olduğunu söylersen, bunu sağlarım. Ama bana bunları *söylemelisin*, yoksa seni nasıl koruyacağımı bilemem."

Kaşlarını kaldırdı, gözlerinde eğlence parıldıyordu, sanki *onu* korumam fikri komik geliyormuş gibi.

"Şimdi," dedim, gözlerindeki kahkahayı görmezden gelerek. "Olay yerindeki güvenlik kamerası görüntülerini aldım ve hakemin göğsüne vurduğunu gösteren yeterli kanıt topladım."

Cannon, o kısmı hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Evet, öyle yaptı," dedim. "Bunu Lig'e gösterdim ve senin tepkisinin meşru müdafaa olduğunu açıkladım."

Gerçekten mi demek istercesine dudaklarını büzdü.

"Görüntülerde, o kavgada seni hedef almadan önce, sakın ve soğukkanlı bir şekilde soyunma odasından çıktığın açıkça görülüyor."

"Vay canına."

Başımı salladım. "Sen buraya gelmeden birkaç dakika önce beni aradılar," dedim. "Bu olayın açıkça hakem tarafından kışkırtılmış bir olay olduğu için, suçlamada bulunmayacaklarını ve soruşturma açmayacaklarını açıkladılar. O şimdi uzaklaştırıldı ve bana anlattığın hikayeden sonra, bir telefonla bu sezon başka bir hakemlik pozisyonu bulamayacağı kesinleşecek."

"Kahretsin," dedi Cannon. "Bekle, ben buraya gelmeden önce soruşturmayı düşürdüklerini biliyor muydun?"

"Evet."

"Ve beni yarım saatten fazla burada sessizce oturmaya bıraktın?"

"Evet." Ona avuçlarımı kaldırdım. "Gage için çalıştığım kadar senin için de çalışıyorum, Cannon. Benimle konuşmalısın. Güven bana. Elimden gelen her şekilde sana yardım etmek için buradayım. Artık kız kardeşinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Medyanın ilgisinden uzak kalmasını sağlayabilirim."

Yine bir gülümseme belirdi, ama tam olarak değil. "Sen iyisin."

"Oh, ben en iyisiyim." O kadar iyiyim ki, kocamın bana ihtiyacı olduğunda kontrolü bırakıp İsveç'e uçamadım. Kahretsin, Axel'le konuşmam gerekiyordu. Onu her düşündüğümde kalbimin bir parçası daha kırılıyordu.

"Artık antrenmana gidebilir miyim?" Sırıttım. "Evet."

Sandalyesinden kalktı, iri cüssesi ve boyu odayı doldurdu. Yıllar boyunca kaç NHL oyuncusuyla çalışmış olursam olayım, onların iri cüsseleri ve vücutlarını en iyi fiziksel durumda tutmaya olan bağlılıkları beni her zaman şaşırtıyordu.

"Bana bir iyilik yap ve bugün kavga çıkarmaya çalışma, olur mu?" Kapıya ulaştığında, sesimde hafif bir alaycılıkla söyledim.

O, homurdandı ama kapıyı açarken başını salladı. Girişte durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Teşekkürler," dedi, sanki bunu söylemeye alışkın değilmiş gibi sert bir ses tonuyla.

"Bu benim işim," dedim.

"Hayır," dedi, başını sallayarak. "Bunun için değil. Yani, bunun için de, ama..." Çenesindeki kas yine seğirdi. "O pislige... eğlence için saldırdığımı inanmadığın için."

"Gerçek hikaye için her zaman buradayım, Cannon. Gage de öyle. Bunu asla unutma."

Gözlerini kırptı, gözlerinin etrafındaki duvarlar güçlendi. Konuşma açıkça bitmişti.

Bitti, ama çözüldü.

İçimde bir şey bu başarıdan dolayı iç geçirdi.

Ve bu bitmek bilmeyen haftadan sonra sadece bir kişiyle rahatlamak istediğimi fark ettiğimde içimi bir acı kapladı, ama olanlardan sonra onun benimle konuşmak isteyeceğinden bile emin değildim.

* * *

"DÖNDÜN!" Arkamdaki kapıyı kapattım, Slytherin ve Hufflepuff'ı hızla okşayarak evin içine doğru koştum. Axel'in sırtını, merdivenlere giden koridora dönmüşken gördüm. Lukas, Cannon ile görüşmemden sonra Axel'in çoktan indiğini söylemişti, bu beni hem heyecanlandırmış hem de korkutmuştu. "Seninle konuşmak için can atıyordum," dedim köşeyi dönmeden önce. "Axel, bilmen gerek... Ben çok..."

Mutfağı temizledikten sonra durdum ve yemek odasında yığılmış kutuları fark ettim. Göğsüme bir ağırlık çöktü.

"Axel?"

Yatak odamızdan çıktı, kollarında başka bir büyük kutu taşıyordu. Merdivenlerden aşağı indi ve kutuyu yemek odasındaki başka bir kutunun üzerine koydu.

"Axel, neler oluyor?"

"Sence ne oluyor?" diye homurdandı.

"Sen... İsveç'e geri dönmek zorunda mısın? Kardeşinin iyileştiğini sanıyordum. Lukas dedi ki..."

"Yani Lukas'la ailem hakkında konuşabilirsin, ama benimle konuşmaya zahmet etmezsin? Çok meşgul, ha?"

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Bana açıklama yapma şansı vermeyecek misin?"

"Açıklayacak bir şey yok," dedi, sesi sıvı buz gibiydi. "Bu senin için hiçbir zaman bir sözleşmeden öteye geçmedi. Suçluluk duymadan seks yaptığın ve patronuna istediği Reaper'ı sağladığın bir sözleşme. Aferin, Langley."

Dudaklarımdan kırık bir ses çıktı ve o irkildi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun!"

"Biliyor muyum?" Titriyordu, vücudundaki tüm kaslar gerilmiş ve titriyordu. "Hiç söylemedin. Beni sevdiğini hiç söylemedin. Lanet olsun, benden hoşlandığımı bile hiç söylemedin."

"Ben... Axel, *lütfe*." Sözler boğazımda düğümlendi, başım dönüyordu. Sert sözleri en keskin bıçak gibi içimi parçalıyordu. "Beni *tanıyorsun*."

"Öyle sanıyordum." Parmaklarını uzun saçlarının arasında gezdirdi, gözleri bir anlığına benimkilerde kaldı. "Bu kutular için birini göndereceğim," dedi, diz çöküp ayak bileklerine atlayan Slytherin ve Hufflepuff'ı okşadı. "Boşanma belgeleri tezgahın üzerinde. Artık özgürsün." Ayağa kalktı, bana kırık bir bakış attıktan sonra evden çıktı.

"Axel, *lütfe*," diye yalvardım, gözyaşlarım sözlerimi boğuyordu. "Lütfe." Ön kapı açıldı ve kapandı.

Arabasının çalışıp caddeden uzaklaştığını duydum.

Sonra sessizlik.

Elimi göğsüme götürdüm, sanki kalbimin parçalanmasını engelleyebilecekmişim gibi.

Porter, Hurricane'in kanat oyuncusu ona ulaşmadan hemen önce puck'ı tahtaya vurdu. Üçüncü periyotta iki dakika kalmıştı ve skor berabereydi.

Bu maç rekorla ilgili değildi. Cannon ve ben yokken aldığımız yenilgilere rağmen, ligimizde birinci, konferansımızda ikinci sıraya geri dönmüştük. Hayır, bu maç gurur meselesiydi.

Son üç haftada yeterince kaybettim. Bu maçı kaybetmeyecektim.

Cannon kendi takımından birini yere serdiğinden beri üç hafta boyunca hakemlerin tüm kararları aleyhimizeydi ve buz pistinde onların fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Neyse ki, ben, Porter ve Noble dışında kimse hakemlerle konuşamıyordu, çünkü hakemlerin sadece Cannon Price ile *konuşmayacaklarını* hissediyordum.

Yönümü değiştirdim, bacaklarım beni buzun üzerinde taşımak için pompalıyordu. Cannon puck'ı yakaladı ve mavi çizgiyi geçerken Hurricane'in merkez oyuncusunu atlatarak ileriye doğru şut attı. Defans oyuncusu ona doğru geldi ve puck'ı bana doğru fırlattı.

Sopamla puck'a vurdum ve doğrudan kalecilerine doğru gittim. Gözümün ucuyla Lukas ve Cannon'ın savunmacılar tarafından kaplandığını gördüm ve merkez oyuncularının bana yetişmesine sadece birkaç saniye kaldığını anladım.

Sahte bir hareketle ağırlığımı ve kalecinin ağırlığını sağa attım, sonra da backhand vuruşuyla sopa tarafına şut attım. Puck ağın arkasına çarptı ve lamba yandı.

Ellerimi havaya kaldırdım ve yumruğumu sallarken Lukas bana sarıldı. Hat değişikliğinde, omzumun hemen arkasındaki, Reaper personeli tarafından Tage'nin numarasının işlendiği çeyrek büyüklüğündeki alanı okşadım. Kardeşim buz pistine geri dönene kadar, ona söz verdiğim gibi onu sırtımda taşıyana kadar, onu saçlarımla gizleyerek orada tutacaktım.

Hat değişimi için yedek kulübesine giderken, Reaper'ın eşleri ve çocuklarının tezahürat yaptığı aile locasına baktım. Tabii ki Langley orada değildi. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sahne arkasında olmalıydı. Çoğu zaman beni kayarken görüp görmediğini bile bilmiyordum.

Ama ben de onun medyayla nasıl başa çıktığını izlemiyordum, bu yüzden gerçekten gücenemezdim.

Zaten şu anda alınacak bir şey de yoktu. Yarın itibariyle boşanmış olacaktık. En azından o belgeleri imzaladığında boşanmış olacaktık.

O, hayallerinin peşinden özgürce gidebilecek. Ben ise hayallerimi çoktan gerçekleştirdim.

Zil çaldı ve ben zaferin ritüellerini yerine getirdim, ama Langley'nin beni beklediği zamanki kadar tatlı gelmedi.

Duşa girdim, çantamı topladım ve ma sonrası röportajlar için basın odasına gittim. Bu, kaptan olmanın vazgeçilmez bir parçasıydı.

"Hazır mısın?" diye sordu Faith, elini kapıya koyarak.

"Hadi bitirelim şunu." Kapıdan geçtim ve hemen basın mensuplarının parlak ışıklarıyla karşılaştım.

Çok iyi tanıdığım bir elin tuttuğu bir şişe su yoluma ıktı. Parmaklarım Langley'nin parmaklarına değdi ve sinir uçlarımda bir elektrik şoku hissettim. Sanırım vücudum *bunun* bir daha asla olmayacağını anlamamıştı. Son iki haftadır her maçta onu görmüşüm, ama hepsi o kadardı. Buz pistinde her karşılaştığımızda göğsüme bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum, ama çoğunlukla ondan başarıyla kaçınmışım, hatta Lukas'ın misafir odasında yatıyordum. Acı eninde sonunda geçecekti. En azından kendime defalarca söylediğim yalan buydu.

"Teşekkür ederim," dedim ona, gözlerine bakarak, çünkü ben pisliğin teki değildim. "Sonra konuşabilir miyiz?" diye sordu sessizce, gözleri benim

adını koyamadığım ya da koymak istemediğim bir duygu doluydu.

Onunla konuşmak mı? Onunla konuşabilir miydim? Ne hakkında? Aynı şeyi hissetmeyen bir kadına delice, aptalca, acınacak bir şekilde aşık olduğum gerçeği hakkında mı? Dosyalanmayı bekleyen evraklar hakkında mı? İkimiz de evlilik yüzüklerimizi çıkardığımızda basında çıkacak haberler hakkında mı?

Tek bir konuşma, onu özgür bırakma kararımı bozup ayaklarına kapanmama neden olacaktı. Lanet olası yerde sürünerek kalması için yalvaracak, beni sevmesi için ona yalvaracaktım.

Kafamı hafifçe salladım ve o da hafifçe irkildi, ama yüzündeki ifade hızla düzeldi. Langley duygularını basına asla göstermezdi, ama onu soğuk biri olarak görmek yerine, o anda ona hayranlık duydum.

Özel meselelerimizi gizli tutacak gücü ve onuru vardı.

Üç basamaklı merdiveni tırmanıp kürsüye çıktım ve Reaper afişinin önüne oturdum, Gage de yanıma oturdu. Cannon skandalından sonra, maç sonrası röportajlara çağrılan her oyuncunun yanına oturarak, cevaplayamadığımız zor soruları üstleniyordu.

İlk soruyu, ilk periyottaki kadro değişiklikleriyle ilgili olanı o aldı.

Gerçekte, Thurston omzunda geçmeyen bir ağrı hissediyordu, bu da savunmacılarımızın onu eldiven tarafında korumak zorunda kaldığı anlamına geliyordu. Reaper'ın açıklaması? Altı haftadan az bir süre sonra başlayacak olan playoff sezonu öncesinde savunma hatlarımızı değiştiriyoorduk.

Langley'i görmek beni sadece tedirgin etmekle kalmadı, aynı zamanda tuhaf da geldi, ancak bunun nedenini tam olarak anlayamadım. Ona birden fazla kez baktım, ama o hiç bana bakmadı. Genellikle Faith'e doğru başını eğmişti ya da basın mensuplarına bakıyordu.

"Axel, kardeşin nasıl?" diye sordu ikinci sıradan genç, sarışın bir muhabir.

Elbislerimi masaya dayayarak öne eğildim. "İyi, teşekkürler. Aslında dün ilk kez yardımsız adımlarını attı." Karımın ayağa kalkıp neredeyse yürümeye başlamasından gerçekten mutlu olduğum için zorlanmadan gülümsedim, ama yine de ilişkimizden dolayı hissizdim.

Gözleri Langley'e kaydı ve tekrar bana döndü, yırtıcı bir parıltı aldı ki, karımın önüne geçip onu korumak istedim. Belki sadece önümüzdeki yirmi dört saat boyunca karım olacaktı, ama şu anda hala benimdi.

Bir dakika. Ne giyyordu o? Langley'e baktım ve her zamanki takım elbisesini bırakıp, özel dikim pantolon, onunla sevişemeyeceğim siyah topuklu ayakkabılar ve kalbinin hemen üzerinde logomuzun işlendiği dar siyah bir Reaper ceketini giydiğini gördüm.

"Kardeşinin yanına koşarken karın geride kaldı, bu doğru mu?" Muhabirin gözleri kısıldı.

Eşim kaşlarını kaldırarak insanları öldürebilseydi, o kadın çoktan ölmüş olurdu. Duvardan uzaklaşarak basına tam olarak dönünce

sırtı bana döndüğünde gözlerim parladı. Omuzlarının arkasında Nyström yazıyordu ve sırtında benim forma numaram vardı.

Tamam, bu içimi lanet olası bir düğüm haline getirdi. Sanırım son zaferimiz için elinden geleni yapıyordu, ama evliliğimizi kamuoyuna açıklamayı hiç sevmezdi. Kağıt üzerinde, tabii ki. PDA? Tamam. Ama bu, onun muhteşem kışına adımı dövme yaptırmaya en yakın olduğum andı ve bu, içgüdüsel *bir duyguyu* doğrudan sikime gönderdi.

Bana bakmadı, sadece muhabire bakıyordu.

Langley, onu koruyup korumayacağımı görmek için bana bakmasına gerek yoktu. Koruyacağımı biliyordu.

"Karım," dedim mikrofona ve daha da eğildim, böylece ön kollarım yanlarına, ışığın evlilik yüzüğümdeki siyah elmaslara vurduğu yere dayandı. Bu kız Langley'den bir parça bile alamayacaktı. Ne şimdi, ne de hiç. "Reaper ekibinin önemli bir üyesidir."

"Yani kariyerine aileden daha fazla önem verdiğini söyleyebilir misiniz? Eğer öyleyse, evde destek bulamadığınızda bu durum buz pistindeki performansınızı nasıl etkiliyor?"

Bu soru, Langley'in başını eğmesine ve diğer muhabirlerin ona yan gözle bakmasına neden oldu.

"Pardon, hangi dergiden geliyorsunuz?" diye sordu Gage. Elimi hareket ettirerek bu konuyu hallettiğimi belli ettim.

"Oh!" diye övündü. "Charleston Chatter'dan geliyorum. Okuyucularımız sizi çok seviyor." Ağır aksanlı bir şekilde konuşup göz kırptı. Lanet olası *göz kırptı*.

Bu, kasada gördüğüm bir dedikodu dergisiydi, ama Langley'nin akşam yemeğinde yaptığı konuşmalardan, derginin çevrimiçi takipçileri olduğunu ve Reapers'ı en yeni ünlüler olarak zorladıklarını biliyordum. Şahsen, yalnız kalmayı seviyordum.

"Tamam, normalde sana kendi işine bakmanı söyledim," dedim gülümseyerek, onu şaşırtarak. "Ama ima ettiğin şey hoşuma gitmedi, o yüzden bu konuyu ele alacağım. Ben, çalışkanlığı önemseyen bir kadınla evliyim, bu onun kendi çalışkanlığını da kapsıyor. Kardeşimin yaralanması, sizin sık sık konuştuğunuz ve Pannon Crice ile kafiyeli bir şeyle aynı zamana denk geldi." Basın mensupları boğuk kahkahalarla gürledi. "Reapers'ın halkla ilişkiler müdürü olan *Bayan Langley Pierce-Nyström*," adının her kelimesini vurgulayarak, "sadece çok öfkeli yetkililer ve çok *meraklı* gazetecilerle uğraşmak zorunda kalmadı," bu sözüm yine kahkahalara neden oldu, "aynı zamanda, yarın başlayıp bir hafta sürecektir olan

Reapers Charitable Foundation'ın yeni başkanını bulmak için büyük bir açık çağrı düzenliyordu. Bu çağrı yarın başlayacak ve hafta boyunca sürecek, çünkü iki binden fazla adayı mülakat aşamasına geçmeden önce elemek zorunda kalacak. Sonuçta, Asher Silas'a o milyarlarca dolarla yapacak bir şey vermeliyiz, değil mi?"

Muhabir dudaklarını büzdü ve eller havaya kalktı, herkes bir sonraki soruyu sormak istiyordu, ama ben Bayan Charleston Chatter ile işimi bitirmemiştim.

"Eğer karımın manikür yaptırmak için evde kalmayı tercih ettiğini ima ediyorsanız, bu beni kırar ve cevabım *hayırdır*. O, Reaper ailemizin krizde olduğu bu yerde kaldı, çünkü kendi değerini ve yeri doldurulamaz olduğunu biliyor. Kimse o durumu onun kadar iyi idare edemezdi." Mantıken, bunu her zaman biliyordum. Langley, tıpkı benim gibi, yaptığı işte en iyisiydi. Bu konuda birbirimize çok yakışıyorduk. Bu, onun öncelik listesinde olmadığım için hala incinmiş, kızgın ve kalbi kırık olmadığım anlamına gelmiyordu, ama kimsenin onun iş performansını eleştirmesine izin veremezdim.

"Seni aşağılamak istemedim," dedi, zekası daha az olan bir erkeği kandırabilecek bir gülümsemeyle.

"Karımı hedef alırsan, beni de hedef alırsın," dedim ona. "Ve evliliğim ve özel hayatımla ilgili diğer soruların mı? Onlar seni hiç ilgilendirmez."

Yüzü soldu ama titrek bir gülümsemeyle başını salladı.

"Senin işin ne biliyor musun? Ulusal Hokey Ligi'nde şu anda otuz üç takım var. Bayan Pierce-Nyström gibi iletişim ve halkla ilişkiler müdürü olarak ön büroda kaç kadın çalışıyor biliyor musun?" Bana gözlerini kırptı. "Hayır mı? Sana yardım edeyim: dört. Aslında, Bayan Pierce-Nyström Seattle Sharks'tan ayrıldığı anda yerine bir erkek geçti. Dört kadın, yirmi dokuz erkek. Bu rakamları nasıl öğrendiğimi biliyor musun?"

Kafasını salladı ve gözleri hızla diğer muhabirlere kaydı, sonra biraz öfkeyle gözlerini tekrar bana çevirdi.

"İnternette araştırdım." Omuz silktim. "Karım bana bu sektörde kadın olmanın ne kadar zor olduğunu ya da kendisinin bir istisna olduğunu hiç söylemedi. Takım, yönetim ve taraftarların ondan beklediği gibi işini yaptı. Benim ondan beklediğim gibi işini yaptı. Ama asıl soru şu, Bayan..." Öne doğru eğildim.

"Whitmore," diye cevap verdi sonunda.

"Bayan Whitmore, o yirmi dokuz adamdan herhangi biri, hayatı tehdit etmeyen bir yaralanma nedeniyle kayınbiraderlerinin başucunda oturmak yerine,

"

Yüzü soldu.

"Doğru. Onların ne kadar yetkin ve profesyonel olduklarına odaklanırdınız. Ama o bir Reaper ile evli bir kadın olduğu için, onun adil bir hedef olduğunu düşünüyorsunuz, ama öyle değil. Bu arada, işimi yapmamayı seçtiğim için üç maçı kaçırdığım için - bu maçlar mağlubiyetle sonuçlandı - nedenini soran tek bir soru bile almadım. Buzdaki performansımı sorgulamak istiyorsan, benim seçimlerime bak, karımınkine değil."

Oda birkaç saniye sessiz kaldı ve Gage'in ağzının yukarı doğru kıvrıldığını gördüm.

Sonra eller kalktı ve yeni bir soru yağmuru başladı. Ben de tek kelime etmeden ayağa kalkıp kürsüden indim. Langley merdivenlerin altında beni karşıladı, gözleri geniş ve araştırıcıydı.

"Cannon'ın bir PR kabusu olduğunu düşünüyordun," diye sırtarak şaka yaptım. Sonra basın odasından çıkıp otobüsün beklediği tünele doğru yürüdüm.

"Axel!" diye bağırdı Langley.

O bana doğru koşarken, ben de ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak döndüm.

"Ciddi miydin?" diye sordu, bana umut diyemeyeceğim bir bakışla bakarak. O yolu denedim, yaptım ve geri dönmeyeceğim.

"Neyi kastettim?" diye sordum, sesim sert bir tona büründü. Onu öpmek gibi inanılmaz aptalca bir şey yapmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Son altı ayda, Reaper otobüsünün önünde çöküp karıma beni sevmesi için yalvarmadan yeterince aptalca davranmışım.

"Orada söylediğin şey," dedi sessizce, sanki hâlâ halka açık bir yerde olduğumuzu yeni fark etmiş gibi.

Yüzünün hatlarını ve gözlerinin altındaki gölgeleri inceledim. "Evet. Her kelimesini. İşinde harikasın Langley. Her zaman öyle oldun. Reaperlar sana sahip oldukları için çok şanslılar. Bak. Ben sadece... Seninle bunu yapamam. Burada olmaz. Şimdi olmaz."

Geriye kalan onurumu ve kendimi kontrol etme yeteneğimi kaybetmeden önce, otobüse binip Price'ın yanına oturdum. En azından onun konuşmak istemeyeceğini biliyordum ve karımın beni ikimiz için de iyi sonuçlanmayacak bir sohbete zorlaması için bir fırsat yoktu.

Yarın boşanacaktık.

Kendimi kesip kalbimin kanını akıtacaktım.
Sonra kendimi dikmeye ve geriye kalanları iyileştirmeye başlayacaktım.

Her kelime.

Uçakta koltuğuma kemerimi takarken Axel'in sesi kafamın içinde yankılanıyordu.

O muhabiri ele alış şekli...

O muhabir, gerçek desteğimin kimde olduğu konusunda o saçma soruyu sorduğunda, içimdeki küçük, kırık bir parça Axel'in beni paramparça edeceğini düşündü. Taşındığı gece kesinlikle öyle yapmıştı. Her şeyden sonra, bunu yapmak için gerekçesi yoktu. Ama kalbimin büyük bir kısmı onun bunu yapmayacağını biliyordu. Beni asla kurtların önüne atmayacağını biliyordu. O öyle bir adam değildi.

İki hafta.

İki sefil, berbat hafta.

Elbette, hakem olayını hallettikten sonra alanımda hiç bu kadar keskin, güçlü ve saygı duyulan biri olmamıştım, ama bu başarı... boşluktu.

Silas bana, *milyarlarca* dolarlık hayırsever vakıflarını yönetecek mükemmel adayı işe almak gibi son derece önemli bir görevi vermiş olsa da, bu başarı boş geliyordu. Bu inanılmaz bir onur ve sorumluluktı, ama kalbim bu kadar kırılmışken, hepsi sadece gürültüden ibaretti. İki bin başvuru sahibinin gürültüsü ve yarın gerçek işe başlamam gerekecekti: elemeyi geçen yüz başvuru sahibiyle görüşme yapmak. Bu kişi zeki, şefkatli, hevesli ve Charleston'a sıkı sıkıya bağlı olmalıydı. Bu kişi, Reapers ile iyi anlaşmalıydı, çünkü onlar pistin ötesindeki dünyada ailemizi temsil edeceklerdi.

Gözlerimin arasında baş ağrısı oluşmaya başladığı için burnumu sıktım. Axel ile konuşmak istedim.

Son haftalarda ruhumu kemiren her şeyi ona anlatmak istedim.

Ama bana bu şansı vermiyordu.

Belki de istemediği içindi. Belki de başlangıçta planladığımız gibi temiz bir ayrılık istiyordu.

Ama ona bu kadar derinden aşık olacağımı planlamamıştım. Yanımda bir bardak buz tıkırdadı ve gözlerimi açtım.

Faith, iki küçük viski bardağıyla yanıma oturdu.

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en ilginç basın toplantısı olabilir," dedi ve bardağı bana uzattı.

Ben homurdandım ve bir yudum aldım, soğuk içkinin tatlı yakıcılığı baş ağrımı hafifletmeye başladı.

"Teşekkürler," dedim, bardağımı onun bardağına dokundurarak. "Buna ihtiyacın olacağını düşündüm." Bana bekleyişle baktı.

"Ne?"

"Konuştun mu?"

Kafamı salladım. "O... beni dinlemedi. Bana zaman ayırmadı."

Faith iç geçirdi, gözleri hâlâ benimkilere odaklanmıştı. Hâlâ bekliyordu. Ona kaşlarımı kaldırdım. Benden daha ne istiyordu?

Gözlerini devirdi. "Cidden, Langley, ne halt ediyorsun sen?"

Yumuşak sesinin sessiz uçakta beni bu kadar sert bir şekilde azarlamasına şaşırarak koltuğumda irkildim.

"Anlamadım?"

İçkisini masaya koydu. "Daha çok çabalamalısın."

Bir saniye dişlerimi sıktım. "Deniyorum, Faith." Sesimin bu kadar kırık çıkmasından nefret ediyordum. "Onunla konuşmaya çalıştım. Açıklamaya çalıştım..."

"Arenada," diye sözümü kesti. "Ya da deplasman maçlarında."

"Eh, bahçeyi geçip kapını tekmeleyerek onu benimle vakit geçirmeye zorlayamam." Bu çılgın planı ne kadar sık düşünmüş olsam da. Lukas ve Faith'in misafir odasında kalıyordu — eve çok yakın ama yine de ulaşamaz. Ulaşamaz.

"Sen..."

"Taşınırken boşanma belgelerini tezgahın üzerine bırakmış," diye sözünü kestim. "Günlerdir o aptal belgeleri çantamda taşıyorum. Çok fazla acı verdiği için onları kabul etmeyi reddediyorum. Her şeyi mahvettim. Biliyorum. Ama lanet olsun Faith, ailemize bakmaya çalışıyordum. *Burada*. Eve dönebileceği bir Reaper ailesi olmasını sağlamaya çalışıyordum. Eğer

bunun ilişkimize ne yapacağını bilseydim..." İç geçirdim. "Bu çöp yığınına sana teslim eder ve telefonda sana yol gösterirdim. *Bilmiyordum. Anlamıyordum.*"

Faith dudaklarını birbirine bastırdı, dinlemekten memnun.

"Ve zaten önemi yoktu, değil mi?" Biraz histerik bir şekilde güldüm, gözlerimde yaşlar oluşmuştu bile. En azından burada, uçakta, en iyi arkadaşımınla birlikteyken, duygularımı birazcık da olsa serbest bırakabilirdim. "Boşanma tarihinden sonra benimle hiçbir plan yapmadı. Yazın ligi için planları her zaman *ben* yapardım. Ondan sonra da tatil planları yapardım. Yine de, boşanmayı ertelemekten hiç bahsetmedi. Konuyu hiç açmadı bile. Beni istediği kadar sevdiğini söyleyebilirdi, ama bir kez bile belgeleri yırtıp birlikte kalacağımızı söylemedi." Derin bir nefes aldım. "Eğer öyle isteseydi, bana söylerdi. O, istediği şeyin peşinden gitmeyen biri olmamıştı." Yanaklarımdan gözyaşlarını sildim, Axel söz konusu olduğunda onları kontrol edemediğim için kendimden nefret ediyordum.

"Langley," dedi Faith, sesi sakın ve yumuşaktı. "Seni korkutmak istemediği için sana söylemediğini hiç düşündün mü? Ona onu sevdiğini söyleyemedin..."

"Ona göstermeye çalıştım. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Çünkü ona gerçeği söylersem ve yine de bu noktaya gelirse ne olurdu? Bu beni mahvederdi."

"Bu seni çoktan mahvetti," dedi Faith.

Başımı koltuğa yasladım. Son iki haftadır taktığım maskeyi görebilen çok az insan vardı, ama Faith kesinlikle onlardan biriydi. Ne kadar boşaldığımı biliyordu, eski nişanlığımın beni incittiği zamankinden daha kötüydü. Ve belki de anahtar, cevap buydu. Bana seçim yaptırmaması elbette canımı yakmıştı. Ama bu? Axel ile birlikteyken, sanki ruhumun bir parçası eksilmiş gibiydi. Sanki yarısı sürekli kan kaybediyordu ve iyileşebilmemin tek yolu, kendimdeki o eksik parçayı geri kazanmaktı. Bu, gerçek bir kalp kırıklığıydı.

"Kağıtlar gerçekten çantanda mı?" Faith, uzun süre düşüncelere daldıktan sonra sordu.

Başımı salladım.

"Görebilir miyim?"

Başımı eğdim. "Ne, bir boşluk bulacağını mı sanıyorsun?" Çantamı karıştırıp kağıtları eline verirken kahkaham kesik kesikti.

O, bir sayfadan diğerine geçerek kelimeleri taradı, gözleri sayfalardan bana, benden sayfalara gidip geldi. "Bunları okumamışsın."

"Düğünümüzden önceki gün okudum," dedim. "Jargonu biliyorum. Yasal yönünü biliyorum. Hep birlikte karar verdik." Neden mükemmel bir çift olduğumuzun bir başka örneği, boşanma belgelerimiz bile bir ekip olarak düzenlenmişti.

"Langley," dedi Faith. "Bunları gerçekten incelemeliydin." Kağıtları tekrar elime itti ve belirli bir sayfayı açtı.

"Neden?" Belgeleri aldım, hala Faith'e odaklanmıştım. "*Bak.*"

Arkadaşıma, onun akıl sağlığından şüphe duyduğumu açıkça gösteren bir bakış attım, ama aşağı baktım. Sonra tekrar ona baktım ve yine aşağı baktım. Kalp atışlarım hızlandı, Axel kapımızdan çıktığından beri uykuda olan kalbim yeniden çalışmaya başlamış gibi göğsümde hızlıca atıyordu.

"O imzalamadı." Sözlerim kırık bir fısıltıydı.

"Onları imzalamadı," diye tekrarladı Faith, sesi benimkinden çok daha güçlüydü.

Göğsümde, içimdeki o acı veren, boşlukta umut filizlendi. "Neden imzalamadı?" diye sordum. "Bana tezgahta olduklarını söyledi. Tezgahın üzerinde olduğunu söyledi. Onları imzalamamı ve işimizin biteceğini söyledi." Derin bir nefes aldım, gözlerim Faith'inkilerle buluştu.

"Belki de henüz bitirmemiştir," diye, benim söylemeye cesaret edemediğim sözleri söyledi.

"Ama," dedim, hala Axel'in imzası olması gereken boş satırlara bakarak. "Benimle konuşmayacak. O..."

"O da acı çekiyor, Langley," dedi Faith. "Tıpkı senin gibi. Konuşmaktan daha fazlasına ihtiyacı var. Onun seni sevdiği kadar senin de onu sevdiğini görmesi gerekiyor."

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım. "Ona *söylemek* bunu çok net bir şekilde ortaya koyacaktır."

Faith bana acıyarak baktı. "Seni seviyorum Langley, ama sen hiç romantik bir insan olmadın."

"Romantik."

"Evet," dedi, hafifçe gülerek. "Ona bunu *göstermelisin.*"

Ona göz kırptım.

"Echo'nun seni kocanla gerçek bir randevuya çıkmaya ikna ettiğini hatırlıyor musun?"

Gözlerimin arkasında bir ışık yandı. "Aman Tanrım," dedim, farkına vardığımda o kadar şaşırdım ki yüzümü ellerimle kapattım. Elbette Axel benimle konuşmak istemiyordu. Doğru sözleri söyleyeceğimden ama sonra bunu uygulamayacağımdan korkuyordu

. Onu öncelik listesinde olması gerekirken her zaman kenara iteceğimden korkuyordu. Onu elde tutmak için onu sevdiğimi *söyleyip*, ona karşı aynı şekilde hissettiğimi tüm varlığımla kanıtlayamayacağımdan korkuyordu.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Öyle değilsin," dedi Faith. "Sadece her zaman kalbinle düşünmüyorsun. Bu seni korkutuyor."

"Öyle." Dudaklarımı ısırdım, aklımda çılgın, delice bir plan hızla oluşuyordu.

Tek *bir* yol vardı. Ona bunu göstermenin tek bir yolu.

Onun benim için ne kadar önemli olduğunu kanıtlamak için.

"Faith," dedim, elini tutarak. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne olursa olsun," diye hemen cevap verdi ve o anda onu daha da çok sevdim.

* * *

Ertesi gün, Axel'e mesaj yazarken parmaklarım titriyordu.

Ben: Adaylarla görüşme yaparken kedilere yemek vermek için tuttuğum kız gelememi, lütfen gidip kedilere bakar mısınız?

Axel: Harper'a soramaz mısın?

Ben: Diğer herkes meşgul.

Ben: Lütfen?

Axel: On dakika sonra oradayım.

Hem rahatlamış hem de tamamen dehşete kapılmış bir şekilde nefes verdim.

Dün uçuşun geri kalanını ve gecenin büyük bir kısmını Faith'i hazırlamakla geçirdim. Ne yapması gerektiğini, kimi araması gerektiğini, dikkat etmesi gereken kırmızı bayrakları tam olarak bildiğinden emin oldum.

Silas çok kızacak ya da kızmayacaktı.

Umurumda değildi.

Umursadığım *tek* şey eve dönmekti. Ve bu benim tek şansımdı.

ON DAKİKA SONRA, Axel'in anahtarının kilitte döndüğünü duydum ve kalbim atladı, midem gerginlikten kıvrıldı.

Bu ya hayatımın en iyi kararıydı ya da kendimi tamamen rezil etmek üzereydim.

Ön kapı açılıp kapandı, Axel Slytherin ve Hufflepuffı çağırırken mırıldanıyordu. Bizi

—ben ve kediler—yemek odasında.

Başını eğdi. "Neden Silas'ın hayırsever vakıflarını yönetmek için adaylarla görüşmüyorsun? Onun milyarlarını?"

"Faith'i gönderdim."

Bana kaşlarını kaldırdı, gözlerinde şaşkınlık vardı — bugün kahverengiden çok yeşil görünüyorlardı. Ağzını açtı, sonra hemen kapattı. "O zaman kedilere bakabiliyorsun belli ki. Ben gidiyorum." Arkasını döndü ve kapıya doğru yöneldi.

"Axel," diye yalvardım ve o durakladı. "Lütfen. Seninle konuşmak istediğim için Faith'i gönderdim. Seninle konuşmam *lazım*. Benimle akşam yemeği yer misin?" Arkamda duran, üç gümüş kubbeli tepsinin bulunduğu masayı işaret ettim.

Parmaklarını uzun saçlarının arasında gezdirerek, Slytherin ayak bileklerinin etrafında kıvrılırken düşüncelere daldı.

O benim kaderimi belirleyecek kararını verirken, damarlarımda akan kan durmuş gibiydi. Beni dinlemeye değer bulacak mıydı... yoksa bulmayacak mıydı?

"Tamam," dedi, isteksizce oturdu ve gümüş kapaklı tepsilere meraklı bir bakış attı.

Nefes verdim, sıkışmış göğsüm biraz rahatladı.

Onun ve benim tabaklarımın kapaklarını kaldırdım ve İsveç'ten en sevdiği yemeklerden birini ortaya çıkardım. Üçüncü kubbeli tabağı ortada, kapalı olarak bıraktım.

"Kanelbulle?" diye sordu, tabağının ortasında duran tatlı, yapışkan tarçınlı çöreği inceleyerek.

"Lukas'ın mormor'unun tarifi," dedim, koltuğuma gömülerek. "Lukas bunun en sevdiğin yemek olduğunu söyledi. Hamuru doğru yapabilmek için dört kez denedim. Sonra da kakule miktarını ayarlamak için iki deneme daha yaptım."

"Lukas'ın mormor'uyla konuştun mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayatımda hiç bu kadar zorlu bir pazarlık yapmamıştım. Tarifini öğrenmek için ilk çocuğumuzu ona söz vermek zorunda kaldım. Seni Lukas kadar sahipleniyor."

"Her zaman öyleydi," dedi ve tabağındaki tatlı çöreği seyrederek hafifçe güldü. Çocukluğunun rahatlığı, benim onun geleceğinin bir parçası olmamı istemesiyle birleşmişti. "O sert biridir. Onun bu yönünü her zaman sevmişimdir."

Bekle... *bizim* mi?" Gözleri büyüdü, sonra bakışları karnıma düştü. "Sen...?"

"Hayır," dedim çabucak, hatamdan dolayı gözlerimi sıkıca kapattım. Omuzları biraz gevşedi, ama gözlerinde hayal kırıklığı belirdiğine yemin edebilirim. "Hayır, özür dilerim. İlk çocuğumu kastetmiştim."

Hızla bir lokma aldı, çiğnerken gözlerini kapattı. "İnanılmaz," dedi, bana bakmadan önce bir lokma daha aldı. "Konuşmak istediğini söylemiştin."

"Doğru." Önümdeki adamın büyüüne kapılarak gözlerimi kırpıttım. Derin bir nefes aldım. "Kontrolü bırakmakta hiç iyi olmadım. Bunu biliyorsun. Herkesten daha iyi biliyorsun. Ailemle bağlantım olmadığını biliyorsun. Uzun zamandır yok. Kontrol sorunlarımı onlara borçluyum, çünkü benim çocukluğum seninki gibi değildi. Beni destekleyen bir ailem yoktu. Tehlikeli derecede kaotik bir ailem vardı. Annem bir erkekten diğerine geçiyordu ve bu yüzden hiç düzenli bir işi olmadı. Sonra beni terk edip başka bir aşkı kovalamaya başladı. Böylece, benim için seçimlerin yapıldığı, durduramadığım veya değiştiremediğim belirsiz bir hayat yaşadım. Ta ki yeterince büyüyene kadar. Ve o gün, bir daha asla kontrolü kaybetmeyeceğime karar verdim. Kariyerimi, geçimimi, sahip olduğum bu şiddetli kontrol ve en iyi olma kararlılığım üzerine kurdum. Ve evet, işimde çok iyiyim. İşimi seviyorum. Eski sevgilim bana seçim yapmamı istediğinde, bunun bir seçim olmadığını fark ettim. Beni *ben olduğum için* sevmiyordu. Gerçekten sevmiyordu. Ama beni zor bir duruma soktu. Zorla bir duruma sokulma, kendi seçimim olmayan seçimler yapma korkusu, tüm o eski korkularım bir anda geri geldi. "Sen oradaydın. Nasıl başa çıktığımı gördün." Hufflepuff'ın kucağıma atlamasını, ona bakmamak için bir bahane olarak kullandım ve devam ettim.

"Sonra benimle çıkabilmek için bana evlenme teklif ettin." Güldüm, kükreyen kalbimi sakinleştirmek için Hufflepuff'ın tüylerini okşadım. "Ve seninle geçirdiğim her gün bir öncekinden daha güzeldi. Sen hayatıma girmeden önceki günlerden daha güzeldi, o kadar mutluydum ki. Ve kendimi sana inanılmaz derecede aşık buldum, panikledim. Hayatımdaki kontrolü kaybetmekten çok korkuyordum. Bunca yıldır beni hayatta tutan ve gelişmemi sağlayan o parçamı kaybetmekten korkuyordum. Sana kalbimi veririm, onu parçalama gücüne sahip olacağından panikledim."

Gözlerim yaşlarla doldu.

"Ve tekrar seçim yapmak zorunda kalmaktan korkuyordum. Kariyerim ve sen arasında. Çünkü iş hayatımdaki ben ne istediğini biliyordum, ama *ben*? Kalbim...

Sadece seni istiyorum. Axel, seni sevdiğim gibi kimseyi sevmedim. Koşulsuz. Çılgınca, pervasızca ve tutkuyla. Sen beni daha iyi, daha güçlü bir kadın yapıyorsun. İçimdeki en iyi yanları ortaya çıkarıyorsun ve en kötü anlarımda bile benimle ilgileniyorsun. İsveç'e gitmediğim için kendimden nefret ediyorum. Sen İsveç'teki ailemize bakarken, ben burada Reaper ailesinin güvenliğini sağlamaya çalışmaktan nefret ediyorum. İkiye bölünmüştüm. Ve yanlış bir karar verdim." Derin bir nefes aldım.

"Ve bunu hiç söylemediğim için üzgünüm. Sana hiç söylemedim. Çünkü seni seviyorum, Axel. İnsanlara gösterdiğinden çok daha büyük olan kalbini seviyorum. Zihnini seviyorum, buz üzerinde ne kadar hesaplı olabildiğini ve buz dışında ne kadar düşünceli olabildiğini seviyorum. Kedilerimize karşı tavrını seviyorum, bu dev adamın iki tüylü top tarafından manipüle edilmesini seviyorum." Biraz güldüm, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. "Beni güldürmeni seviyorum. Anlamadığım bir dilde benimle konuşmanı seviyorum. Ailenle olan halini seviyorum... ve ben sadece... hala onun bir parçası olma şansım olmasını umuyorum." Aramızdaki üçüncü tabağın kapağını kaldırdım ve parçalayıp oraya koyduğum boşanma belgelerini ortaya çıkardım. "Çünkü seni istiyorum Axel. Sonsuza kadar. Ve bunun için gerekiyorsa işimi azaltacağım. Bugün Faith'i gönderdim çünkü sen Silas'ın istediğinden daha önemliydin..."

"Hayır, min enda kârlek," sözümü kesti ve birdenbire masanın karşısında değil, önümde diz çökmüş, Hufflepuff'ı kucığımdan nazikçe kaldırıp yere indirmişti. "Sevdiğin şeyi yapmayı bırakmanı istemiyorum." Ellerini yüzüme koydu. "Sadece seni istiyorum. Bütününü."

Göz yaşlarım serbestçe akarken, alnımı alnına yasladım ve parmaklarını ıslattım.

"Seni seviyorum," dedim tekrar, çünkü bunu duymayı, bunun ne kadar gerçek olduğunu anlayana kadar hissetmeyi hak ediyordu.

Sabah ışığı pencerelerden içeri süzülürken, sessizce aşağı kata indim. Langley hala uyuyordu, yorganların altında gömülmüş halde. Dişlerimi fırçalamak ve tüm kıyafetlerimin Lukas'ın evinde olduğunu hayıflanmak için uyanmıştım.

Karımın aksine, kedilerim uyumayı pek sevmezdi, bu yüzden saat yedi sularında, onların isteği üzerine, boxer şortumla onlara kahvaltı veriyordum. Küçük aslanları besledikten sonra, kahve yapmaya başladım ve buzdolabına yöneldim. Yumurtaları, pastırmayı ve çedar peynirini çıkardım, sonra sebze olmadığı için başımı salladım.

İyi ki evdeydim, yoksa Langley dondurulmuş her şeyi yiyip bitirirdi.

Buzdolabına geri dönüp, kasıtlı olarak yeşil olan herhangi bir şey bulmayı umarken, ellerinin karnıma dolandığını hissettim.

"Erken kalkmışsın," dedi, yanağını sırtıma dayayarak.

Elini avuçlarımın içine aldım ve o belgelerin dosyalanmamış olması için bir kez daha şükran duası ettim. "Kediler bana aç kaldıklarını ve yakında zayıflayacaklarından korktuklarını söylediler."

Gülerek cildime bir öpücük kondurdu. "Yani on iki saattir beslenmemişler miydi?"

"Aynen öyle," diye cevap verdim, buzdolabını kapatıp yavaşça karıma döndüm. *Karım*. Dün gece bir rüya gibiydi, istediğim her şeyi elde ettiğim, kendimi şımartan bir fantezi gibiydi. Mükemmeldi, gündüz vakti inanamayacağınız türden bir mükemmellik. Ama güneş parlıyordu, Langley'nin makyajı önceki geceden biraz bulaşmıştı, saçları ipek gibi dağınık bir şekilde düşmüştü ve saten bornozu gelişigüzel bağlanmıştı.

Acı verici, güzel bir şekilde kusurluydu ve ellerimle yanaklarını kavrayıp yüzünü eğip gözlerini görebildiğim kadar gerçektir.

"Dün gece ciddi miydin?" diye sordum yumuşak bir sesle, eğer bu bir rüyaysa onu bozmaktan korkarak.

"Seni sevdiğimi mi? Yoksa boşanmak istemediğimi mi? Yoksa dilinle yaptığın şeyi durdurmanı istemediğimi mi? Çünkü dün gece çok şey söyledim." Bana açıkça sırttı.

"Dilini sorgulamıyordum. Seni nasıl tatmin edeceğimi çok iyi biliyorum." Alt dudağını yavaşça, tembelce emerek onu öptüm.

"Her şeyi kastettim," dedi, elleri çıplak belime sarılırken. "Öyle miydi?"

"Boşanmak istemiyorum," dün gece söylediğim halde ona tekrar söz verdim. "Hiç istememiştim. Aslında planım seninle evlenmek, sonra altı ay boyunca seni o kadar mutlu etmekti ki, beni asla terk etmeyesin." Başparmağımla elmacık kemiğinin derisini okşadım. "Sana evrakları verdim çünkü senin de aynı şekilde hissettiğini bilmiyordum."

"Aynı şekilde hissediyorum," diye beni temin etti.

"Artık biliyorum." Dudaklarım alnına değdi. "Şimdi sana kahvaltı hazırlayayım da görüşmelere gidebilirsin."

"Hayır, gerek yok," diye gülümseyerek cevap verdi.

"Kahvaltı istemiyor musun?" Onu suçlamadım. Gerçekten son kullanma tarihi olan ürünlerle dolu bir market siparişi vermem gerekiyordu.

"Hayır, istiyorum." Güldü. "Görüşmelere gitmeme gerek yok. Onları Faith'e devrettim, hatırladın mı?"

Kaşlarımı çattım. "Doğru, böylece dün akşam yemeği yiyebildik." Ve tatlı. Birkaç kez.

"Aslında tüm projeyi ona devrettim. Tüm görüşmeleri o yapıyor ve seçimini o yapıyor. Dün gece her şeyi halledemezsek, programımın boş olduğundan emin olmak istedim. Planım, beni tutmayı kabul edene kadar seni yatağa bağlamaktı." Parmakları belimden geçip karın kaslarımın çizgilerini takip ederek boxer şortumun bel kısmına ulaştı.

"Beni kalmaya ikna etmek için tüm haftanın programını boşalttın mı?" Hem merakla hem de şaşkınlıkla sordum.

"Evet." Bakışları uzaklaştı. "Tage yaralandığında bunu yapmalıydım."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kaldırdım. "Bana bak." Yavaşça gözleri benimkilere karıştı.

“O hafta ikimiz de birçok hata yaptık. İkimiz de aramalıydık. İletişim kurmalıydık. Bizi ayıran fiziksel mesafeye rağmen birbirimize destek olmalıydık, bunun bizi ayırmasına izin vermemeliydik. Bu konuyu yüzümüz morarana kadar tekrar tekrar konuşabiliriz, ama mükemmel bir çözüm asla olmayacak. Tek yapabileceğimiz, bundan ders alıp bir daha aynı hatayı yapmamaya çalışmak.”

Ayağa kalktı ve beni nazikçe öptü, diş macununun nane tadını hissedebilecek kadar uzun süre dudaklarını dudaklarımın üzerinde tuttu. “Bu plan hoşuma gitti.”

“Ben şahsen seninkini beğendim. Planladığın bu baştan çıkarma hakkında bana daha fazla bilgi vermek ister misin?”

Parmakları belimdeki lastiğin altına kayd ve kalçalarımın hemen üstünde duran çizgiyi okşadı. "Planım çoğunlukla kıyafetlerimi çıkarmak ve bu şekilde dikkatini dağıtıp dağıtamayacağımı görmektir."

Kalçalarımı karnına doğru ittim, dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu tam olarak hissetmesini sağladım. "Lütfen, devam et."

Dili alt dudağını yaladı ve nabzım hızlandı. Bir adım geri çekildi ve ellerim ondan düştü. Sonra bordo renkli saten bornozuna uzandı ve kravatını çekti. "Cildimi gördüğünde," bağladığı küçük düğüm çözüldü ve bornozun kenarları ayrılmaya başladı, "anlayacağını umuyordum."

Omuzlarını silktiler, bornozu omuzlarından kayd, düşerken kollarını okşadı ve sonra ayaklarının dibinde bir yığın halinde yere düştü.

Vay canına, çıplaktı.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim," dedim yavaşça, gözlerim vücudunun her bir lezzetli kıvrımını içine çekerken. Kahvaltı siktir et, karımı yiyip bitirecektim. O geri çekildi ve ben avını bekleyen bir yırtıcı gibi onu takip ettim, sadece hazır olduğunu işaret etmesini bekledim. Sırtı granit ada, ve bana parmağını kıvırdı.

Üç adımdan az bir sürede onu kollarımın arasına aldım ve dilimi ağzına soktum. Vücudunun kıvrımları bana yapıştı, göğüsleri göğsüme, karnı da sertleşmiş penisime. Dün gece onu üç kez becerdim ama hala tatmin olmamıştım. Hiç tatmin olabileceğimi sanmıyordum.

Onun içine tekrar girmek, onu o kadar derinden almak ki ruhunda beni hissetsin, ihtiyacım vardı. Uyluklarının arkasını kavradım ve onu tezgaha kaldırdım. Kıcı soğuk granite çarptığında nefesini tuttu, ama beni öpmeyi bırakmadı.

Hatta daha da sertçe bana sarıldı, saçımı çekip beni daha derin öptü.

Öpüşmeyi sadece dün gecenin ilgisinden dolayı hala pembe olan göğüslerini yalamak ve emmek için bıraktım. O çığlık attı ve bana doğru eğildi. Kalçalarını tuttum ve kalçaları benimkilerle mükemmel bir şekilde hizalanana kadar onu kendime doğru çektim.

"Axel," diye inledi Langley, bana doğru sallanarak. "Tanrım, nasıl bu kadar çok seni isteyebilirim?"

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf ettim, ellerimi onun kıvrımlarında gezdirirken ağzım boynuna saldırıyordu. "Seni kaç kez alsam da, sana karşı her zaman sertleşiyorum."

Eli aramızdan geçerek sikimi avuçladı. Hafifçe sıkıldığında ve başparmağını ucumda gezdirdiğinde inledim. "Külotu çıkar," diye kulağıma fısıldadı, kulak mememi nazikçe ısırarak.

"Burada mı?" diye sordum, sikim onun elinde titriyordu. Zihnimi uyuşturan bir zevk omurgamdan yukarı doğru fırladı ve inleyerek onun eline doğru ittim.

"Burada." Başparmakları bel bandıma takıldı ve çekti. "Sen söz konusu olduğunda kurallara ihtiyacım yok."

Kalan kısmı da çıkarmaktan çok mutluydum.

Ağzımız birbirine yapışan, birbirimize sarılmamıza neden olan bir öpücükle buluştu. Ellerimiz de ağzımız kadar açgözlüydü, ulaşabildiğimiz her yere dokunuyor, okşamarlarla karşılık veriyorduk.

Uyluklarının arasında kaygan ve şişmiş olduğunu fark ettim, o kadar ıslaktı ki kolaylıkla içine girebileceğimi biliyordum. Parmaklarım yavaşça içine girdi ve başı geriye düştü, dudaklarından duyduğum en tatlı iniltiyi bıraktı.

Dudaklarım, dün gece onu aldığım şekilde nazik davranmaya özen göstererek, onun içinde hareket ederken boynundaki hassas yolu izledi.

"Tanrım, Axel!" Kalçalarını üzerimde döndürdü, elimi sürttü. Benimle bu kadar sınırsız olması, zevkini kovalayıp onu elde etmesi çok hoşuma gitti.

"Dikkatli ol," diye yalvardım, parmaklarım onun içinde kıvrılırken çenesini öptüm. "Biraz ağrın olduğunu biliyorum."

"Ben sadece zevk hissediyorum," dedi, sonunda hafif bir iniltiyle. "Sadece içime gir, lanet olsun."

Parmaklarımla klitorisini okşayarak hafifçe okşadım. "Bu sabah acelen mi var, karıcığım?"

"Seninle sevişmek söz konusu olduğunda her zaman acelem vardır," diye homurdandı. "Axel, yemin ederim, şu anda içime girmezsen..." Ben pozisyonumu değiştirip penisimin onun yarıklarından geçip girişine gelmesiyle inledi.

"İstediğin bu muydu?" Yavaşça ittim, sikimin başı onun içinde kaybolacak kadar içine girdim. "Siktir, bu harika. Hislerin," diye inledim ve bir santim daha ittim. "Beni sıkıca kavriyorsun." O santimi tekrar almak için geri çekildim ve vücutlarımızın birleşmeye başladığını izledim. "Sen gördüğüm en seksi kadınsın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Axel..." diye inledi, omuzlarımı kavrayarak. "Lütfen, bebeğim."

Bu yalvarışla, tamamen içeri girdim, o beni tamamen içine alana kadar sıkı vajinasının kıvrımları arasında kayarak ilerledim. "Lanet olsun, Langley. Sadece... lanet olsun." O, bir şekilde benim olan, inanılmaz bir kadında bir araya gelen cennet ve evdi.

Alınlarımız birbirine değiyordu, nefeslerimiz karışıyordu, tamamen birleşmiş olmanın tadını çıkarıyorduk. "İçimde çok iyi hissettiriyorsun." Dudakları benimkine değdi.

Açı, geriye doğru sallanıp tekrar içeri girmeyi kolaylaştırdı, olması gerekenden daha sert ve istediğim kadar sert olmayan bir şekilde içeri girdim.

O çılgılık attı ve kıcını tezgahın kenarına yaklaştırdı. "Axel, lütfen. Nazik olmayı bırak. Sana ihtiyacım var." Gözleri benimkilere kilitlendi. "Attığım her adımda seni hissetmek istiyorum."

Dişlerimin arasından nefesim çıkarken, kontrolümü de beraberinde götürdü.

Parmaklarım kalçalarına gömüldü, beni için daha da genişledi ve sonra sertçe kavradım, ben içeri girerken tezgahtan kaymayacağından emin olmak için.

"Evet!" diye bağırdı.

Kalçalarımı tekrar tekrar ona doğru ittim, ter damlaları cildimde birikse bile sabit tuttuğum bir ritimle onu sert ve derinden aldım. O açıda güçsüzdü, sadece ona verdiğimi alıyor, beni tekrar tekrar kabul ediyordu.

Ağzlarımız, dilimizle düello yaparak buluştu, onu orgazma yaklaştıırken aciliyet ve ihtiyaç tadını aldık. Uylukları ellerimin altında titriyordu ve bacaklarını belime doladı, ayak bileklerini kilitleyerek beni kendine çekti.

"Seni seviyorum," diye kulağıma fısıldadı.

Bu üç kelime beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar mahvetti ve ben kendimi onun vücudunda kaybettim, kendimi bırakarak onu derin darbelerle içeri ve dışarı kaydardım, kasları gerildi, nefesi kesildi. Başparmağımı vücutlarımızın arasına kaydardım ve şişmiş etine dikkat ederek klitorisini hafifçe ovuşturdum.

Bu dokunuş yeterliydi. Langley parçalandı, benim adımı haykırarak benim penisimi sıkıp titreyerek, orgazmımı omurganın dibinden çekip beni de onunla birlikte getirdi.

İçine boşalırken iki kez daha ittim, onu göğsüme yatırıp zevkin beni ele geçirmesine izin verdim.

Yavaşça, ikimiz de sakinleştik, birbirimize sarılırken kesik kesik nefeslerimiz daha rahat bir ritme dönüştü. "İyi misin?" diye sordum.

"Mmmmm," diye mırıldandı, ama öpücük için başını kaldırdı.

Onu öptüm, sonra saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim. "Tanrım, seni seviyorum."

"İyi, çünkü ben de seni seviyorum." Kalçalarını sallayarak bana gülümsedi. "Dostum, tezgahlar mükemmel yükseklikte."

Anında sıırttım. "Öyle. Peki, bu hafta baştan çıkarma planımız ne?"

Düşünürken burnunu kırıştırdı. "Ya kahvaltı yapabiliriz ya da küveti deneyebiliriz diye düşünüyordum. Çıplakken dikkatimiz dağıldığı için hiç oraya kadar gidemiyoruz." Kaşlarını kaldırdı. "Sonuçta, bugün buz zamanın yok."

Buz yok ve kollarımda çıplak Langley var. Günüm tamamdı.

"Sadece seni istiyorum." Onu kollarımın arasına alıp tezgahtan kaldırdım ve merdivenlerden yukarı, yatak odamıza taşıdım. Orada her şeye yeniden başladık.

"Bu ilk gün," diye mırıldandı Langley saatler sonra, yorgun ve uyuklu bir şekilde yatakta ona sarıldığımda.

"İlk gün mü?"

"Sözleşmesiz evliliğimizin ilk günü. Kural yok. Son tarih yok

—

"Boşanma yok," diye fısıldadım ve sonra kulağının arkasındaki cildi öptüm. "Asla," diye kabul etti.

Orada, memnuniyetle parlayan tenine, uyuklu ve gülümsemesi yumuşaktı, harika bir başlangıç yaptığımızı anladım. Gelecekte seçimler konusunda asla endişelenmemiz gerekmeyecekti.

Her zaman birbirimizi seerdik.

EPİLOG

Langley Yaz

Axel hızlı bir İsveççeyle konuşarak, etrafında hokey kıyafetleri giymiş çocuklara talimatlar verirken, ben tribünde dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyup çalışıyordum.

Faith'e bir dizi görev daha içeren e-postayı gönderirken iç çekerek "gönder" tuşuna bastım.

Bu işte daha iyi bir ortak isteyemezdim. Daha iyi bir arkadaş. Ve son zamanlarda, iş yükünü paylaşmanın, görevleri delege etmenin o kadar da zor olmadığını keşfettim.

Denge.

Denge, yeni favori kavramımdı. Hiç sahip olmayı hayal etmediğim bir şeydi, ama Axel bana mümkün olmadığını düşündüğüm *birçok* şeyi göstermişti.

Dün gece bana gösterdiği bazı şeyleri düşününce yanaklarım kızardı.

Ve ondan önceki gece.

Kendimi savunmasız bırakmaya izin vermediğim o kadar çok yer vardı ki.

Açığa çıkmış.

Baştan çıkarılmaya.

Sadece onun ulaşabileceği yerler... En önemlisi de kalbim. Bu adam, daha önce hiç kimsenin yapamadığı gibi kalbimi, ruhumu ve bedenimi ele geçirdi. Kimsenin yapamayacağı gibi. Eskiden bu beni çok korkuturdu. Peki şimdi?

Axel'le birlikte... Hiç bu kadar güvende, kendime güvenen ve arzulanan hissetmemiştim.

İçimde bir sıcaklık dalgası yükseldi, asla tatmin edemeyeceğim bir arzu. Bana, yeni yenilenen evinde ve sonsuzluk havuzunda bu gece yüzme sözü vermişti — sürekli söylediği gibi, bizim yeni yenilenen evimizde. Ay ve yıldızların ışığı altında, muhteşem vücuduyla suda süzülüşünü düşünmek bile nefesimi kesiyordu.

Arkadaşım.

Sonra kocam. Sonra

benim... her şeyim.

"Neredeyse parlıyorsun," dedi Axel, ben de dizüstü bilgisayarımı kapatıp yanımdaki boş yere koydum. Birkaç basamak aşağıya, pistin kenarına koştum ve ona gülümseyerek baktım. "Sana böyle davranmanı söyleyen kimdi?"

"Eldivenli elini belime doladı, pistin lanet olası yarım duvarı bizi ayırıyordu.

Geniş göğsüne vurdum. "Kimse," dedim. "Bu geceyi düşünüyordum."

Sırıttı. "Islak ve çıplak halimi düşünmeden duramıyorsun," dedi gülerek.

"Ne zor bir hayatın var."

"Kibirli Viking." Onun kucaklamasından kurtulmaya çalıştım, ama beni sıkıca tuttu.

"Bana ne dediğin umurumda değil," dedi. "Senin olduğum sürece."

Dudaklarımı ısırdım ve arkasında kayan çocuklar olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlattım. "Her zaman."

"Senden tek istediğim buydu." Bakışları eridi ve beni bırakmadan önce dudaklarıma en yumuşak, en iffetli öpücüğü kondurdu. Geriye doğru kayarken, onun ela gözlerinde geleceğimizin tüm vaatlerini gördüm — uzun, ateşli geceler ve eğlenceli, Reaper'larla dolu günler.

Sonsuz bir mutluluk yolu. Zor
kazanılmış ve zor elde
edilmiş.

Ondan daha azını beklemiyordum ve sonsuza dek onunla geçireceğim her saniyeyi ipe çekiyordum.

BANA BAĞLANIN!

Yeni sürümler, hediyeleri ve daha fazlası hakkında ilk bilen olmak için 77222'ye SAMANTHA yazın!

Özel içerikler ve hediyeler için haber bültenime [buradan](#) kaydolun!

Amazon'da beni [buradan](#) veya BookBub'da [buradan](#) takip ederek tüm yeni yayınlardan haberdar olun! Beni web sitemden de bulabilirsiniz!

YAZAR HAKKINDA

Samantha Whiskey bir eş, anne, köpeklerini ve romantik romanları seven biridir. Hokey, çekici alfa erkekler ve yüksek dozda garip durumlara yabancı olmayan yazar, PTA'nın asla bilmeyeceği kitaplar yazmak için kendini inzivaya çekiyor.

TEŞEKKÜR

'da çok sıkıcı bir hayat sürmemi engelleyen muhteşem eşim ve harika çocuklarıma teşekkür ederim!

Her zaman harika tavsiyelerde bulunan ve sürekli destek veren muhteşem yazarlara da çok teşekkür ederim! Zaman geçirmek için deli gibi heyecan verici kitaplar yazdıklarını da unutmamak lazım!

Bunu parlatmak için A.H.'ye büyük bir teşekkür. Ve bu kitapları benim kadar seven MUHTEŞEM okuyucularımın her birine teşekkür ederim!

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

